

AB, ezilen halklar için

YOKSULLUKTUR KÖLELİKTİR!

- ✓ Türkiye'nin AB üyeliği konulu kaba güldürü tarzındaki tiyatro oyununda son perde açılırken hem Avrupa Birliği'nin ve hem de halkı masallarla uyutma çabasındaki Türk egemen sınıflarının yüzlerindeki maske de düşüyor.
- ✓ Emperyalistlerin birliği olan Avrupa Birliği'nin son "İlerleme Raporu" tüm açıklığıyla üyelik meselesini büyük bir aldatmaca olduğunu ortaya sermiş; Türkiye'ye bu birliğe üyeliğinin de olsa "yalancı/naylon" olabileceği görülmüştür.
- ✓ Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı; kendisine vaadedilen sözde cennetin, daha çok yoksulluk, daha çok işsizlik ve daha çok sömürü olduğunu deneyimleriyle anlamalıdır. AB'ye uyum için hazırlanan yasa tasarıları da, emperyalistlerle ilişkilerin niteliğini açıkça göstermektedir.
- ✓ İşçiler, köylüler, halk gençliği çıkartılacak yasalarla tam bir cendere altına alınmak istenmekte; işsizlik, yoksullukla birlikte zaten ufacık olan bir lokma ekmek de ellerinden alınmaktadır. Bunlara ses çıkardığında da öve öve bitirilemeyen Yeni Ceza Kanunu karşlarına çıkarılmaktadır.
- ✓ Ülkemiz ezilen halkına sorunların çözümününün AB üyeliğinde değil, Demokratik Halk Devrimi'nde olduğunu göstermek, bizler için günün en önemli gündem maddelerindedir. Ezilen halkların kurtuluşu, emperyalistlerde değil, halkların enternasyonal birliğinde ve mücadelesindedir.

Tecrite karşı sesler yükseliyor!

İstanbul'da kurulu olan Tecrit ve Ceza İnfaz Yasası Karşıtı Birlik'in çağrısıyla İstanbul ve çeşitli illerden topladıkları imzaları Meclis'e vermek üzere yasa ve tecrit

karşıtları 11 Ekim günü Ankara'ya gittiler. Sabah ilk olarak Abdi İpekçi Parkı'na gelen aileler, Park'ta direnişini sürdüren TAYAD'lı aileleri ziyaret ettiler. "Yaşasın devrimci

dayanışma", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganı atan aileler eylem saatine kadar burada beklediler. Saat 11:00'de buradan yürüyüşe geçen kitle sloganlarla Güven Park'a kadar geldi. Eylemi Milli Eğitim Bakanlığı'nın önünde yapmak isteyen tutsak yakınları burada polisin barikatıyla karşılaştı. Partizan, ESP, Halk Kültür Merkezleri, BDSP, DHP bayrak ve flamaları taşıyan kitle ölüm orucu şehitlerinin fotoğraflarını taşıdı.

Mersin'de 14 Ekim 2004 tarihinde PARTİZAN ve ESP tarafından Meclis'te görüşülmekte olan Ceza İnfaz Yasası'nı protesto etmek için bir eylem gerçekleştirildi. Saat 12:30'da Taş Bina önünde bulunan elektrik direğine kendini zincirleyen

iki kişi "Ceza İnfaz Yasası Geri Çekilsin- PARTİZAN-ESP" pankartı açıp yaklaşık 30 dakika kadar "Ceza İnfaz Yasası geri çekilsin", "Tek tip elbise giymeyeceğiz", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" vb. sloganlar atarak Ceza İnfaz Yasası'nı teşhir eden ajitasyon konuşmaları yaptılar. Sayfa 7

İşçi-köylü'den

"AMERİKALILAR KORKAK,
UÇAKLARINDAN
İNEMİYORLAR"

Sayfa 30

Değerli Genç Arkadaşlar,

Her yıl geleneksel olarak düzenlediğimiz Kültür-Sanat Festivaline bir yenisini daha ekliyoruz. Bu yıl 14'sünü düzenlediğimiz etkinliğimiz, genç yürekleri bir araya getirerek, onların çeşitli kültürel alanlardaki yetenek ve becerilerini ortaya çıkararak, halk kültürü çerperinde harmanlama yolunda ciddi bir platformdur. Avrupa'nın birçok ülkesinde sanatsal alanda aktif Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndan gençler, bu uğ-

raşlarını sergileme, insanlarla paylaşma ve yeteneklerini geliştirme imkanı bulmakta. **Bu festivalin amacı, burjuvazi tarafından yapıldığı gibi, birilerini**

çeşitli maddi şekillerde ödüllendirmek değildir. Özellikle de son yıllarda yaygınlaşan 'Star' bulma yarışmaları ve programları burjuvazi sisteminin bu istemini fazlasıyla yerine getirmektedir zaten. Bizlerin hedefi, dünya çapında Charlie Chaplin'lerden, Berthold Brecht'lerden, Pablo Neruda'lardan, ülkemiz topraklarında ise Pir Sultan'lardan, Dadaloğlu'dan, Köroğlu'ndan, Nazım'lardan, Ahmet Arif'lerden, Musa Anter'lerden, Yılmaz Güney'lerden, Ahmet Kaya'lardan, Cigerxun'lardan Mahsumi'lere kadar uzanan, ezilen halklarımızın kendine özgü güzellikleriyle ve motifleriyle işlenen ve taşan bu deryanın sularının coşup yaygınlaşmasında katkıda bulunmak ve bu deryanın biriken özünü tekrardan halkımıza sunmaktır.

14. Kültür-Sanat Festivalimizi gerçekleştirdiğimiz bugünde, dünyada bizler açısından birçok önemli gelişme yaşanmaktadır. Ortadoğu'da emperyalistlerce akıtılan kan durmak bilmiyor. Irak'ta, Filistin'de binlerce insanın kanına giren emperyalistler, katliamlarına ve işkencelerine devam ederken, ezilen halklar, dünyanın gözleri önünde taşlarla ve sapanlarla onurlu bir direniş sergilemektedir. Ortadoğu'da katliam politikaları izleyen emperyalist-kapitalist sistem, dünya çapında da 'globalizm' adı altında yürüttüğü politikayı genişletmektedir. Özellikle de Avrupa'da son yıllarda gündeme gelen işçi sınıfının büyük bedeller sonucu elde ettiği sosyal hakların kısıtlanması, bu politikanın bir parçasıdır. En temel haklar bile elimizden geri alınmak istenmekte. Bu dayatmalardan hepimiz zarar görmekteyiz ve göreceğiz de. Avrupa'daki yerel ve göçmen gençlik de bu saldırılardan nasibini fazlasıyla almaktadır. Özellikle de **GATS projesi** (General

Agreement on Trade in Services- Hizmet sektörüyle beraber genel ticari anlaşmalar) birçok alanı kapsayacak kısıtlamaları içermektedir. Bunun en önemli ayağı da özelleştirme. Özelleştirme diye gündeme gelen, ve kitlelere onların yararlanmış gibi lanse edilen olgu, kamuya ait hizmet sektörünün (**Eğitim sektörü, Sağlık sektörü, Telekomünikasyon sektörü, Ulaşım, Medya, Kütüphaneler, Müzeler, Toplu taşımacılık, Sular ve Elektrik dairesi, Posta hizmetleri...**) tamamen sermayenin hizmetine sunulmasının kendisidir.

Gençliğin temel haklarından olan eğitim de, gündemde olan planlarla kısıtlanmakta. Günlük okul yaşantısı, üniversite yaşantısı ve tam anlamıyla eğitim sisteminin tümü, egemenlerce metalaştırılma planlarına tabi tutulmaktadır. Bu planlar, neo-liberal konseptte göre ayarlanmaktadır ve özelleştirmenin zeminini oluşturmaktadırlar. En temel hakkımız olan eğitim, ileride bize meta diye satışa çıkarılacaktır! Yani, parası olan eğitim görebilecek, parası olmayan ise eğitim alamayacak. Egemenler, böylelikle elit bir eğitim tabakası yaratacaklar ve ekonomik koşulları elverişli olmayışından dolayı eğitim göremeyen halk gençliği ise daha fazla ezilip sömürülecektir. Bu kısıtlamalar kendini bugünden hissettirmektedir. Orta ve yüksek dereceli okullarda şimdiden, devlet kasasında yeterli para bulunmadığından(!) öğretmen eksikliği yaşanmakta, sınıfların kapasitesi büyütülerek dar sınıflarda ders verilmekte, okul kitaplarının miktarı yükseltilecek ücretin büyük bir kısmı öğrenci tarafından karşılanmakta vs. Sözde eğitime bütçesi yetmeyen devletler, sıra silahlanmaya ve savaşlara gelince sınır tanımıyorlar.

Evet, dünya halklarına ve özellikle de gençliğin gelecek ve perspektifine yapılan bu saldırılar, ileride kendisini daha da uç boyutlarda hissettirecektir. Bu süreçte şunu unutmamalym ki, haksızlığın olduğu yerde mücadele etmek meşrudur. Gençlik gelecektir. Geleceğimizi karartmak isteyenlere karşı güçlerimizi birleştirmeli ve hayatın her alanında haksızlıklara, baskıya, zulme ve emperyalizmin globalleşme politikalarına karşı direniş sergilemeliyiz. Bugün Irak'ı kana boğan, Filistin'de katliamlar gerçekleştiren, Afrika'da çocukları açlıktan öldüren sistem, yine sosyal hak kısıtlamalarını dayatan, halk gençliğini gerekli eğitimden yoksun bırakan ve emekçi

EĞİTİMİN METALAŞTIRILMASINA VE ÖZELLEŞTİRMeye KARŞI
14. GENÇLİK KÜLTÜR-SANAT FESTİVALİ

Katılım Dalları ve Jüri Üyeleri

Müzik
Atilla Meriç
Kemal Dinç
Kemal Kahraman
Denizhan Koçer
Taner Öngür

Şiir:
Suna Aras
Ahmet Can Akyol
Özgün E. Bulut
Şenel Gökçe

Tiyatro:
Mine Ergen
Yıldırım Yanılmaz

Halk Oyunları:
Oktay Dayı
Şahin Özer
Piro Gali

"Halkın Sanatçısı Halkın Savaşçısıdır" Yılmaz Güney

30 Ekim 2004
Saat: 10:00
STADTHALLE BERGEN
Marktstr. 15
60388 Frankfurt/Main
ATİK-YDG & DSB

insanların alın terlerini tekellere peşkeş çeken sistemin ta kendisidir.

Bundandır ki, **Yeni Demokratik Gençlik** olarak, **14. Kültür-Sanat Festivalimizi** bu başlık altında gerçekleştiriyoruz. Etkinliğimiz, bu kapsamda ele alınmalı, eğitimin metalaştırılmasına ve özelleştirmeye karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak algılanmalıdır.

Kültür-Sanat alanında yetkin olan tüm genç arkadaşları, bizimle bu güzellikleri paylaşmaya ve festivalimizde yer almaya davet ediyoruz.

Eğitimin Metalaştırılmasına ve Özelleştirmeye Karşı 14. Kültür-Sanat Festivalinde Buluşmak Dileğiyle....

Yeni Demokratik Gençlik

KATILIM FORMU

İsim:
Katıldığı Dal:
Kontakt Adresi:
.....
.....
.....
.....
Kontakt Telefon:

FESTİVALE KATILANLARIN DİKKATİNE:

Bu katılım Formu, Festivale katılacaklar tarafından en geç 25.10.2004 tarihine kadar doldurulup aşağıdaki kontak adrese gönderilmelidir. Katılım formunu zamanında göndermeyenler yarışmaya kesinlikle alınmayacaklardır. Tüm yarışmacılar, saat 10.00'dan önce mutlaka salonda bulunmalıdırlar.

KONTAK ADRESİ

Jugend und Kulturverein • Kaiser-Wilhelm Str. 284 • D-47169 Duisburg
Tel: 0203/ 406 10 32 • www.ydg-online.org e-mail: ydg@chello.nl

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

Sınıfsal Bakış

AVRUPA BİRLİĞİ'NE (NAYLON) ÜYELİK MASALINDA SON PERDE

6 Ekim tarihinde açıklanan "İlerleme Raporu" başta AKP hükümeti olmak üzere kimi çevrelerce AB'ye üyelik sürecinde önemli bir aşama gibi gösterilse de, aslında tersinden **bu aldatmacanın/foyanın** daha net görülebilmesi açısından önemli bir belgenin sunulması olarak değerlendirilmelidir. Türk hakim sınıflarının bu **talep senaryosu** (Ortak Pazar, AET, AB'ye üyelik); **1959** yılında resmen başlatılan girişimler sonucu **1963**'de imzalanan Ankara Anlaşması'nın ardından uzunca bir süre bekletildikten sonra, **11 Aralık 1999**'da Türkiye'nin aday üyelik statüsünün tanınmasıyla somut bir içeriğe kavuşturulmuştu. Bu aşamayı takip eden süreçte üretilen Katılım Ortaklığı Belgesi, Ulusal Program ve Uyum Paketleri derken nihayet müzakere tarihi alınması için öngörülen **17 Aralık 2004** öncesindeki **en kritik belge** sözünü ettiğimiz son "İlerleme Raporu" idi.

Bu son rapora gelene kadar geçen yaklaşık beş yıllık zaman dilimi içinde "**Avrupa Birliği'ne Üyelik**" meselesi ülke gündeminde hep önemli bir yer işgal etmeye devam etti. Öyle ki, parlamenter faaliyet bütünüyle bu işe endeksli kotarılrken, ABD emperyalizminin bu dönemde gerçekleştirdiği saldırı ve işgallerine amade olma dışındaki diplomatik ilişki ve uğraşlar hep bu konuyu kapsıyordu.

Avrupa Birliği'ne üyelik adı altındaki "**Avrupa Rüyası**", inandırıcı bir yalan olma potansiyelini 1990'ların ikinci yarısında kazanmaya başladı. Bu, aynı zamanda hakim sınıflar açısından 12 Eylül'ün ardından gelişen **halk muhalefeti** karşısında uzun vadede **resmi** bir politika olarak yerleşiyor ve bütün kliklere dikte edilen önemli bir hedef haline geliyordu. Her ne kadar farklı renklerde reaksiyonlar yansıtılıyor gibi gösterildiyse de, mizansenin böyle sergilenmesi her resmi politika uygulamasının **geleneği** olmuştu. Nitekim iş başa düştüğünde, tüm hakim sınıf partileri efendilerine hizmet yarışına girmekte kusur etmediler.

"Avrupa Rüyası" başından itibaren hal-ka, bir tür cennet vaadi olarak propaganda edildi. Bu sayede, Avrupa ülkelerinin, imrenilen, özenilen koşullarına kavuşulacağı, yaşam standartlarının yükseleceği; işsizlik, konut sorununun çözüleceği, sağlık, eğitim başta olmak üzere bütün alanlarda sosyal olanakların en iyi biçimde elde edileceği, daha önemlisi yoksullukla vedalaşılacağı söyleniyordu. Batı hayranlığı/kompleksi emperyalist kültürün nüfuzu sayesinde bu durumu yeterince körükleyince, zemin zaten **elverişli** hale getirilmişti. Bu yüzden sürecin başından beri yapılan kamuoyu yoklamalarında, hakim sınıf partilerine oy veren kitlelerin yüzde **altmışları** aşkın bir kesimi, AB'ye üyelik konusundaki politikalarından yana görüş belirtmekteydi. Bu durumun bütün parti tabanlarında **esit ağırlığa** sahip olması, dikkat çekici bir unsur olarak göze çarpıyordu.

Kuyruğu dik tutma gösterilerinin ihmal edilmediği; içe dönük nutuklarda bol keseden atmaktan vazgeçilmediği, iç işlere karış-

ma konusunda sık sık ahkam kesildiği AB ile ilişkiler; her defasında Avrupa'lı şeflerin kulak çekmesi sonucu, geri adımlar atmak suretiyle ve de yaranmalarla da olsa tam bir **danışıklı dövüş** tarzında sürdürülmüştür. Ortada tam manasıyla üstü örtülü bir "**anlaşma**", uzlaşma vardır. Efendilerin uşakla, efendiler kulübüne üye olma tezgahı konusunda ne kadar "**pazarlığı**", "**anlaşması**" olabilirse o kadar! Eskiden olduğu gibi satır aralarında ya da kulislere değil de artık daha açıktan ifade edildiği üzere "**özel üyelik**" denilen konum, tam da yarı-sömürge yarı-federal Türkiye'ye özgü bir statüdür. AB'nin asli çekirdek ülke liderlerinin bundan yıllar evvel özel toplantılarının basına sızdırılan bant çözümlerinde Türkiye ile ilgili sarf ettikleri sözler infial yaratmış, ama işin esasını da **deşifre** etmişti.

Bugün, kriz bölgelerine komşu olma, stratejik konum nedeniyle lehte, ekonomik yük, islami kimlik nedeniyle aleyhte savlarla yürütülen AB içi tartışmalar bütünüyle **yüzeyseldir**. Zira son "İlerleme Raporu" hiç gizlenemez ve üstü örtülemez bir açıklıkla Türkiye'nin AB'ye üyelik meselesinin nasıl büyük bir **aldatmaca** olduğunu ortaya sermek zorunda kalmıştır. Avrupalı emperyalistler ve Türk hakim sınıflarının bu masalı bugüne kadarki şekliyle ilelebet sürdürmesi zaten söz konusu olamazdı. Bunu üyelik prosedürü içinde başka bir aşamaya taşımaları gerekiyordu. Bugün yapılmaya çalışılan budur. Böylelikle, ancak "**özel statülü üyelik**" başka bir deyişle "**yalancı/naylon** üyelik"ten söz edilebileceği ortaya çıkmıştır.

Bunun rapordaki somut ifadelendirilişi, şimdiye kadar hiç bir aday üyeye yapılmayan bir biçimde "**ucu açık**" müzakere tarihi verileceğinin belirtilmesidir. Bu, her şeyin belirsizliğe terk edileceği, hiçbir şeyin garanti edilmediği ve 25 üye ülkeden herhangi birisinin Türkiye ile ilgili süreci **her an** bloke edebileceği anlamına geliyor. Şimdiye kadar yapılmayan bu uygulama, "**müzakerelerin başlama tarihi verilecek**" sözleriyle yutturulmaya çalışılıyor. Oysa sorun başlamanın değil, bitiş zamanının belirlenmesidir. Nitekim müzakerelere başlama aşamasında şimdiye kadar **bütün** aday ülkelere hem başlama hem de bitiş tarihleri verilmişti. Bu bile başlı başına Türkiye'nin konumunu **belirleyen** bir faktör olarak kendini göstermektedir.

İkinci kritik nokta, Avrupa Birliği'ni oluşturan dört **temel** ilkedeki biri kabul edilen kişilerin "**serbest dolaşım hakkı**"nın Türkiye vatandaşları için **sürekli** olarak gündemden çıkarılabileceğinin belirtilmesi hususudur. Kitlelerin "**tav edilmesinde**" en çok kullanılan konuların başında gelen bu "**hak**"tan TC vatandaşlarını hiçbir surette yararlandırmayacaklarını belirtme samimiyetlerini göstermeleri, doğrusu bir başka açık sözlülükleri olmuştur. Bunun "**esit iş-lem**" ilkesine aykırılık vb. değerlendirmelerden öte yukarıda belirttiğimiz "naylon üye" statüsüne **kanıt** oluşturduğu yorum yapmaya

gerek bırakmayacak açıklıktadır.

Rapor, bunların dışında klasik bir sistematik içinde Türkiye panoraması çizerek değerlendirme yapmakta ve **teftiş** sonuçlarını sıralamaktadır. Aslında esasta bu yanıla sosyo-ekonomik açıdan Türkiye'nin emperyalist bir kulübe eşit statüde alınmasının **yapısal olanaksızlığı** o kadar net bir biçimde görülebiliyor ki bunu tartışmanın abesliği bu bakımdan daha başından beri sırtıtmaktadır. Örneğin **68.8** milyonluk ülkemizde tarımsal nüfus **20** milyon olarak ifade edilirken, **377** milyonluk AB'de bu nüfus ancak **15.6** milyonu bulmaktadır. Tarımın istihdamdaki payı Türkiye'de yüzde **39** iken AB'de bu oran yüzde **5**'dir. Yine tarımın GSMH içindeki oranı Türkiye'de **14** iken AB'de yüzde **1.9**'dur. Bu kıyaslamaları iktisadi ve sosyal yapının bütün parametrelerinde benzer biçimde sıralamak mümkün.

Üstyapıdaki farklılıklar da doğal olarak bunun yansıması olarak şekilleniyor. Yani bin tane uyum paketi çıkarılsa, anayasada yüzlerce değişiklik yapılsa da sonuç değişmeyecektir. Daha doğrusu, Avrupa'nın demokrasisi "**kökü**" emperyalist devletlerinden birinin bütün mevzuatı olduğu gibi alınsa da "**so-run**"un çözülmesi mümkün değildir. Kaldı ki **esas problem**, "sorun"un çözülmesini isteyen olup olmadığıdır. Her iki kesim de, hem Avrupalı emperyalistler, hem faşist Türk devleti, hem de sürece bir biçimde müdahil olan ABD emperyalizmi Türkiye'deki iktisadi, sosyal, siyasal sorunların çözülmesi; bu çerçevede, ekonomik refahın sağlanması, işsizlik, konut sorununun giderilmesi, demokratikleşme, insan hakları, özgürlükler alanında ilerleme kaydedilmesi gibi konularda en küçük dert ve kaygı taşımamaktadırlar. Zira bütün bunların **sebebi ve varlık koşulu** kendileridir. Bunlar sayesinde beslenmekte, nefes almakta, yaşamaktadırlar.

Bir zamanların AB bayraktarı ıskarta başbakan **Mesut Yılmaz**'ın dün halvet olup bugün "**sömürge valisi**" diye nitelediği AB sürecinin en önemli şahsiyetlerinden; Diyarbakır'da Belediye Reisi **Osman Baydemir** tarafından nasıl bir aşağılık kompleksidir ki Mesut Yılmaz'ın benzetmesine uygun bir tarzda, üzerinde "**Yurttaş Verheugen Büyük Avrupa'ya Hoşgeldin**" yazılan afişlerle karşılanan **Günter Verheugen**; rapordan önce "**işkence var ama sistematik değil**" teranelerini daha Türkiye'de dillendirmeye başlamıştı. İlerleme Raporu'nda ise **Kürtler ve Aleviler**'in azınlık meselesinden tutun da kendilerinin her aşamasında büyük emekleri ve destekleri bulunan hücreler için "**F tipi cezaevlerinde tutukluların izolasyonu ciddi bir sorun olmayı sürdürmektedir**"e kadar onca belirleme bulunmaktadır. Bu saptama ve iddiaların hiçbirinin bütün bir süreç ve gelişmeler göz önüne alındığında, ciddiye alınması mümkün değildir.

Bunlara dayanarak politika yapılması ise düpedüz **aymazlıktır**. Daha ötesi emperyalizmin ayak oyunlarına gelmek, yedeğine düşmektir. Oysa her renkten reformistin ve bir kısım revizyonistin buna göre pusulasını ayarladığı bir sır değildir artık. Bunu bir marifet, önemli bir strateji olarak da dile getiriyorlar zaten. **Kongra-Gel**'in ateşkesi bozma kararının hangi sürece yatırım anlamına geldiğini anlamayanlar ya da hala merak edenler varsa az önce andığımız sayın vali Verheugen'in M. Ali Birand'a söylediği şu sözlerle kulak vermelidir: (**Son dönemlerde giderek**

tırmanan çatışma ortamı ve bunun Türkiye-AB ilişkilerini etkilemesi ile ilgili konuşuyor) "**Ben bunda bir tehlike görüyorum tabii ki, O da bu durum daha kötüye giderse, tekrar şiddet ve çatışma ortaya çıkarsa o zaman yeniden orada bir özel valilik kurmanız gerekebilir. O zaman AB üyeleri Türkiye'ye üyelik müzakereleri yolunu açmazlar tabii ki. Bu çok ciddi bir problem... Bir ek adım atılması lazım. Ben bir strateji ortaya konulması lazım diyorum. Hem Bölge'nin ekonomik açıdan, hem yeniden yapılanması, yatırımcıların Bölge'ye çekilmesi açısından bu çok önemli...**" (Radikal, 10.09.04)

AB ile ilişkiler ve üyelik meselesinde her kat edilen aşama, bu aldatmaca ve oyunun giderek **daha fazla** teşhir olmasına yol açmaktadır. Bu kaçınılmaz bir durumdur. Avrupalı emperyalistler bütün işlerini Türk hakim sınıflarının çıkarlarına endeksleyecek değildir. Onları idare etmenin de bir sınırı ve vadesi vardır. Kredinin, idare etmenin, desteğin de bir ölçüsü ve miktarı bulunmaktadır. Uşak, efendisinden hizmetinin ve konumunun karşılığını **yeterince** almıştır. Kaldı ki şu anda kurulan ilişki, gösterilen ilgi, tanınması düşünülen "özel" statü böylesi pespaye bir uşak için fazlasıyla iyidir. Bu da emperyalist şeflerin açık bir biçimde beyan ettikleri üzere, tamamen Türkiye'ye has stratejik özelliklerden kaynaklanmaktadır. Ötesi tezgah, cila, yalan ve orta oyunundan ibarettir.

Burada bize düşen görev öncelikle bu konudaki gerçekliği halkımıza bütün çıplaklığı ile anlatmak olmalıdır. AB emperyalizmi ile Türk hakim sınıfları arasında göbek bağı ilişkisi olduğundan ötürü ayrıca kulüp üyeliği türü bir bağlantının anlamsızlığı vurgulanmalıdır. Böyle bir sorunun olmadığı, varmış gibi sunulduğu ve halkın sahte bir cennet vadesi ile aldatılıp oyalandığı gösterilmeli, ispatlanmalıdır. Yapısal uyumsuzluk, ülkeler, sosyo-ekonomik sistemler arasındaki farklar bariz, net örneklerle açıklanmalı, bunların giderilerek yapısal uyum sağlanmasının ancak devrim sorunu olduğu söylenmelidir. Ancak proletarya önderliğinde halk savaşı yoluyla devrimini gerçekleştirecek Türkiye halkının da emperyalist koalisyonlarda işinin olamayacağı belirtilmelidir.

Bütün ideolojileri, siyasal projeleri/programları dejenere olan, iflas eden, ayağa düşen, siyasal sembollerini/liderleri ve kadroları yıpranan, bütün partileri ve programları tek tipleşen/aynılaşan hakim sınıflar; halk için umut, alternatif olma konusunda hep birlikte sarıldıkları AB'ye üyelik masalı ile ilgili ulusal bir seferberlik ruhu içinde çalışıyorlar. Bunun son örneği Baykal'ın Tayyip'e 17 Aralık arifesinde Brüksel'e birlikte gitme çağrısı yapması ve bu teklifin büyük bir memnuniyetle kabul görmesidir.

Kurtuluşun tek yolunun demokratik halk devrimi olduğu bilincinin kitlelere taşınması için bugün bu gelişmeler vesilesiyle şartlar daha da olgunlaşmış bulunuyor. Hakim sınıflar, bu büyük palavranın ipliğinin pazara çıkmakta olduğu endişesiyle yeni yamalar vurup işi bir biçimde idare etmeye çalışıyorlar. Patlayan balonu nafiye bir çabayla tekrar şişirmek için elbirliğiyle uğraşıyorlar. Zayıf düştükleri bu anda, ülkeyi zaten her bakımdan yangın yerine çevirdikleri şu koşullarda, her seferkinden daha ağırlıklı yüklenirsek göreceğiz ki her zamankinden daha kazançlı çıkacak, hedefimize daha fazla yakınlaşacağız.

Kamu emekçilerine 2005 yılında uygulanacak maaş zammı oranı ve devletin ısrarla düşük oran dayatması kamu emekçileri sendikalarıyla devlet arasındaki ipleri geriyor. 4 ayı geçen bir zamandır tartışılan zam oranına AKP hükümeti % 8 derken kamu emekçileri ise “% 8 oldukça az, memurun insanca yaşaması için gereken rakam bile % 100 zammı gerektiriyor” diyordu.

Anlaşma olmaması üzerine araya giren Uzlaştırma Kurulu'nun görüşmelerinden ise **% 12 zam çıktı**. Yapılan açıklamada enflasyonun ve ihtiyaçların(!) gözönünde tutulduğu bildirilirken devlete bağlı Kurul

Kamu emekçileri devlete tepkili

‘en az % 12’ diyerek, maaş zammını % 6 olarak iki ayrı taksite bölerek 6 ay ara ile yapılmasını uygun gördüklerini belirtti.

Bu sürede Ankara, İzmir, İstanbul ve Türkiye'nin pekçok ilinde eylem çadırları kuruldu, basın açıklamaları yapıldı. Kurulun da açıklamasından sonra sendikalar ve sendika konfederasyonlarından açıklamalar geldi.

KESK Genel Başkanı Sami Evren 10 Ekim'de yaptığı basın açıklamasında “Uzlaştırma kurulunun kararları bizi tatmin etmiyor. Ama hükümetin zammından daha yüksek zam öneriyor” derken aynı gün açıklama yapan Memur-Sen Başkanı **Ahmet Aksu** “Az alana çok, çok olana az verilsin dedik. Bu adaletsizliktir, kıymıyoruz. Onlar bizi bağlamıyor, zam istiyoruz. Biz hiç oran kabul etmedik. Burada üst düzey bürokratlar düşünülmüş. Onlara 200 milyon, alt kademeye ise 40 milyon verilecek. Bunlar kepaze reklamlardır” dedi.

Kurul'dan % 12 çıkmasına rağmen hükümet 15 Ekim Cuma günü zammı % 10,7 olarak açıkladı. Yapacakları zammın enflasyonun üstünde olduğunu iddia eden hükümete ise sendika ve konfederasyonlardan tepki yağıyor. BES, Eğitim-Sen, Türk

Kamu-Sen, Kamu-Sen, KESK gibi pek çok sendika ve konfederasyonun ayrı ayrı yaptığı eylemler ve basın açıklamalarında yapılmak istenen zammın IMF politikaları güdümünde emekçileri ezdiğini belirterek gelir paylaşımı ve dağıtımında adalet olmadığını belirttiler.

16 Ekim günü Türk Kamu-Sen yazılı yaptığı açıklamada devletin açıkladığı oranın en çok yüksek maaş gruplarını sevindirdiği belirtilerek “Yanlış yöntemlerle faturanın her seferinde dar ve sabit gelirliye kesildiği ülkemizde kamu çalışanları adeta günah keçisi ilan edilerek önüne işsizlik ve ekonomik programlar konulmuştur” dendi.

Aynı gün Ankara Kamu Emekçileri Sendikaları Platformu da Karanfil Caddesi'nde bir basın açıklaması yaparak durumu kınadı. Aynı gün Sami Evren önceki basın açıklamalarını hatırlatarak “gerekirse AİHM'e de gideriz” dedi.

KESK Genel Sekreteri **Mustafa Avcı** 17 Ekim Pazar günü KESK Genel Merkezi'nde düzenlediği basın açıklamasında ise maaşlara yansıyan toplam artış miktarının yalnızca 29 milyon lira olduğunu belirterek “Faize, silahlanmaya, hortumcuya, banka batırana gelince kaynak bulmakta sıkıntı

çekmeyenler; insanca yaşamak isteyenlere ve halka sırtlarını dönmekten çekinmiyorlar” dedi. (H. Merkezi)

Bergama'da

94 işçi işten atıldı

İzmir'in Bergama ilçesindeki Sümerbank Tekstil Fabrikası'nda özelleştirme gerekçesiyle yaşanan işten atmalar, 94 işçinin daha işten çıkarılmasıyla devam ediyor.

Türkiye'nin holding statüsündeki dört tekstil fabrikasından biri olan Sümerbank Bergama Tekstil Fabrikası, 35 bin m2 kapalı olmak üzere toplam 210 bin m2 alana sahip. 53,5 trilyon lira sermayesi bulunan fabrikada 140 dokuma tezgahı ve 45 lojman bulunuyor. Açıldığı yıllarda yaklaşık 1500 kişiye iş imkanı sağlayan ve şimdiye kadar iki defa ihale açılmasına rağmen satılmayan fabrika, 2003 yılından beri üretimine ara vermesine rağmen işçilerin maaşını ödemeye devam ediyordu. (İzmir)

Emekçinin Gündemi

AB, İŞÇİ SINIFININ ÇIKARINA DEĞİLDİR

Uzun yıllardır ülkemizin ekonomik, sosyal, siyasal alanları her türlü oyun oynanarak arap saçına dönüştürüldü. Yasalar yapılıyor, değiştiriliyor; yeni yasalar çıkarılıyor, değiştiriliyor; karamameler çıkarılıyor, iptal ediliyor... Yani değişiklikler birbirini kovalıyor, ama dikiş tutmuyor! Sosyal, siyasal, ekonomik, çalışma, sendikal vb. alanlar emperyalizmin önceleri “Yeni Dünya Düzeni”, sonrasında “küreselleşme” saldırısı ve dayatmalarıyla, yeniden şekillendirilmeye çalışılıyor, ama daha biri oturmadan, diğeri gündeme getirilmek zorunda kalıyor.

Ülkemizde oldukça önemli bir tarihtir **12 Eylül 1980** ve bu tarihle bütünleşen Askeri Faşist Darbe!... Evet 12 Eylül 1980'de gerçekleştirilen **Askeri Faşist Darbe** sonrası oluşturulan Askeri Faşist Cunta'nın, ülkemizi içine soktuğu cenderenin izleri üzerinden uzun yıllar geçmesine rağmen silinmiyor, etkileri ortadan kaldırılamıyor. Bugün AB'ye uyum çerçevesinde çıkarılan 2821-2822 sayılı Sendikalar-Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt yasaları da egemenler açısından 12 Eylül zihniyetini aratacak kadar faşist niteliktedir.

12 Eylül AFC'nın yaptığı mevcut yasaların anti-demokratik olduğu konusunda hiç kimse de bir tereddüt yoktur. Bu yasalar aradan yirmi yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen, iş başına gelen bütün hükümetlerce de, şu veya bu biçimde korunup, bugünlere getirilmiştir. Sendikaların başına çöreklenmiş bulunan **bürokrat sarı sendika ağaları** da buna çanak tutmuşlar, hep yasaların arkasına gizlenmişler, bunu kendi anti-demokratik sendikal yönetimlerinin dayanağı haline getirmişler, kendilerini ve iktidarlarını ilgilendiren, ömrünü uzatan, onların yeniden iktidara gelmelerini sağlayan düzenlemele-

ri isteme dışında, bunca yıldır bu yasaların sınıf düşmanı niteliğine ses çıkarmamışlar; ama göstermelik tavırlarla, yasak savma cinsinden kimi eleştirilerle, her seferinde uzlaşmışlardır.

2821 ve 2822 sayılı yeni gündeme getirilen yasaların maddelerine tek tek baktığımızda kağıt üzerinde değişiklikler olmasına rağmen özde birşeyin değişmediğini görmek zor değil. Örneğin işkolu barajı tümüyle ortadan kaldırılmamış, sadece %10 olan oran, % 5'e düşürülmüştür.

Bir diğer maddeye göre ise sendikalarda yönetici olarak görev alıp, sonrasında seçilemeyenler, aday olmayanların vb. isteği halinde işe başlatılmaları zorunluluğu ortadan kaldırılmakta kısaca **sendikaların iş güvencesi ortadan kaldırılmaktadır**.

Bir bütün olarak bu maddeler incelendiğinde sendika üyelerinden kesilen aidatlardaki oranın kaldırılması ile sendika ağalarına sınırsız aidat toplama hakkı verildiğini, sınıf karakteri taşıyan sendikaların yok edilmeye çalışıldığını, devrimci demokrat anlayış sahiplerinin sendika kurmasının engellenmeye çalışıldığını görüyoruz.

Yapılan ve yapılmak istenen “AB'ye uyum” adı altında işçi sınıfının, emekçilerin çıkarlarına olan düzenlemeler değildir. Sendikalar bu süreçte yeni düzenleme tartışmalarını kamuoyuna taşımakta pek isteksiz görünmektedirler. Kendi konularını korumak adına işçi sınıfının sürece dahil olmasını engellemektedirler. Hükümetle kapı arkalarında yapılan pazarlıklarla 2821 ve 2822 sayılı Sendikalar Kanununu yeniden şekillendiriyorlar. Hükümetin bu yasa değişikliğinde muhatap aldığı konfederasyon yöneticileri AKP ile tam bir uyum içinde sınıfa ihanetin onu teslim almanın planlarını

yapmaktadır. Varlık-yokluk sorunu yaşayan, yetki tartışması yapılan, kamu işyerlerinde özelleştirmelerle, grev yasaklarıyla yetkileri ortadan kaldırılan sendikalar da sessizliğini korumaktalar. Süren grev yasaklarıyla, sendikal seçeneksizliklerinin arkasına sığınan ve anti-demokratik yönetim aygıtlarını koruyan bürokratsarı sendika ağalarının, günün koşullarına uygun, çağdaş, işçi sınıfının beklentilerine cevap verebilecek, örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılarak, yeni örgütlenme alanlarına kavuşabilecekleri, kendi yöneticilerini, temsilcilerini özgürce seçebilecekleri, grev yasaklarının olmadığı, yetkinin doğrudan üyelere verildiği, YHK'nun lağvedildiği, işkolu barajlarının tümünden kalktığı, noter şartının iptal edildiği, grevlerin her türlü kısıtlamadan uzak, özgürce gerçekleştirildiği, lokavtın yasaklandığı, kamu çalışanı memurlara da TİS ve grev yapma olanağının tanındığı, daha demokratik bir sendikalar, TİS, grev ve lokavt yasalarının çıkmasını arzu edeceklerini düşünmüyoruz ve etmezler. **Onlar kendi saltanatlarını koruyacak, devam ettirecek yeni zirhların peşinde koşmaktadırlar.** İşçi sınıfının, sendikaların mevcut olanakları bunlara yetmiyor. Babalarından miras kalan şirket gibi hoyratça, engelsiz, “özgür” yönetecekleri tabela örgütleridir, onların arzu ettikleri. Ama yağma yok!... İşçi sınıfının sınıf sendikacılığı anlayışıyla donanarak, bunları iktidarlarından, sendikaların başından alacağı edeceği günler uzak değildir. İşçi sınıfı er geç bunu yapacaktır.

Taleplerimiz..

* İşkolu barajı kaldırılarak, sendikaların özgürce örgütlenme imkanına kavuşması sağlanmalıdır.

* Sendikaların, sendika ağalarının çiftliği olmaktan çıkarılacağı düzenlemeler yapılmalıdır.

* Temsilciler işçilerin özgür iradeleri ile seçilmelidir.

* Grev yasakları iptal edilmeli, dayanışma,

genel grev vb. serbest bırakılmalıdır.

* Kimi iş kollarındaki greve çıkma yasakları iptal edilerek, işçilerin özgürce greve gitme hakkı tanınmalıdır.

* Grev çıkma önündeki bütün kısıtlamalar ve yasaklar ortadan kaldırılmalıdır.

* Grev sırasında işçi, stajyer vb. çalıştırılması, iş yerinden mal çıkarılması yasaklanmalıdır.

* Grev ertelemesi uygulamasına son verilmelidir. Özgürce grev yapılabilmesinin koşulları yaratılmalıdır.

* Yüksek Hakem Kurulu (YHK) lağvedilmelidir.

* Yetki ve TİS sürecindeki yasakçı, engelleyici, süreci tıkayan ve uzatan uygulamalar ortadan kaldırılarak, prosedür demokratikleştirilmelidir.

* Sendikaya üyelikte noter zorunluluğu kaldırılmalıdır.

* Sendikaların geliri-gideri ve mali politikaları doğrudan işçilerin denetimine sunulacak düzenlemeler yapılmalıdır. Sendikaların bütçesinin “mali müşavirlere de” denetletirilmesine gidilmemelidir.

* Sınıf mücadelesi sırasında engellenip ceza alanlar, düşüncelerinden dolayı hüküm giyenlerin, yani sınıf öncülerinin sendikalarda yönetici olabilmelerinin önündeki “siyasi ve ideolojik suçlar”daki ceza engeli ortadan kaldırılmalıdır.

* Lokavt yasaklanmalıdır.

* İşyerlerinde işçilerin kendi iradeleriyle sendika seçmeleri, değiştirmeleri yasal güvence altına alınmalıdır.

* 1 Mayıs işçi bayramı olarak yasalaşmalıdır.

Kısaca bu yasalarındaki bütün yasaklar, kısıtlamalar ve anti demokratik yönler ayıklanarak ortadan kaldırılmalı, bu yasalar demokratik bir kimliğe kavuşturularak işçilerin-emekçilerin, çalışanların, çalışma yaşamının hizmetine sokulacak şekilde düzenlenmelidir. Kuşkusuz yasalarındaki bu değişiklikleri sağlayacak olan da **işçi sınıfının örgütlü gücüyle harekete geçmesidir.**

Yoksul köylülerin yerleşim alanları tahrip ediliyor

Kapitalist-emperyalist sistemin doğayı tahrip etmesi köylüleri birebir etkilemektedir ve üreticileri yaşam alanlarından kopmaya zorlamaktadır.

Bu konu ile ilgili ülkemizde verilecek birçok somut örnek vardır. Aydın'da Menderes Irmağı'na, Uşak ve Denizli'deki fabrikaların kimyasal atıklarının atılması sonucu kirlenme meydana gelmiş ve bu ırmaktan sulanan tarlalarda ürünler zarara uğramıştır. Bu ürünler ayrıca insan hayatını da tehdit etmektedir. Aydın'ın yoksul köylüleri, ürünlerinin maliyetini bile karşılayamazken, aynı zamanda yaşam alanlarını da kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya kalmışlardır. Aydın'daki nüfusun % 67'sinin geçimini tarımdan sağladığını düşünürsek, bunun ne kadar büyük bir sosyal yıkımı içerdiği daha iyi anlaşılacaktır. Yetkililer tarafından bu kirlenmenin önüne geçilmesi için 50 yıl önce projeler üretilmiş fakat hayata geçirilmemiştir. Zaten hayata geçirilmesi de beklenemezdi. Çünkü **bu tür masraflı projeler emperyalist efendilerin ve yerli uşaklarının çıkarıyla ters düşmektedir.**

Daha on yıl önce dünya ölçeğinde incirin % 95'i Aydın'daki üretimden sağlanmaktaydı ve Aydın'daki incir üretimi dünya pazarında önemli bir yere sahipti. Emperyalist ülkeler incir ithalatını Türkiye'den yapıyorlardı. Emperyalistler buradaki incir üre-

timini öldürerek, kendi ülkelerinde geliştirmekte ve Türkiye'den yapılan ithalatı durdurmayı hedeflemektedir. Şimdi Aydın'daki incir üretimi % 95'in çok çok altındadır. Çünkü emperyalistlerin isteği doğrultusunda hareket edilmiş ve tahribatın önüne zamanında geçilmemiştir. Böyle devam ettikçe birkaç yıl sonra belki de hiç incir üretilemeyecek ve buradaki üreticiler kendi toprağın- dan verimsizlikten kaynaklı kopacak, çareyi göçte bulacaktır.

Yine bunun gibi çevre katliamına yol açan, teknoloji emperyalist-kapitalist ülkeler tarafından zararlı olduğu için kullanımına izin verilmeyen fuel-oil'le, kömürle, nükleer kaynaklarla elektrik enerjisi üreten santrallerin yapımı ülkemizde hızla artıyor. Ülkemizde elektrik tüketimine göre ihtiyacı karşılayan doğa ile dost hidroelektrik barajları mevcutken, bir mantar gibi üretilen bu santrallerin kuruluş nedenlerini anlamak güç değil. Birkaç sermaye kuruluşunun para kazanması, enerji ihracını gerçekleştirmek adına çevre katliamıyla, halkımızın sağlığı

hiçe sayılarak kurulan santrallere bir yenisi Çanakkale'de eklendi. Yapımı aşamasında diğer yörelerde olduğu gibi halkın tepkisine rağmen bir yıl gecikmeli de olsa bitirilen Çan Santrali yakın bir zamanda faaliyete geçecek. Fransa'nın Alstom firmasınınca dizayn edilen ve yapımı yerli Teknotes AŞ. firmasınınca gerçekleşen **Elektrik Üretim AŞ (EÜAŞ)** tarafından son hazırlıkları yapılmakta olan santralin açılışı R. Tayyip Erdoğan'ın katıldığı bir törenle yapılacak. Çan yöresindeki linyit kömürlerinin kullanılacağı santral, gecikmeler ve süreli yapılan kontroller nedeniyle deneme işletilmesi beklenmeden tam kapasite ile çalıştırılacak. Her biri 160 mw kurulu gücündeki iki ünite olarak inşa edilen Çan Termik Santrali'nin birinci ünitesi bu ay içinde ikinci ünitesi ise Eylül ayında işletmeye açılarak Çan Termik Santra-

hil köylünün yetiştirdiği ürünler zarar görmüştü. Bu yörede yetiştirilen ürünler pazarlarda satıldığı zaman tercih edilmemiş, santralin deniz yoluyla aldığı fuel oil nedeniyle denizde balıklar ölmüştü. Samsun'daki Mobil Santral'in enerji üretimi durdurulmuştur. Yöre halkının tepkisine rağmen faaliyette olan Mobil Santral'in bugün çalışmıyor olması siyasi çıkarlar nedeniyle. Çalışmadığı her gün için şirket tazminatını almaktadır. Mobil Santral'in ilerleyen zamanda tekrar üretimini yapmayacağını garantisini şu anki AKP hükümeti verememektedir. Samsun'da 4 baraj ve enerji kapasitesi yüksek 2 hidroelektrik santralinin bulunduğu yerde 200 MW gücünde üretim yapan ve zehir saçan Mobil Santral'i kurduranlar, Çanakkale'de Çan Termik Santrali'ni kurduranlarla aynı zihniyettir. Zehir saçan,

çevre ve insan sağlığına zarar veren santrallere karşı halk olarak mücadele vermeli, karşı duruşun örgütlenmesini sağlamalıyız. Çünkü emperyalistlerin ve faşist egemen sınıfların önemseydiği insan emeği değil, insanın daha iyi şartlarda yaşaması değil, kendi çıkarlarıdır.

Bu uygulamaların onlarca örneğini Türkiye'de bulmak mümkündür. Örneğin Bergama'da köylülerin on yılı aşkın bir süredir siyanür ile altın çıkaran şirkete karşı verdikleri mücadeleye örnek alınması gereken bir mücadeledir. Bergamalı köylülerin ürünleri özellikle zeytin üretimi siyanürlü altın aranmaya başlanmasının ardından verimden düşmüş ve yüzlerce köylü için geçim kaynağı olan üretim bitme noktasına gelmiştir. Ancak Bergamalılar tüm bunlara rağmen direnmeye devam etmiştir ve etmektedir.

(Samsun/İzmir)

li'nin faaliyete geçmesiyle yaşanacak çevre ve insan sağlığına vereceği zararları Samsun'daki 200 MW gücündeki kurulu Mobil Santral'in yöreye verdiği zararlardan çıkartabiliriz.

Samsun'da da Mobil Santrali'n faaliyete geçtiği ilk günden itibaren çıkardığı baca gazları halkın sağlığının bozulmasına neden olmuştu. Fındık ve meyve bahçeleri de da-

çıkaran şirkete karşı verdikleri mücadeleye örnek alınması gereken bir mücadeledir. Bergamalı köylülerin ürünleri özellikle zeytin üretimi siyanürlü altın aranmaya başlanmasının ardından verimden düşmüş ve yüzlerce köylü için geçim kaynağı olan üretim bitme noktasına gelmiştir. Ancak Bergamalılar tüm bunlara rağmen direnmeye devam etmiştir ve etmektedir.

(Samsun/İzmir)

Ege'de üretici için yıkım

Son 10 yılda ekim alanlarının % 33 oranında daraldığı Ege Bölgesi'ndeki pamuk üreticileri, TARİŞ'in açıkladığı kilogram başına 900 bin liralık avans alım fiyatıyla bir kez daha yıkımla karşı karşıya kaldı.

Hükümetin prim desteğinden yoksun üretici hızla pamuktan kaçarken, ABD ve AB ülkeleri, üreticilerine yaptıkları destekle Türkiye pazarını her geçen yıl daha fazla ele geçiriyor. Birlik Başkanı **Cavit Ancın**, hükümetin prim destek rakamlarını belirlememesi nedeniyle üreticinin mağdur olduğunu söyledi. Türkiye'de üretilen pamuğun kilogram maliyeti-

nin 1 milyon 200 bin lirayı bulmasına karşın borsada 800 bin liradan satıldığını hatırlatan Ancın, aradaki farkı gelişmiş ülkelerde olduğu gibi devletten prim olarak beklediklerini söyledi.

İzmir Ticaret Borsası'ndan edinilen bilgilere göre Ancın'ın bu sezon için kilogram başına istediği 500 bin liralık desteğin çok daha fazlasını, emperyalist kapitalist ülkeler üreticilerine veriyor. Örneğin Yunanistan, bugün yılda ortalama 100 bin ton ile ABD'nin ardından Türkiye'ye en çok pamuk satan ülke oldu. Bu durum diğer ürünler için de geçerli. Yine başka bir örnek olarak ay çiçeği verilebilir. Trakya yöresinde ay çiçeği üreticilerinin ürünleri tarlalarında kavrulurken Türkiye'nin başka ülkelere ay çiçeği ithal etmesi özellikle geçtiğimiz yıl üreticilerin oldukça tepkisini çekmişti. (H. Merkezi)

Üreticiye destek kaldırılacak

Türkiye'nin AB'ye üyeliği tartışmalarının yapıldığı bu günlerde ülkemizin önüne konulacak yaptırımlarla ilgili olarak Türkiye Ziraatçılar Derneği Başkanı **İbrahim Yetkin** tarafından bir açıklama yapıldı. Gazetelere ve televizyonlara yansıtıldığı gibi AB'nin refah getirmeyeceğini, üreticilerin sorunlarını ağırlaştıracağını belirten Yetkin, tarım alanının tartışılan en önemli konulardan biri olduğunu söyledi. Rakamların Türkiye ile AB ülkelerinin tarımsal yapıları arasında birkaç yılda gidilemeyecek büyüklükte farkları gözler önüne serdiğini, **AB Tarım Bakanları Konseyi**'nin 26 Haziran'da yaptığı toplantıda "Ortak Tarım Politikası"nda köklü değişiklikler yapılmasının karara bağlandığını ifade etti. Yetkin toplantıda; doğrudan gelir desteklerinin kaldırılmasının ve bunun 3 yıl içinde tamamlanmasının düşünüldüğünü de sözlerine ekledi. Türkiye'nin AB

üyeliği sürecinde tarım fonlarından, bütçenin binde biri oranında faydalanılacağını bunun da gerçekleştirilmesi düşünülen değişiklikler için yeterli olmadığı, Türkiye'nin 5 katı küçüklüğündeki Yunanistan'a dönüşüm için **50 milyar** verildiğine dikkat çekti.

(Ankara)

AB'nin Türkiye'de tarımı yok etme kriterleri devreye giriyor

AKP hükümetinin tarımı bitirme noktasına getiren politikalarının altında IMF, DB kararlarının yanında AB'ye uyum çerçevesinde alınan kararların etkisi de tartışılmazdır. Tarımda serbest piyasa adı altında yapılan özelleştirmeler ve yukarıda sıraladığımız saldırılarla birlikte bu yıl içerisinde üretimde belli bir düşüş de gündeme geldi.

Türkiye'nin AB'ye uyum yasaları çerçevesinde hazırlanan AB İlerleme Raporu 6 Ekim'de yayımlandı. AB'nin İlerleme Raporu'nda Türkiye'ye yönelik ayrımcılığın sürdürülmesine dikkati çeken TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası "Müzakere sürecinde bir dosya kapanmadan diğerine geçmeyecek olan AB, tarım dosyasını açacak ve kapatmayacak gibi görünüyor. Üyeliğin önünde engel olarak tarımın ve üreticinin gösterilmesi gibi tehlikeli bir sürece işaret etmektedir" saptamasında bulundu.

TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası'nın AB İlerleme Raporu'nu değerlendirdiği açıklamasında şu belirlemelere yer verdi;

*Raporun dili ve vurgu yaptığı alanlara bakıldığında, Kopenhag kriterlerinin yerine, ekonomik ve sosyal boyutlarıyla tarım sektörünün oturtulduğu görülüyor.

*Tarım sektörü ve kırsal alan konularında 25 üyeli AB ile Türkiye arasında karşılaştırma yaparak diğer aday ülkelere uygulamadığı yöntemleri Türkiye için koyuyor. Geçiş sürecinin 2025 yılı sonrasına kalmaması halinde değişecek destek hesaplarından söz ediyor ve şimdiden "Avrupa Birliği'ne gümrüklerinizi indirin" diyor.

*Rapor verilerine göre AB tarımsal alanlarına 39 milyon hektar toprak daha ilave edecek, bu AB'nin tarımsal alanının % 23'ü anlamına geliyor. AB'nin 13 milyon tarım işletmesine karşılık, Türkiye'nin 3 milyon tarım işletmesi bulunmakta, ortalama işletme genişliği AB'de 13 milyon hektar iken Türkiye'de 6 hektar.

*AB kendisinin uyguladığı Ortak Tarım Politikası ile IMF'nin dayattığı tarım "politikaları" arasındaki uçurumu bile, Türkiye'ye IMF politikalarını önermeye devam ediyor.

*Raporun en ilginç bölümü ise "Türkiye'nin üyeliğine etkileri" bölümünde yer alıyor. Buna göre, ilerideki bir tarihte gerçekleşebilecek üyeliğin etkilerini şimdiden kestirmek zor. Ancak meyve-sebze, fındık, bakliyat ve koyun eti gibi rekabet şansı olan ürünler dışında, Türkiye'nin işinin zor olduğu ve rekabetçi bir yapı için daha fazla liberalizasyon gerektiği söyleniyor. Olası bir

üyelikte, Türkiye'nin dış satımının azalacağı, buna karşılık kısıtlamaların kalkması nedeniyle AB'nin dış satımının artacağı belirtiliyor. Bu noktada rapor çok ilginç öneri geliştiriyor, üye olmadan geçiş sürecindeyken, AB'ye yönelik ticari kısıtlamalarını tümüyle kaldırın demektir.

*AB, 10 aday ülkeyi üyeliğe hazırlayan SAPARD fonu yerine Türkiye'ye tarım alanında IPA (Pre Accession Instrument: Katılım Öncesi Aracı) öneriliyor. Aynı şekilde, AB'de 40 yıldan fazla geçmiş olan ve halen

uygun değil sonucunu açıklıyor.

Bu konuda bir başka açıklama yapan Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Gökhan Günaydın AB'nin raporlarında tarım için Polonya'yı örnek verdiğini belirtti ve Polonya'nın AB üyeliğinden sonra tarıma sunulan desteklerin azaltıldığını söyleyerek bu durumu basına şöyle izah etti: "AB açıkça sonradan şoka girilmemesi için şimdiden AB'ye gümrüklerinizi indirin demektir."

Polonya'ya AB'nin uyum için SAPARD (Tarım ve Kırsal Kalkınma İçin Özel

nın 1/6'sı olduğuna dikkat çeken Günaydın bunları da ortaya koyarak "müzakere sürecinde bir dosya kapanmadan diğerine geçmeyeceğini söyleyen AB, tarım dosyasını bir açacak ve kapatmayacak gibi gözüküyor" diyerek bundan sonra tarımın AB üyeliği önünde bir hedef olarak gösterildiği bir sürece girildiğine işaret etti.

Türkiye Ziraat Odaları Birliği Başkanı Şemsi Bayraktar ise AB sürecinde Türkiye'nin bu koşullarla üye olması durumunda tarımın büyük zarar göreceğini ifade etti.

Bayraktar, özellikle hayvancılık olmak üzere Türkiye'nin AB ülkelerinin açık pazarı yapılmak istenmesinin ve Türkiye'de kalıcı, uygulanabilir bir tarım politikası olmadıkça da bunun tarımın sonu olabileceğinin altını çizdi. Açıklamasında Bayraktar, en az AB'nin üyesi olan ülkelerde tarıma destek kadar da Türkiye'deki devletin çiftçiye ve köylüye vermesi gerektiğini söyledi.

Ayçiçeğinden buğdaya, kayısıdan fındığa kadar birçok köylü için 2004 yılı en zor yıl oldu. Ürünler verilecek primlerin geç açıklanması, taban fiyatının düşük olması, destekleme alımlarının kaldırılması köylüleri tüccarın insafına bıraktı. Araştırmalara göre 20 milyona yakın köylü bu yıl içinde ürününü geçen yıllara oranla çok daha ucuza elden çıkarmak zorunda kaldı. AB'ye uyum yasaları çerçevesinde Türkiye'de uygulamaya konulan DGD ödemeleri üreticiler için tek "destek" haline geldi. Zaten bir yıl geriden giden DGD ödemeleri, toprak sahibi ve zengin köylünün cebine girdi. AKP hükümetinin tarımı bitirme noktasına getiren politikalarının altında IMF, DB kararlarının yanında AB'ye uyum çerçevesinde alınan kararların etkisi de tartışılmazdır. Tarımda serbest piyasa adı altında yapılan özelleştirmeler ve yukarıda sıraladığımız saldırılarla birlikte bu yıl içerisinde üretimde belli bir düşüş de gündeme geldi. Örnek olarak yapılan açıklamalara göre daha önceki yıllarda 19.5 milyon ton olan buğday üretimi bu yıl içerisinde %20-30 oranında azaldı. Tarımda yaşanan tüm bu gelişmeleri AKP hükümetinin dayattığı AB'ye uyum politikalarından da ayrı ele alamayız. (Samsun)

kullanılan müdahale kurumlarından söz edilmezken, Ortak Tarım Politikası uygulaması için ödeme kurumları kurulması gerektiği belirtiliyor.

*Bir diğer önemli saptama da AB'de uygulanan ortak tarım politikasının Türkiye'de uygulanması durumunda AB bütçesine gelecek finansal yük. Buna göre DGD için 8 milyar Euro gerekiyor. Oysa 10 yeni ülkenin tümüne bu alanda toplam 7 milyar Euro ödeniyor. Ayrıca kırsal kalkınma ödemeleri için de 2.3 milyar Euro'ya gereksinim duyuluyor. Rapor geçiş sürecinin 2025'i aşması durumunda hesabın değişeceğini de eklemeyi unutmuyor.

*Rapor, tarımdaki istihdam fazlasının, sosyal açıdan önemli bir sorun oluşturduğunu belirttikten sonra, Türkiye'nin tamamlanmış olduğu tarama sürecinin yeniden başlayacağını dolaylı olarak belirtiyor, Türkiye'nin özel geçiş süreci ve dergasyonlarından söz ediyor.

ZMO'nun saptamalarından çıkardığı, kapanmayan AB'nin Tarım Dosyası sonrasında özel koşullar dayatarak "özel statülü üye" perspektifi önerisi AB'nin güvenlik stratejisi ile örtüşen bu öneri, AB için akılcı, ancak Türkiye çıkarlarına

Katılım Programı) kapsamında yardım verilmesi gerekirken verilmemiş, AB'nin yükümlü bakımından en büyük beşinci ülkesi olan ve çalışan nüfusun % 18'i tarımla uğraşan bu ülkenin pazarları AB emperyalistleri tarafından ele geçirilmesi için her AB emperyalistine pazardan 100 birim hak verilirken Polonya'nın payı % 25-30 olmuştur.

Pazar işgali olarak adlandırılacak bu durumun hatırlatılarak ticari kısıtlamaları kaldırın isteminin bir kara mizah olabileceğini söyleyen Günaydın, konuya ilişkin şu örneği verdi: "Sıcak suya düşen kurbağa zıplayarak kendini kurtarmaya çalışır. Ancak kurbağayı suya yavaş yavaş koyup ısıtırsanız, kurbağa suya alışır."

Türkiye'nin 2003 yılında tarıma 2.5 milyar dolar düzeyinde kaynak aktardığını gösterdiğini ve bu sayının AB'nin hesapladığı-

ZİRAAT ODALARI FINDIK ŞURASINI PROTESTO ETTİ

Ordu Ziraat Odası, 11-12 Ekim tarihlerinde Giresun'da düzenlenen Fındık Şurası'na katılmama kararı aldı. Fındık üretiminin enine boyuna tartışıldığı Şura'nın hiçbir oturumunda Türkiye Ziraat Odaları Birliği'ne (TZOB) bağlı bir kuruma veya yöneticisine söz hakkı verilme-

diğine dikkat çeken Ordu Ziraat Odası Başkanı Onur Şahin, fındık üreticisinin sorunları ve çözüm önerilerinin değerlendirildiği Şura'da Giresun ve Trabzon Ticaret ve Sanayi Odaları ile Ticaret Borsaları Başkan ve Meclis Başkanlarının konuşmacı olarak katıldığını belirtti. (Samsun)

2. Kongre ışığında halk gençliğinin muazzam gücünü devrime kazanalım

Ülkemiz halk gençliğinin komünist öncüsünün kuruluşundan 12 yıl sonra 2. Kongresi'ni gerçekleştirmesi sınıf mücadelesi açısından oldukça önemli bir adımdır. Komsomolun 12 yıl sonra ideolojik, politik ve örgütsel birliğini üst seviyeye çıkarması, içinden geçtiğimiz dönem ile birlikte ele alındığında cüretli bir çıkıştır.

Özellikle Rus Sosyal Emperyalizmi'nin yıkılmasından sonra emperyalizmin artan ideolojik saldırıları tüm dünya çapında devrimci güçlerin gerilemesini, birçok devrimci örgütün havlu atarak düzen içinde kendilerine yer aramasını sağlamıştır. Açık ki, sınıf mücadelesinde esas olan ideolojik duruştur. Şayet bir örgüt, bir halk zulme karşı isyan etmenin meşruluğunu kavramışsa, zafere mahkum olduğunu anlamışsa; karşısına düşman hangi kuvvetiyle çıkarsa çıksın zafer ezilenlerin olacaktır. Ömrünü tüketmiş, gerici bir güç ne kadar maddi olanağa sahip olsa da, gelişmekte olan, ilerici bir güç karşısında duramaz ve çöker. İnsanlık tarihini incelediğimizde koca imparatorlukların nasıl çöktüğünü, "güçsüz" halkların nasıl zaferler kazandığını görebiliriz. Bunu bugün en somut olarak Irak'ta görmek mümkün. Tüm askeri olanaklarına rağmen ABD emperyalizmi, Irak halkının mücadelesiyle başedememektedir. Ancak emperyalizmin kağıttan kaplan oluşu en net olarak Nepal'de kendisini göstermektedir. Yoksul Nepal halkı komünist önderlikle birleştikten sonra karşılarına çıkan her engeli birer birer aşmış, ülkenin büyük bölümünde iktidarını kurmuş, gerici iktidar karşısında stratejik saldırı aşamasına ulaşmıştır. Ancak tüm bu gerçekliğe rağmen emperyalizmin ideolojik saldırıları dünyanın büyük bölümünde etkili olmaktadır. İşte, ülkemizde de bu saldırılardan

kaynaklı savrulular yaşanmakta; tasfiyeciler, reformist akımlar seslerini daha fazla çıkarmaktadır. Açlık sınırında yaşamaya zorlanan halkımız tasfiyecilerimizin çağrılarına cevap vermemektedir. Ancak komünistlerin ve devrimcilerin güçsüzlüklerinden kaynaklı aradığı umudu bulamamakta ve umutsuzluğa sürüklenmektedir. Devletin yoğun baskıları da buna eklenince, halkımız örgütsüz olduğu için, kendisine yönelik ekonomik, siyasi saldırılara cevap verememekte, muazzam gücünü gösterememektedir. İşte Komsomolun böylesi bir dönemde Kongresi'ni gerçekleştirmesi ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'de ısrarını, sınıf mücadelesindeki cüretini ortaya koyması, halk gençliğini örgütleme misyonunu netleştirmesi, tarihini analiz ederek olumlu olumsuz yanlarını tespit etmesi oldukça önemlidir. **2. Kongre'nin** perçinlediği birlik ve ortaya koyduğu yönelim hayata geçtiğinde nüfusun dörtte birini oluşturan halk gençliğini örgütleyerek, devrimci bir gençlik hareketi yaratmak; bunun yanında da Proletarya Partisi'nin ihtiyaç duyduğu kadro ve savaşçı ihtiyacını en üst boyutta cevaplamak mümkün olacaktır. Bu da ülkemizde sınıf mücadelesinin yükselişinin, var olan koşulları değiştirmenin ve halkımızı örgütlemenin altyapısını oluşturacaktır. Komsomolun hedeflerine vararak halk gençliğini örgütlemesi ve Proletarya Partisi'nin güçlenmesi yalnızca ülkemizde değil dünya çapında da sınıf mücadelesindeki dengeleri değiştirecektir. **Nepal'de** iktidara yürüyen, **Filipinler'de**, **Hindistan'da**, **Peru'da** iktidarın tek alternatifi olarak savaşçı büyüyen Maoistlere ülkemizden daha güçlü ses verilmesi başta **Ortadoğu**, **Balkanlar** ve **Kafkasya** olmak üzere dünyanın her yanında yankılanacak, ülkemizde

devrimi gerçekleştirmek emperyalizme çok ciddi bir darbe vuracaktır.

Yarı-askeri bir örgüt olan Komsomol, kitle faaliyetini yükseltmek, önümüze çıkan engelleri aşmak, düşmana korku, halka umut olmak için taktiksel askeri saldırılar gerçekleştirmektedir. Faşizme ve emperyalizme karşı anti-faşist, anti-emperyalist, devrimci gençlik hareketi yaratmayı hedefleyen Komsomol, kitleleri harekete geçirirken faşizme karşı askeri vuruşlar da yapacaktır. Bu anlamda askerleşmede yetkinleşme Komsomol'un önünde duran önemli bir görevidir.

Komsomol son yıllarda kitle faaliyetine yoğunlaşmaya özel önem vermekte, önemli deneyimler kazanmakta ve kitlesini genişletmektedir. Önümüzdeki dönemde deneyimlerden çıkarılan derslerle daha geniş kitlelere ulaşmak, yeni demokratik gençlik hareketini yaratmanın ve demokratik kitle örgütlerini yaygınlaştırmanın yolunu açacaktır. Zaten Kongre'nin önüne koyduğu en önemli görev kitlelere gitmek ve kitle faaliyetine yoğunlaşarak halk gençliğini harekete geçirmektir. Bu uğurda Komsomolcuların önündeki ilk ciddi sınav **6 Kasım'da**, Ankara'da faşizmin

üniversite gençliğini zapturapt altına almaya çalışan kurumu olan YÖK'e ve emperyalizm patentli Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na karşı halkımızın anti-faşist, anti-emperyalist öfkesini militanca göstermekten geçmektedir. Bu eylem yalnızca devrimci gençler değil, emperyalizmin ekonomik, siyasi, kültürel, saldırılarından etkilenen tüm halk kesimleri katılmalıdır. Özellikle kendisine anti-emperyalist, anti-faşist diyen herkes faşizmin en önemli kurumlarından biri olan YÖK'ü protestoya katılmalıdır. Yeni YÖK Yasa Tasarısı tüm halka yönelik bir saldırdır. Eğitimin özelleştirilmesi, üniversitelerin emekçi çocuklarına tamamen kapatılması başta açlık ve yoksulluk sınırında yaşayan halkımızın çocuklarının eğitim hakkını gasp edecektir. **Devrimci hareketi yükseltmek, halkın çeşitli tabakalarına yönelik saldırılara karşı halkın ortak tepkisini örgütlemekten geçmektedir.** Bunun için ilk başta sınıf bilinçli işçilerin, devrimcilerin, anti-faşist, anti-emperyalist herkesin ortak tavır alması gerekmektedir. **6 Kasım** eylemlerini bu bilinçle ele almak ve orada başeğmez tavrımızı göstermek önem arz etmektedir.

Ormanların yakılmasına tepkiler

Devletin karşısında güçsüz durumda kaldığı gerilla mücadelesine karşı daha önce de uyguladığı "orman yakarak köyleri insansızlaştırma politikası" yeniden gündemde.

Özellikle **Dersim'in Hozat ve Ovacık** ilçeleri arasında kalan 200 dekarlık alanda çıkarılan yangın; Dersimlilerin, insan hakları savunucularının, devrimci ve demokratların tepkisini çekiyor. Konuyla ilgili tepkisini dile getiren İHD Ankara Şubesi de Orman Bakanlığı'na siyah çelenk bıraktı. **9 Ekim** günü saat 14:30'da **Yüksel Caddesi'nde** toplanan kitle, Orman Bakanlığı'na doğru yürüyüşe geçti. "**Dersim onurdur, onuruna sahip çık**", "**Operasyonlar durdurulsun**" sloganlarını atan kitle Orman Bakanlığı'nın önünde bir basın açıklaması yaptı. İHD Ankara Şube Başkanı **Salih Karaaslan** tarafından okunan açıklamada; **Aziz Abdal**, Kırmızı dağları, **Sütlüçü köyü**, **Mirik Mezrası**, **Zel Dağı**, **Roj Yaylası**, **Kutu Deresi** ve **Çıralı köylerinin** çevresinin yakıldığı, yangına müdahale etmek isteyen halkın engellendiği belirtilerek Orman Bakanlığı'nın konuya duyarlılık göstermesini istedi. Alkış ve zılgıtlarla tepkisini haykıran kitle çelengin bırakılmasından sonra dağıldı. (Ankara)

BU YANGIN HERKESİ YAKAR

20 Eylül'de Tunceli-Ovacık'ta Bilgeç mıntıkasında operasyonlar sonucu çıkarılan ve 10 gün boyunca söndürülmeyen ve binlerce hektarı kül eden orman yangını için bir tepki de **7 Ekim Cumartesi** günü **Munzur Çevre Kültür ve Dayanışma Derneği'nden** geldi.

Munzur Çevre, Kültür ve Dayanışma Derneği, **Kadıköy Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği**, **Kocaeli Tunceliler Sosyal Yardımlaşma ve Kalkındırma Derneği**, **Gebze, Küçükçekmece**, **Ankara ve İstanbul Tunceliler Kültür ve Dayanışma Dernekleri** tarafından Sultanahmet Adliyesi önünde yapılan basın açıklaması "**Bu Yangın Herkesi Yakar**" yazılı pankart açılarak başladı. Yapılan konuşmalarda **20 Eylül'de Ovacık'ta** 200 hektar ormanın göz göre göre yakılmasına izin verildiği ve şu anda Tunceli Merkez'e bağlı **Kutudere Nahiyesi** çerçevesinde de 1 Ekim'de çıkan çatışmalarda TC kolluk güçleri tarafından helikopterlerden bombalar atıldığı ve çıkan yangına müdahalenin engellendiği söylendi.

Kitle sık sık "**Munzur'a uzanan eller kırılınsın**", "**Munzur'da yanan yüreğimizdir**" sloganlarını attı. Basın açıklamasından sonra Adliye'ye giren kitle iki orman yangınının sorumlusu yetkililerin yargılanması için kamu davası açılması istemlerini savcuya verdi. (İstanbul)

"Hepimiz birer Filistinliyiz"

"**Tövbe Operasyonu**" adı altında Filistin halkına yönelik yapılan saldırılarda yüzlerce Filistinlinin katledilmesini ve İsraili keskin nişancıların özellikle çocukları hedef almasını protesto eden **Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu 15 Ekim 2004** tarihinde saat 19:00'da **Taksim Gezi Park'ta** mumlu oturma eylemi yaptı.

"**Direnen Filistin-İrak halkları kazanacak, emperyalistler yenilecek**" pankartını açan yaklaşık 200 kişi "**Filistinli tutsaklar yalnız değildir**", "**Katil İsrail Filistin'den defol**", "**Katil İsrail kana doymuyor**", "**Direnen halklar kazanacak**" vb. dövizler açarak mum yaktı.

Koordinasyon adına açıklamayı yapan **Figen Yüksekdağ**; "Irak ve Filistin'deki direnişler hem bir direnci gösteriyor hem de zalimlerin en acımasız yöntemlerle saldırısına karşı pes etmemenin olanaklılığını. Bu azgın saldırı, halkların bükülmez iradesinden duyulan korkunun ifadesidir. Bu katliamları organize edenlerin korkusunu anlamak için öldürülen Filistinli ve Iraklı çocuklara bakmak yeterlidir. Bu sadece bugünden değil gelecekte korkmanın da ürünüdür" dedi.

Açıklama esnasında "**Katil ABD bölgemizden defol**", "**Hepimiz birer Filistinliyiz**", "**Siyonist İsrail Filistin'den defol**" sloganları atılarak **Grup Yorum**'la beraber direniş türkülleri söylendi. Kısa bir süre önce sabahın erken saatlerinde evi basılıp zorla gözaltına alınan şair **Ruhan Mavruk** gözaltı sürecinde yaşadıklarını anlattı. Oturma eylemi "**Baskılar bizi yıldırılmaz**" sloganıyla sona erdi. (İstanbul)

“Demokratikleşen” Türkiye’den İşkence Görüntüleri

29 Eylül 2004 tarihinde Tokat'ın Yağmurlu beldesi kırsalında DHKP-C Recai Dinçel Karadeniz Kır Silahlı Propaganda Birliği ve TC güçleri arasında çıkan çatışmada Sebahattin Yavuz, Songül Koçyiğit, Derya Devrim Ağırman, Mustafa İşeri adlı gerillalar katledilirken Çorap Emekçileri Derneği Başkanı Salih Çınar ise sağ yakalanarak infaz edilmişti. Cenazelerin ailelerine teslim edilmesiyle katliamın çatış-

mayla sınırlı kalmadığı, özellikle Sebahattin Yavuz ve Derya Devrim Ağırman'ın vücuduna yapılan işkencelerle ortaya çıkmıştı.

Konuyla ilgili 9 Ekim 2004 tarihinde İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nde basın açıklaması yapan aileler olayla ilgili gerçekleri açıkladı. İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Nazmiye Kaya, Genel Sekreteri Mehmet Püremiş, Halkın

Hukuk Bürosu avukatlarından Taylan Tanay ve Devrim Ağırman'ın babası Niyazi Ağırman'ın yaptığı açıklamada “Katliamlara ve vahşete son” yazılı panoya işkenceyi belgeleyen fotoğraflar da asıldı.

Açıklamayı yapan Mehmet Püremiş, Songül Koçyiğit'in cinsel organına sıkılan kurşunların ve tek göğsünün kurşunlarla parçalanmasının ancak sapık bir beyin tarafından gerçekleştirilebileceğini söyledi. Medya tarafından katliamın aklanmaya çalışıldığını belirten Püremiş, Koçyiğit'i “Amazon Kadını” olarak gösterenlere ithafen “Katil sürülerinin sıktıkları onlarca kurşun ve yaptıkları işkencelerden kaynaklı olduğu ortaya çıkmıştır. Aldıkları emir ve talimatları uygulamakta kusur etmeyen ve bu sayede dolarlarına dolar katan, ihalede ihaleye koşan medya patronları bu aşağılık katliamdaki psiko-savaş yöntemlerinin birinci halkasını oluşturmaya devam ediyorlar” dedi.

Av. Taylan Tanay cenazeleri almaya Tokat'a gittiklerinde adeta sıkıyönetim uygulandığını söyledi. OHAL uygulamalarının hakim olduğu bölgede cenazelerin ailelere teslim edilmesinde önlerine çıkartılan engellerin, sağ yakalanarak infaz edilen Salih Çınar'ın Almus doğumlu olması nedeniyle bölge

halkının cenazeyi sahiplenmesinin önüne geçmek için olduğunu ifade etti. Gerillaların uzuvlarından hediyelik eşyalar yapıldığının unutulmadığını vurgulayan Tanay, işkencelerin 10 yıldır gerilla olan Sebahattin Yavuz ve 6 yıldır kırsalda olan Derya Devrim Ağırman'ın vücudunda yoğunlaştığını belirtti.

Kızının 28 Haziran 1998'de kırsala çıktığını belirten Niyazi Ağırman ise korkakların korkularını bastırmak için karanlıkta ıslık çalması gibi, olayın hemen ardından akrabalarının aranarak “Niyazi Ağırman'ın kızını öldürdük” diyerek zafer kazandığını sananların büyük bir yanılgı içerisinde olduğunu dile getirdi. Ağırman gerilla olduğu, şehit düştüğü ve korkakların korkularını büyüttüğü için kızıyla gurur duyduğunu belirterek “bugün 5 gerilla ölmüşse yarın 105'inin dağa çıkacağından kimsenin kuşkusu olmasın, bu hep böyle oldu, birileri giderken yerlerine yüzlerce gelir... Selam olsun alnında yıldızlı bere belinde mavzeriyle umudun türküsünü söyleyenlere” dedi.

Açıklamanın sonunda ise demokratik kitle örgütlerine ve duyarlı insanlara böylesi vahşetlerin yaşanmaması için kendileriyle birlikte mücadele etme çağrısı yapıldı. (İstanbul)

Raporlar hak ihlallerinin azalmadığını gösteriyor

İHD Diyarbakır Şube Başkanı Av. Selahattin Demirtaş 11 Ekim 2004 tarihinde dernek binasında düzenlediği basın toplantısında “Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi Hak İhlalleri Eylül Ayı Raporu”nu açıkladı. Türkiye Kürdistanı'nda Eylül ayında 446 hak ihlalinin yaşandığı (bunlar başvurularla elde edilen bilgiler) gerçeğinin yansıdığı raporun verilerine ilişkin Demirtaş, “6 Ekim'de AB İlerleme Raporu'nun açıklanması nedeniyle Eylül ayında bölgemiz genelinde hak ihlallerinde bir düşüş yaşanacağı beklentisi içerisindeydik. Ancak beklentilerimiz gerçekleşmedi ve Eylül ayında da temel hak ve özgürlükler açısından son derece ciddi ihlaller yaşandı” dedi.

Rapora göre Eylül 2004'te T. Kürdistanı'nda yaşanan hak ihlalleri şöyle;

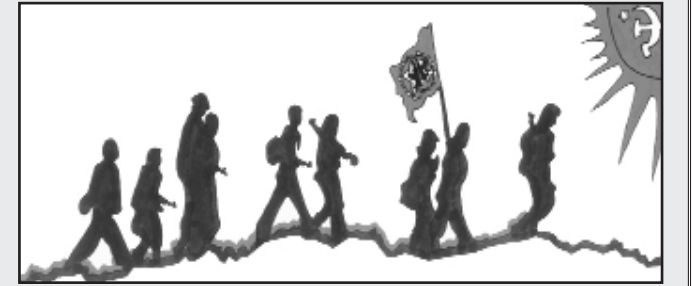
- * Gözaltına alınan 144 kişiden 55'i işkence gördü,
- * 34 kişi hakkında düşüncelerinden dolayı dava veya soruşturma açıldı,
- * İki ormanlık alan yakılırken, bir köy “güvenlik” gerekçesiyle boşaltıldı,

- * 3 kişi mayın patlaması sonucu yaralandı,
- * Bölge genelinde toplam 446 hak ihlali meydana geldi.
- * Şırnak'a, Siirt'e, Tunceli'ye gitmek isteyen canlı kalkan gruplarına sert müdahaleler yapıldı, korucu saldırılarına maruz bırakıldı, gözaltına alınarak tutuklandılar,
- * Canlı kalkanlar gözaltındayken kötü muamelelerle karşılaştı, Siirt E Tipi Kapalı Cezaevi'ne konulurken, askerler tarafından hakaret, küfür ve tehditlere uğradıklarını beyan ettiler,
- * Urfa'da yola çıkarak Tunceli'de çatışma bölgesine gitmek isteyen 18 kişilik canlı kalkan grubu tutuklanarak Elazığ E Tipi Kapalı Hapishanesi'ne konuldu,
- * Onlarca insan barış etkinlikleri gerçekleştirdikleri için hakaret ve tehditlerle hapishaneye konuldu, haklarında soruşturma ve davalar açıldı,
- * Diyarbakır'da yayın yapan Gün TV ve Can TV adlı yerel kanallar hukuka aykırı bir şekilde RTÜK tarafından cezalandırıldı. (H. Merkezi)

Devrimci demokrat kamuoyuna

Elimize posta kanalıyla ulaşan aşağıdaki yazıyı haber değeri taşıdığından olduğu gibi yayınıyoruz.

İhanetin, inançsızlığın ve teslimiyetin hüküm sürdüğü şu günlerde; tercihlerini silahlı mücadeleden ve can pahasına direnişten yana yapan kahraman DHKP-C Komutan ve savaşçıların silah elde toprağa düşmeleri; savaşımıza yeni bir soluk, hınc ve azim katmakla beraber yüreğimizde derin bir yara açsa da, yaraları sarmayı ve hesaplarını faşist diktatörlükten sormayı görev biliyoruz.

Kahraman silah arkadaşlarımızın yaralı-cansız bedenlerine alçakça kurşun boşaltan düşmandan her merminin hesabını sormak boynumuzun borcu olsun.

Halkın kurtuluşu için şehit olanlara verilmiş sözümüz var: Silahlarımızı devraldık, kavgalarını omuzladık, antlarımızı andımız bildik. Canlarını canımıza kattık, tohum kıldık savaşımızda onları. Bugün içimizden kopan beş dağ parçasını yüreğimize gömerek yüzümüzü güneşe dönüyor ve ülkemizin dağlarında yankısını bulan savaş sloganlarını sürekli yaşatacağımızı bir kez daha ilan ediyoruz.

Sabahattin, Songül, Mustafa, Devrim ve Salih'i devrim mücadelesini sürekli büyütüp ileri taşıyarak kavgamızda yaşatacağız.

Şan olsun toprakta tohum, kavgada umut olanlara...

TKP/ML

Karadeniz Bölge Komitesi

Tecrite karşı sesler yükseliyor!

9 Ekim Cumartesi günü Tecrit ve Yeni Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik Galatasaray Postanesi önünde basın açıklaması yaptı.

Kitle "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Tek tip elbise giymeyeceğiz", "Tecrite, tek tipe hayır" sloganlarıyla İstiklal Caddesi'ni çınlattı.

Birlik adına basın açıklamasını okuyan Çetin Poyraz "Devlet Yeni Ceza İnfaz Yasası ile tecrit saldırısını bir üst boyuta tırmandırmakta, tecrit ve izolasyonu bu yasayla kurumsallaştırıp, derinleştirmektedir" dedi.

Son dönemde Sincan F tipinde havalandırmaların üstünün tel örgütlerle kapatıldığını, Adana Kürkçüler Hapishanesi'nde devrimcilerin "cezaevi" kimliğini kabul etmedikleri için aylardır aile görüşlerine çıkartılmadığını, Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde ise devrimcilerin gardiyanlarla tartıştıkları gerekçesiyle tek tek hücrelere atılarak dövüldüklerini belirten Poyraz tüm devrimci, demokrat, aydın kişi ve çevreleri Birlik içerisinde beraber hareket etmeye çağırdı.

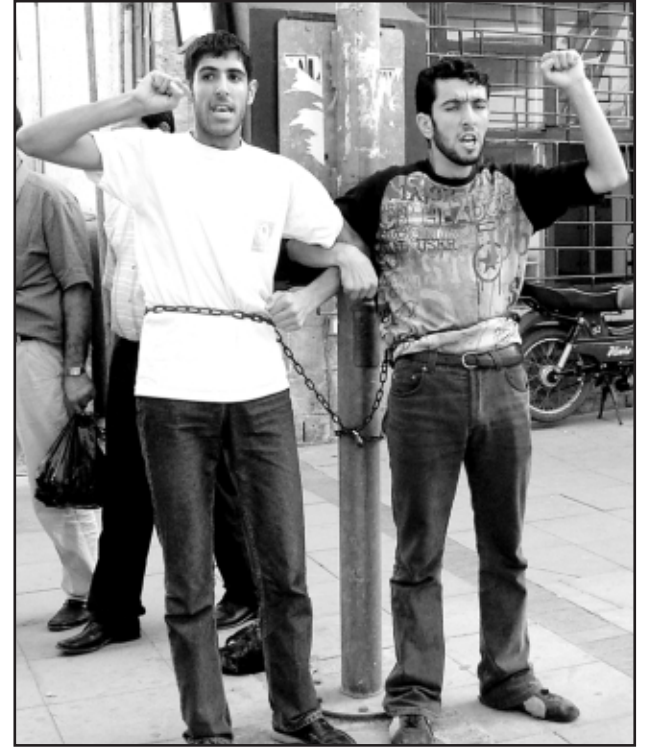
(İstanbul)

İstanbul'da kurulu olan Tecrit ve Ceza İnfaz Yasa-

sı Karşıtı Birlik'in çağrısıyla İstanbul ve çeşitli illerden topladıkları imzaları Meclis'e vermek üzere yasa ve tecrit karşıtları 11 Ekim günü Ankara'ya gittiler. Sabah ilk olarak Abdi İpekçi Parkı'na gelen aileler, Park'ta direnişini sürdüren TAYAD'lı aileleri ziyaret ettiler. "Yaşam devrimci dayanışma", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganı atan aileler eylem saatine kadar burada beklediler. Saat 11:00'de buradan yürüyüşe geçen kitle sloganlarla Güven Park'a kadar geldi. Eylemi Milli Eğitim Bakanlığı'nın önünde yapmak isteyen tutsak yakınları burada polislin barikatıyla

karşılaştı. Partizan, ESP, Halk Kültür Merkezleri, BDSP, DHP bayrak ve flamaları taşıyan kitle ölüm orucu şehitlerinin fotoğraflarını taşıdı. "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Devrimci tutsaklar teslim alınmaz" sloganlarını atan kitle oldukça coşkuluydu. TUYAB yazılı önlükler giyen ve en önde yürüyen aileler yasanın geri çekilmesini istediler. Polislin barikatı kaldırmaması üzerine burada bir basın açıklaması yapıldı. Birlik adına açıklamayı okuyan Deniz Bakır; F tipleri ile devletin tutsaklar arasındaki dayanışmayı kıramadığını, bu yasa ile direnme hakkının gasp edildiğini, tüm toplumun kışla düzeninde yaşatılmaya çalışıldığını belirtti. Ailelerden oluşan 12 kişilik bir heyet Meclis'e giderek topladıkları imzaları ilettiler. Bu süre içinde Güvenpark'ta bekleyen kitle sloganlarla Yüksel Caddesi'ne yürüdü. Türküler söyleyerek halaylar çeken kitle, sloganlarını haykırdı. İstanbul'dan gelen heyetin içinde olan İsmail Karagöz bu süre içinde Ankara'da neler yapıldığını, Ümit Altıntaş'ın eşi Melek Altıntaş ise hapishaneler tarihini anlattı. Ailelerin Meclis'ten dönmesiyle kısa bir açıklama yapan kitle eylemi sonlandırdı. (Ankara)

CEZA İNFAZ YASASINA KARŞI ZİNCİRLİ EYLEM

Mersin'de 14 Ekim 2004 tarihinde PARTİZAN ve ESP tarafından Meclis'te görüşülmekte olan Ceza İnfaz Yasası'nı protesto etmek için bir eylem gerçekleştirildi. Saat 12:30'da Taş Bina önünde bulunan elektrik direğine kendini zincirleyen iki kişi "Ceza İnfaz Yasası Geri Çekilsin- PARTİZAN-ESP" pankartı açıp yaklaşık 30 dakika kadar "Ceza İnfaz Yasası geri çekilsin", "Tek tip elbise giymeyeceğiz", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" vb. sloganlar atarak Ceza İnfaz Yasası'nı teşhir eden ajitasyon konuşmaları yaptılar. Eylem yerine gelen polis, demir makasıyla zincirleri keserek gazetemiz temsilcisi Selçuk Birginal ve ESP'li Vedat Arıcı'yı gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar yaklaşık 4 saat sonra çıkarıldıkları savcılık tarafından serbest bırakıldılar. (Mersin)

✓ Ceza infaz yasa tasarısı geri çekilsin

16 Ekim günü Kadıköy İskele Meydanı'nda bir araya gelen EKB (Emekçi Kadınlar Birliği) üyesi bir grup kadın, hapishanelerde uygulanacak Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na karşı basın açıklaması yaptılar. Grup adına açıklama yapan Nurcan Ağırbaş; "Tutsaklar infaz yasa tasarısında iyileştirilmeye ihtiyacı olan "hasta" olarak düşünülmüş ve iyileştirme programına tam bir uyum yükümlülüğü getirilmiştir. Tutsaklar hapishanelerdeki hukuka aykırı uygulamaları protesto edemez, iyileştirme programına uymayı reddettiğinde, zorla çalışmadığında, yemek yemediğinde, yüksek sesle konuştuğunda, sustuğunda vs. durumlarda disiplin cezasıyla cezalandırılacaktır. Sebeplessiz disiplin cezası alan tutsaklar aylarca ailelerini görmeyecek ve tek kişilik hücrede kapalı kalacak" dedi. Basın açıklaması sırasında sık sık "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Hücre tipi yaşama hayır", "Devrimci tutsaklar yalnız değildir" sloganları hep bir ağızdan atıldı. Hapishanelerdeki durumu anlatan sokak tiyatrosundan sonra eylem sona erdi. (Kartal)

✓ İzmir Tecrit Karşıtı Birlik'ten uğurlama

İzmir Tecrit Karşıtı Birlik 10 Ekim Pazar günü Konak Sümerbank önünde saat 17:00'de biraraya gelerek İzmir'den Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na karşı topladıkları imzalarla Ankara'ya giden kitleyi uğurladı.

İzmir Tecrit Karşıtı Birlik adına yapılan basın açıklamasında "19 Aralık katliamıyla devrimci tutsaklar fiziksel olarak teslim alınmaya çalışıldı. Şimdi F tiplerine gönderildiler. Ancak bununla istediği sonucu alamayan devlet, devrimci tutsakları bu kez ideolojik olarak teslim almaya çalışıyor. Bunu Tek Tip Elbiseyle, Zorunlu Çalışmayla hayata geçireceğini zannediyor ancak biz içerde dışarda hücreleri parçalayacağız" denildi.

Sık sık "Devrimci tutsaklar yalnız değildir", "Birlik mücadele zafere", "Tecrite, tek tipe hayır" sloganlarının atıldığı eylemde polislin kamera çekimi yapması üzerine uyarı yapan eylemciler kamera çekimini protesto etmek için 5 dakika oturma eylemi yaptılar.

Gece Ankara'ya yola çıkacak olan grup, İzmir Tecrit Karşıtı Birlik tarafından uğurlanarak eylem bitirildi.

(İzmir)

✓ Ayhan Güneş tedavisi bitmeden F tipine gönderildi

Yeşildere yolu üzerinde 6 Eylül Pazartesi günü asılan bombalı pankartın patlaması sonucu kolundan ve bağırsaklarından ağır yaralanan ve kaldırıldığı Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde pankartı astığı iddiasıyla tutuklanan Ayhan Güneş'in kardeşi Hüseyin Güneş, kardeşinin durumuyla ilgili yaptığı açıklamada; kardeşinin tedavisi tamamlanmadan hastaneden alınarak Buca Kırıklar F Tipi Hapishanesi'ne gönderildiğini ifade etti. 6 Ekim Çarşamba günü Çağdaş Hukukçular Derneği'nde yapılan açıklamada Hüseyin Güneş ayrıca; "Kardeşimin tedavisi bitmiş değil ve tek başına kendisine bakacak durumda değil. Bu durumda cezaevine gönderilmesi hukuki olmadığı gibi, kardeşimin başına gelecek herhangi bir durumdan cezaevi idaresi sorumlu olacaktır" dedi.

Hüseyin Güneş, kardeşinin tekrar hastaneye kaldırılması için gerekli hukuki işlemleri başlatacağını da söyledi. (İzmir)

✓ Geleceğimize sahip çıkalım

Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde havalandırmaların üstünü tel örgütlerle kapatılan hapishane idaresi, saldırının zeminini hazırlamaktadır. Adana Kürkçüler Hapishanesi'nde tutsaklara zorunlu kimlik uygulaması dayatılmaktadır. Benzeri pek çok uygulamanın başladığı hapishanelerde, yaşananlara karşı tutsak aileleri de seslerini daha da yükseltiyorlar.

4 Ekim Pazartesi günü İstanbul Tecrit ve Ceza İnfaz Yasası Karşıtı Birlik adına Ankara'ya gelen aileler; çeşitli görüşmelerde bulundular. AKP Genel Merkezi, CHP Genel Merkezi ve DEHAP'a giden aileler Meclis'te AKP Adıyaman ve Diyarbakır milletvekilleriyle, CHP İstanbul, Erzincan milletvekilleri ve Grup Başkanvekili ile Ceza İnfaz Yasası'nı tartıştılar. Özgür Gündem, Cumhuriyet ve Birgün gazetesine de giden aileler sorunlarının kamuoyuna duyurulmasını istediler. Özgür ve Ekin Radyo, ESM, Yapı Yol-Sen, Pir Sultan Abdal Derneği, ÇHD'yi ziyaret ettiler. 11 Ekim Pazartesi günü sabah saat 09:00-09:30 arasında Özgür Radyo'da avukatların ve ailelerin katıldığı bir program gerçekleştirdiler. 9 Ekim Cumartesi günü saat 11:00'de Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yaparak yaptıkları görüşmeleri anlattılar ve Pazartesi eylemi için destek istediler. (Ankara)

Buca'da İsyân...

ADLİ MAHKUMLARIN HAKLARI GASPEDİLİYOR

Devletin hapisanelerde uyguladığı politikalar, saldırılar bir isyanı daha doğurdu. Bugüne kadar hapisanelerde katliamlarla, tedavi engellemesiyle, açlık grevleri ve ölüm oruçları ve daha birçok saldırı sonucunda yüzlerce devrimci, komünist, yurtsever ve adli tutuklu yaşamını yitirdi. İşte bu saldırılara karşı tutsaklar (özellikle siyasi tutsaklar) hep direnmiş ve mücadele etmişlerdir. Bu direnişlerin bir çeşidi de isyanlardır.

14 Ekim 2004 tarihinde Buca Hapishanesi'nde bulunan yaklaşık 2000 mahkum kendilerine yapılan saldırıları protesto için gece saat 22:30-23:00 sıralarında barikatlar kurarak isyan etti.

Adli bir mahkumun tedavisinin engellenmesi ve mahkumla doktor arasında tartışma yaşanmasının ardından hasta mahkumun koğuşuna değil de bir tecrit hücreğine kapatılması sonucu mahkumun bulunduğu koğuşta kalan arkadaşları isyanı başlattı. Buradan yeni bölüme sığırayan isyan daha sonra tüm hapisaneye yayıldı. 2000 civarında mahkumun katıldığı isyanla Türkiye hapisanelerindeki en büyük isyanlardan biri yaşanmış oldu.

İsyanı başlatan mahkumlar, ardından barikatlar kurarak ilk taleplerini iletiler. **ÇHD**'li ve **İÖG** (İzmir İşkenceyi Önleme Grubu)'li avukatlarla görüşmek isteyen mahkumların isteği üzerine hapisaneye gelen avukatlar saat 07:00'de Ana Malta girişindeki barikatın önünde mahkumlarla bir görüşme yaptılar. Mahkumları temsilen görüşmeye koğuş temsilcilerinin katıldığı öğrenildi. Saat 9:00'da mahkumlarla bir kez daha görüşen avukatların yanında hapisane idaresi ve savcısı da bulunuyordu. Avukatların saat 13:00'de yaptıkları görüşme talebi ise kabul edilmedi.

İsyan sırasında 5 gardiyan ve sayısı bilinmeyen bazı tutuklular rehin alınırken gardiyanlardan 2'si ve yaralanan 7 tutuklu İzmir Cumhuriyet Başsavcısı ile yapılan görüşmelerin ardından idareye teslim edildi. Saat 12:00'de mahkumların taleplerinin basına ulaşması üzerine diğer gardiyanlar da idareye teslim edilip isyan 15 Ekim 2004 tarihinde öğle saatlerinde mahkumların iradesiyle sona erdirildi.

İsyanın çıkmasına sebep olan ise keyfi bir şekilde mahkumların tedavisinin engellenmesi ve hapisanedeki diğer saldırılardır. Mahkumlar hapisanede kendilerine yönelik birçok saldırı olduğunu belirtirken, hapisane idaresi ise bu iddialara bir itirazda bulunmayarak iddiaları onaylamış oldu.

Mahkumlar isyan sonrasında Buca ve sevkedilecekleri hapisanelerde kendilerine işkence yapılmamasını isyanı bitirmek için şart olarak sundular. Ayrıca can güvenliklerinin olmadığını da

ifade eden mahkumların talepleri ve karşılaştıkları saldırılar şöyle;

1- **Tedavi yapan doktorun keyfi davranması, tedavilerin engellenmemesi,**

2- **Kantin fiyatlarının çok yüksek olması. Promosyon ürünlerin mahkumlara satılması, çok ucuz ürünlerin çok pahalıya satılması,**

3- **Yemeğin kötü ve az verilmesi,**

4- **İsyandan dolayı işkence görmek istememeleri,**

5- **Ortalık yatışana kadar sevklerin bekletilmesi,**

6- **Medyanın hapisanede yaşananları kamuoyuna duyurması,**

7- **Elektrik paralarının kendilerinden alınmaması,**

8- **F tipi hapisanelere sevk edilmemek,**

9- **Jandarmannın operasyon yapmaması,**

10- **İdarenin herkeze eşit davranması,**

11- **Basınla görüşerek sorunlarını anlatabilmeleri,**

12- **Hapisane savcısına dilekçe verdikleri, ancak Savcı Yaşar Aslan'ın kendileriyle görüşmediği,**

13- **Görüşme odalarında duyma sorunu olduğu, yapılan boyayla deliklerin kapandığı ve bu yüzden ziyaretçilerin konuştuklarını duymadıkları,**

14- **Telefon haklarında yalnızca ev telefonu arayabildikleri, cep telefonu da aramak istediklerini,**

15- **Telefon hakkı kullanırken Türkçe'den başka dilin kullanımına izin verilmediği, anadili Kürtçe olanların arkadaşlarının aileleriyle iletişim kuramadıklarını,**

16- **Malta temizliğinin mahkumlara yaptırılmaması gibi talepler sıralanıyor.**

Ayrıca avukatların mahkumlarla görüşmeleri sırasında uygulamaların insanlık dışı olduğunu belirten mahkumlar, işkence gördüklerini, sağlık hizmetlerinin engellendiğini, yiyecek ihtiyaçlarının karşılanmadığını, hapisanede şüpheli ölümlerin olduğunu ve can güvenliklerinin bulunmadığını da belirttiler.

Yine aynı hapisanede bir süre önce de "sübyan koğuşu" olarak adlandırılan bölümde olaylar yaşanmıştı. Bunun üzerine TBMM İnsan Hakları Komisyonu, Savcılık ve İdare "işkence var" iddiasında bulunan insan hakları örgütleri ve İzmir Barosu'nu yalanlamışlardı. Ancak **BM İşkenceyi Önleme Komitesi**'nin 2004 yılı Mart ayında hapisanede yaptığı incelemelere dayanan raporun ardından buradaki "sübyan koğuşu" Bergama Hapishanesi'ne taşınmıştı.

İşte tüm bu gelişmeler bir kez daha İzmir Buca Hapishanesi'nde mahkum-

ların haklarının gasp edildiğini, işkencenin ve çeşitli saldırılar olduğunu gözler önüne seriyor. (İzmir)

BUCA HAPİSHANESİ'NDE AİLELER MAHKUMLARLA GÖRÜŞTÜRÜLMEDİ

İsyanın yaşandığı saatlerde hapisane önüne gelen mahkum yakınları mahkumlarla görüştürülmediler. Yakınlarının yaşamından endişe duyan aileler "basın içeri" sloganı atarak basının yaşanan olayları çekmesini istediler. Ailelerin yanına gelen savcı ailelerin tepkiyle karşılaşınca polis tarafından olay yerinden kaçırıldı. Polisin tacizleri üzerine bir süre polisle aileler arasında çatışma yaşandı. Polisin saldırısına aileler plastik sandalyelerle cevap verdiler. (İzmir)

BUCA'DA İSYAN GERÇEĞİN İSYANIDIR!

18 Ekim Pazartesi günü Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelen TUYAB'lılar burada Buca Hapishanesi'nde

adli tutukluların çıkardıkları isyanla ilgili basın açıklaması yaptı.

TUYAB adına açıklamayı okuyan Seza Mis Horuz hapisanelerde işkencelerin ve hak ihlallerinin devam ettiğini belirterek getirilmek istenen Yeni Ceza İnfaz Yasası'nın da bu işkenceleri ve hak ihlallerini yasallaştırmaya yönelik olduğunu söyledi.

İzmir, Buca hapishanesi'nde 14 Ekim günü çıkan isyanın da idarenin keyfi ve insanlık dışı uygulamalarına karşı bir direniş olduğunu vurgulayan Horuz, çıkan olaylarda 6 tutuklunun da dövülerek yaralandığını altını çizdi.

Horuz, geçtiğimiz yıllarda da buna benzer olayların yaşandığını belirterek "Biz TUYAB olarak diyoruz ki hapisanelerdeki insanlık dışı uygulamalar bir an önce son verilmeli ve işkenceciler yargılanmalıdır. Tecrit kaldırılmalı, Yeni Ceza İnfaz Yasası geri çekilmelidir" dedi. Ardından basın metni Adalet Bakanlığı'na fakslandı. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Ceza İnfaz Yasası geri çekilsin", "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük" sloganlarını attıktan

İSYANA İLİŞKİN ÇHD'DEN AÇIKLAMA

Buca Hapishanesi'nde çıkan isyanın ardından 15 Ekim 2004 tarihinde saat 16.00'da ÇHD'li ve İÖG'li avukatlar İzmir ÇHD'de bir basın toplantısı yaparak gelişmeleri aktardılar. İsyandaki mahkumlarla görüşen avukatların da yer aldığı toplantıda açıklamayı ÇHD İzmir Şubesi Başkanı Bahattin Özdemir yaptı. İsyanı ve sebeplerini anlatan Özdemir yaşanan bu olayların birinci dereceden sorumlusunun Adalet Bakanı Cemil Çiçek olduğunu belirtti. Özdemir "hapisha-

nelerde bir sorun olmadığını söyleyen Çiçek, bu iddiasını kanıtlanın ve basına hapisanelerin kapısını açsın ve zan altında kalmasın. Aksi durumda bu işin birinci dereceden zanlısı ve sorumlusudur" dedi. Açıklamada söz alan İzmir Barosu avukatları da yaşanan gelişmelerin anti-demokratik olduğunu belirterek, basında olaylara, hapisanelerdeki sorunlara sessiz kaldığını belirttiler. Açıklamaların ardından basın toplantısı sona erdirildi. (İzmir)

Sosyal hak gasplarına karşı eylemlilikler devam ediyor

Agenda 2010 "reform" adı altında yutturulmaya çalışılan kapsamlı sağlık, sosyal, kültürel vb. demokratik hak ve özgürlüklerin yok edilmesinin bir parçası olan **Hartz IV**'e karşı eylemlilikler devam ediyor. Katılımlardaki sayıda düşüş gözlemlense de, Almanya genelinde eylemler daha çok yerlere yayılmış durumda. Başlangıçta birkaç doğu illeri ile sınırlı başlandıysa da, gelinen aşamada iki yüzün üzerinde yörede kitleler harekete geçirilebilmektedir. Hatta Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde destek yürüyüşleri yapılmaktadır.

Eylemlerin ilk gününden itibaren güçlü katılımları içlerine sindiremeyen reformistler her fırsatta kitleyi bölüp parçalamanın, pasifize etmenin yol ve yöntemlerine kafa yordular. Kitleler içinde karşıymış gibi görünseler de, Hartz IV'e karşı söylemler dillendirseler de asıl düşünceleri bu değildi.

13 Eylül'de ayrı yerlerde toplanılsa da aynı güzergahta birlikte yürümeye razı olmak zorunda kalmışlardı. Fakat oynanan bazı oyunları gören kitleler tepkilerini gösterince bu defalık sineye çekmek zorunda kaldılar. **20 Eylül**'de yapılan yürüyüş sonunda miting alanına devrimcileri sokmamak için her türlü yolu denediler. Kendi kortejleri geçtikten sonra arabaları yola dizip yolu tamamen kapatarak ilerici, devrimci ve komünist ya-

paların kortejinin ve ses cihaz arabasının geçmesini engellemeye çalıştılar. Ancak daha sonra öfkelenen kitlenin üzerlerine yürümelerinden paniğe kapılarak yolu açtılar. Bu defa polis korumasında cihaz arabasının önüne geçerek engellemeye yeltendiyse de bunda da başarılı olmadılar. Bu da yetmedi resmen polislerle anlaşarak -ki "başka birşey yapamazdık" diyerek işbirliğini itiraf ettiler- polisi kitlenin üzerine saldırttılar. Saldıran polis cihaz arabasını kaçırırken iki kişiyi de geçici olarak tutukladı. Yaşanan kısa dağılmadan sonra birleşen kitle reformistlerin miting alanına girdi. Haykırdığı gür sloganlarla reformistlerin sözcülerinin hiçbirini konuşmuyarak gereken cevabı verdiler.

27 Eylül'de yürüyüş ayrı yapıldı. Yine polisin provokasyonu yaşandıysa da emellerine ulaşamadılar. "Şüpheli bulduk sırt çantasında bozuk yumurta olmasından şüphelendik" diyerek tutukladıkları bir bayan katılımcıyı da kısa süre sonra bıraktılar. Amaç, kitleyi yıldırma, provokasyon yaratmaktı. Binlerce katılımcının yer aldığı yürüyüş iktidar ortağı SPD Merkez Binası önünde son buldu.

ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi), ATİK ve ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) aktivistleri pankartlarıyla, dövizleriyle eylemlerde yerlerini aldılar, sloganlarını haykırdılar,

konusmalarını yaptılar, bildirimlerini genişçe dağıttılar. Olaylar karşısında geliştirdikleri kararlı tavırlarıyla örnek oldular.

BERLİN'DE ALMANYA MERKEZLİ İKİ YÜRÜYÜŞ YAPILDI

Burjuva sosyalisti **PDS, ATAC** vb. yapılar merkezi yürüyüşü **2 Ekim**'de ayrı yapma kararı aldılar ve gerçekleştirdiler. Binlerce insanın katıldığı yürüyüşte Hartz IV karşıtı sloganlar haykırıldı, yürüyüşü düzenleyenlerin Hartz IV'de sadece bazı düzeltmeler istemekle yetinmelerine rağmen, eylemliliklerin hükümete karşı olumsuz rol oynadığını ve olur ki ilerleyerek tehdit eder duruma gelir korkusundan eylemlerini noktadıklarını yani "**Pazartesi Yürüyüşleri**"ni yapmayacaklarını açıkladılar. Sormak gerekir; Hartz IV'de ne gibi olumlu bir değişiklik yapıldı, ki eylem noktalandı? Hayır, hiçbir değişiklik olmadı.

2 Ekim'de yapılan yürüyüşün önderliği olumsuz da olsa, katılan kitlelere ulaşmak reformistlerin gerçek yüzlerini açığa çıkarmak ve geniş ajitasyon/propaganda yapma amaçlı ATİF aktivistleri bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler.

İlerici, devrimci ve komünistlerin katılımlarıyla gerçekleştirilen yürüyüş ise **3 Ekim**'de yapıldı. "**Yıldız Yürüyüşü**" olarak adlandırılan eylem Almanya mer-

kezli olarak Berlin'de gerçekleşti. Berlin'in dört ayrı bölgesinde toplanan kitleler 10:30'da yürüyüşe geçtiler. Dört koldan gelen yürüyüşçüler saat 21:00 sularında bir merkezde **Alexandraplatz Meydanı**'nda buluştular. Yapılan konuşmalardan sonra hep birlikte tekrar yürüyüşe geçildi. Yaklaşık iki saatlik yürüyüşten sonra tekrar aynı meydana gelindi. Binlerce kitlenin katılımıyla gerçekleştirilen eylem mitingle bitirildi, "**Pazartesi Yürüyüşleri**"nin devam edeceğinin vurgusu yapıldı.

Göçmen demokratik kitle örgütlerinin de katıldığı eylemde en kalabalık kitle katılımıyla **ILPS** ve **ATİK-ATİF** taraftarları da pankart, döviz ve bayraklarıyla safları oluşturdular. Kuzey bölgesi ağırlıklı Almanya merkezli katılım kararı yerini bulmuştu. **ILPS** ve **ATİK-ATİF** aktivistleri ayrı iki yerde buluşarak yürüyüş kollarına katıldığı dikkati çekiyordu. Gerek yürüyüş esnasında, gerekse kitlenin en kalabalık olduğu miting alanında merkezi ses cihazından ATİF adına yapılan coşkulu konuşma sloganlarla karşılandı. "Yaşasın enternasyonal dayanışma", "Hartz IV kaldırılmalı" ve "Biz halkız" haykırışları hep bir ağızdan haykırıldı. Ayrıca yürüyüş esnasında da kendi ses cihazlarından geniş A/P yapılırken, binlerce ATİF ve ILPS imzalı bildiri aralıksız dağıtıldı. (Berlin)

KESK; "İnsanca yaşam istiyoruz"

Kamu emekçilerinin hükümetle yürüttüğü görüşmelerde hükümetin % 10'luk zam istemesi üzerine uzlaştırma kuruluna gidilmiş ve kurulda zam oranının yüzde 12'ye çekilmesi yönünde karar alınmıştı. İlk 6 ay için yüzde 6, ikinci 6 ay için yüzde 6 zam veren Kurul'un kararlarına kamu emekçilerinden tepki geldi.

9 Ekim Cumartesi günü saat 12:30'da **Yüksel Caddesi**'nde biraraya gelen KESK'e

üye kamu emekçileri zam oranını ve Kamu Personel Yasaları ile dayatılan anti-demokratik uygulamaları protesto ettiler. "**Haftalık 35 saat çalışma süresi istiyoruz**", "Çalışma yaşamının demokratikleştirilmesini istiyoruz", "**Sadaka değil toplu sözleşme**" yazılarının bulunduğu dövizleri taşıyan "**Zafer direnen emekçinin olacak**", "**Söz yetki karar çalışanlara**" sloganları atan kamu emekçileri giydikleri

KESK yazılı önlüklerle tek sıra oluşturarak yürüyüşe geçtiler. **AKP Çankaya İlçe Örgütü**'ne kadar **GMK Bulvarı** boyunca yürüyen kitleye halkın ilgisi yoğundu. Burada bir açıklama yapan KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **Özgür Bozdağ**, AKP'nin IMF'nin direktifleriyle hareket ettiğini, emekçilerin ihtiyaçlarını görmediğini söyledi. KESK MYK Üyesi **İhsan Avcı**'nın yaptığı konuşmadan sonra memurlar tekrar tek sıra halinde **Yüksel Caddesi**'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Bulvar üzerinde polis barikatıyla karşılaşan kamu emekçileri, yürüyüşte ısrarlı olunca polis geri çekilmek zorunda kaldı. Coşkulu oldukları dikkat çeken emekçiler "**Zafer direnen emekçinin olacak**" sloganını attı. **Güvenpark**'a geldiğinde eylem inisiyatifi tarafından eylemin bittiği söylenerek dağıtıldı.

Emekçilerin tepkili, öfkeli oldukları eylemde KESK yöneticileri polisin yaptırımlarını uyguladığı gibi kitlenin yürümek istemesine karşı eylemi bitirdi. (Ankara)

✓BES'liler baskıları kınadı

Ankara Defterdarlığı'na bağlı Vergi Daireleri IMF ve DB'nin politikaları doğrultusunda yeniden yapılandırılıyor.

Bu amaçla Vekil Defterdar olarak atanan Cemal Boyacı, pilot bölge olarak seçilen defterdarlıkta kamu emekçileri üzerinde baskı uyguluyor. BES'te örgütlü kamu emekçileri Boyacı'nın ve Maliye Bakanlığı'nın yeniden yapılandırma adı altında kaynakları uluslararası şirketlere peşkeş çekmesini protesto ettiler. **14 Ekim Perşembe** günü Ankara Defterdarlığı önünde toplanarak bir basın açıklaması yapan kamu emekçileri; "**Zafer direnen emekçinin olacak**", "**Söz yetki karar çalışanlara**" sloganlarını attılar. BES Ankara 2 No'lu Şube Başkanı **Cemal Yıldırım** yaptığı konuşmada; Türkiye'nin 1996'da imzaladığı GATS ile kamu hizmetlerinin yüzde 40'ını özelleştirmeyi taahhüt ettiğini, yeniden yapılandırma için de TUSİAD'ın önerisiyle Maliye Bakanlığı'nda Ankara Defterdarlığı'nın seçildiğini belirtti. (Ankara)

✓Kamu emekçileri;

Taleplerimize kulak verin

KESK'e bağlı **Büro Emekçileri Sendikası** üyeleri Emekli Sandığı'nın önünde biraraya gelerek hükümetin uygulamalarına sessiz kalmayacaklarını duyurdular.

11 Ekim Pazartesi günü saat 11:00'de "**Yaşasın grevli toplu sözleşmeli sendikal mücadelemiz**" yazılı BES İşyeri Temsilciliği imzalı pankart açan kamu emekçileri, Bakanlar Kurulu Toplantısı'nda IMF'nin hazırladığı bütçenin tartışıldığını söylediler. "Toplu Sözleşme hakkımız, grev silahımız" sloganı atan kamu emekçileri adına KESK MYK Üyesi **İhsan Avcı** konuştu. Avcı; 2005 bütçesini IMF'nin hazırladığını, IMF'nin onayı olmadan hükümetin hiçbir karar alamadığını belirterek, hükümetin kamu çalışanlarının taleplerine kulak vermesini istedi. (Ankara)

İsyanı her tarafa yay!

Kitle faaliyetinde önemli bir araç da yayınlarımızdır. Bu yayınlardan biri de **YDG** (Yeni Demokrat Gençlik) dergisidir. Dergimiz, Yeni Demokratik Gençlik Hareketi'ni yaratmak için bizlerin faaliyetinde önemli bir yeri kapsamaktadır. Bizler bu bilinçle İstanbul YDG olarak **"Komsomol önderliğinde cüreti kusan, isyanı her tarafa yay"** şiarı ile merkezi yerlerde dağıtım yaptık.

9 Ekim saat 12:00'de **Bakırköy Özgürlük Meydanı**'nda İşçi-Köylü ve YDG sesli ajitasyonla dağıtıldı. Dağıtım yeni başlamamıza rağmen TC'nin kolluk güçleri insan kaçırır gibi bir anda yoldaşlarımızın koluna girerek gözaltına almak istedi. Bizler serinkanlılığımızı koruyarak sakin bir şekilde meşruluğumuzun ortaya koyduk. İsrarla bizleri kitleden uzaklaştırmak isteyen polislerimize karşı halkın tepki göstermesi bizlere ısrarlı olmamız gerektiğini gösterdi. Alınacaksa direnenek alınacak ve yapılanı halka teşhir edeceğiz. Gözaltına alınmayacağımızı, kimlik kontrolü yapıp bırakıla-

cağımızı, karakolda konuşacağımızı bildirip sessizce faaliyetimizi engellemek istediler. Bizler toplu bir şekilde değil, tek tek kimlik vereceğimizi, bakılan kimliklerin iade edildikten sonra diğerini vereceğimizi bildirerek aksi taktirde hiçbir şey yapmayacağımız noktasında ısrarcı olduk. En az 45 dakika sonra faaliyete geri dönebildik. Dağıtım bitirdikten sonra alanda tecrite karşı Partizan pullamalarını yaparak dağıtımımızı sonlandırdık.

Aynı gün Okmeydanı'na geçerek faaliyetimizi orada devam ettirdik. Önce **Örnektepe Mahallesi** semt pazarına giderek tecrit karşıtı YDG bildirimlerini sesli ajitasyonla dağıttık. Tekrar **Okmeydanı** merkeze giderek sesli ajitasyonla dağıtımını devam ettirdik.

10 Ekim günü saat 12.00'de ise **Taksim İstiklal Caddesi**'nde idik. Burada da İşçi-Köylü, YDG dağıtımını gerçekleştirdik. Taksim'deki dağıtımın beklediğimizden daha olumlu geçmesi bizlerde coşkuya neden oldu. Burada dağıtımımız

2 saatten fazla sürdü. Gazete dağıtımının ardından YDG bildirimleri dağıtılarak sona erdirildi.

Aynı gün **Gazi Mahallesi**'ne geçerek dağıtım burada devam ettik. Semtteki evleri dolaşarak dağıtım yaptık. 3 kişilik gruplara ayrılarak Gazi Mahallesi'nin

yoksul kondularına doğru umutla adımlarımızı attık. Dergi ve gazetemizi daha önceden tanıyan insanlar hemen aldılar.

İki günlük faaliyetimizin sonunda birçok deneyim kazanarak bir dahaki faaliyetimizi planlamaya başladık. Bizler 2. Kongre'mizin perspektifi ile bu tarzda merkezi kitle faaliyetlerine yoğunlaşmaya devam edeceğiz. Cüretin bir göstergesi de kitlelerden korkmadan, ısrarla onlara gidebilmektir. **İstanbul YDG**

YDG 2. BASKISINI YAPTI!

Proleterya Partisi'nin ideolojik-politik önderliği altında Türkiye halk gençliğini örgütlenme misyonunu taşıyan halk gençliğinin komünist örgütü TMLGB'nin başarıyla gerçekleştirdiği 2. Kongresi'nin ilanını yaptığı Yeni Demokrat Gençlik dergimiz kısa sürede tükenmiş, yoğun talep üzerine 2. baskısını yapmıştır. Halk gençliğinin geleceğini belirlemesinde önemli bir çıkış olan 2. Kongrenin çağrısını dergimiz yoluyla her yerde dillendirmeliyiz. Semt meydanlarında, üniversitelerde, liselerde, atölyelerde... Kısacası halk gençliğinin

bulunduğu her alanda dağıtım yaygınlaştırmalı, 2. Kongremizin şiarını sesli olarak yapacağımız ajitasyon-propagandalarla bütünleştirmeliyiz. Dergimizin bu sayısını okumak, okutturmak, 2. Kongremizin önemini kavramamız açısından önemlidir. YDG'yi verdiğimiz herkese bunu anlatmalı, dağıtımın artırılmasına daha fazla yoğunlaşmalıyız.

YDG oku, okut! İsyanı her tarafa yay!

Şan olsun 2. Kongremize!

Bir YDG okuru

"Metal işçileri buluşuyor"

Çok ağır koşullarda çalışmak zorunda bırakılan Metal işçileri; şimdi de patronların sendikası **MESS** (Metal Sanayi İşverenler Sendikası) tarafından mesai saatlerinin artırılarak, ücretlerinin düşürülmesi saldırısıyla karşılaşıyorlar. Metal işçileri **11 Ekim Pazartesi** günü esnek çalışmaya, kölelik yasalarına ve sefalet ücretlerine karşı, (yaklaşık 2500 işçi) **Gebze Kapalı Spor Salonu**'nda bir araya geldiler. 1990 yılından günümüze kadar yapılan tüm sözleşmelerde hep patronların dilediği hükümler hayata geçirilmiş ve Metal işçileri daha fazla yoksulluğa mahkum edilmeye çalışılmışlardır. Geçen dönem gündeme gelen ama meclisten henüz geçmeyen esnek çalışma hükmü bile Metal işçilerinin sözleşmelerine girmiş durumda. Şimdilerde ise metal işçilerinin kıdem tazminatları ellerinden alınıp, % 2'lik bir zam önerilmekte, bunun için bir araya gelen Metal işçileri hep bir ağızdan birlik çağrısı yaptılar. Metal işçileri sık sık **"Direne Direne Kazanacağız"**, **"Sendikal Hakkımız Engellenemez"**, **"Yaşasın İşçilerin Birliği"**, **"İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek"** sloganlarını hep bir ağızdan haykırdılar.

"Şimdi Söz Bizde Metal İşçileri Buluşuyor" adı altında gerçekleştirilen gece sendikal mücadelede hayatını kaybeden emekçiler için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. İlk sözü alan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri **Selçuk Göktaş**; Son 6 ayda yapılan araştırmalarda sanayideki büyümenin %19 olduğunu dile getiriyorlar. Bu büyümeyi gerçekleştiren biz isek bu büyümeyi paylaşmamız bizim hakkımız, ama verilen zam o kadar komik bir rakam ki bize direnmekten başka bir şans tanınmıyor. MESS'in (Metal Sanayi İşverenleri Sendikası) dayatmaları o kadar pervasızlaştı ki şimdi de metal işçilerinin mesai saatlerini ortadan kaldırarak işçilerin bütün yaşantılarını alt üst etmek istiyorlar" dedi. Göktaş'ın ardından söz alan **DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi** ise; "İşverenle hükümet kol kola girmiş ve gözlerini de işçilerin kazanılmış haklarına dikmiş durumdadır, biz emekçiler olarak ne olursa olsun bu saldırıların karşısında durmalıyız" dedi. Metal işçilerine destek vermek için gecelerine gelen tersane işçileri de **"Birlik Mücadele Zafere"** sloganını metal işçileriyle birlikte haykırdılar.

(Kartal)

Ruhan Mavruk gözaltına alındı

11 Ekim Pazartesi günü TMSH tarafından gözaltına alınan ve **13 Ekim Çarşamba** günü serbest bırakılan şair **Ruhan Mavruk**, **16 Ekim Cumartesi** günü **İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği**'nin Şişli'deki binasında gözaltına alınması ile ilgili basın açıklaması düzenledi.

1 Nisan'dan beri Ekmek ve Adalet dergisi okurlarına yapılan operasyonlara mazeret olan diskette adının geçtiği gerekçesi ile gözaltına alınan Mavruk'un durumunu ve gözaltına alınışını anlatan İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı **Nazmiye Kaya** "Mavruk 1 Nisan'da başlayan komplo saldırılardan dolayı yapılan saldırılara her platformda karşı geldiğinden

ötürü gözaltına alınmıştır" dedi.

Ardından sözü alan Mavruk **"bu ülkeyi seviyorum, kimseyi sömürmeyen, yalan söylemeyen bu insanları ve onlarla beraber direnen tüm insanları çok seviyorum"** dedi.

Mavruk'tan sonra Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkan Yardımcısı **Gülşay Özpolat**, Mavruk'a olan bu baskıların 1 Nisan'da başlatılan "komplo operasyonlarının" bir devamı olduğunu ve 1 Nisan'da F tiplerine atılan 82 kişiye destek devam ettikçe; devletin de bu baskılara devam edeceğini söyledi.

En son **İdil Kültür Merkezi** ve **Grup Yorum** adına konuşan **Cihan Keşkek** bu saldırıların şu anda tek yönlü gibi gözükse de

bir süre sonra her yeri saracağını belirtti.

Katılan basın ve DKÖ'lere desteklerinden ötürü teşekkür edilerek toplantı bitirildi.

(İstanbul)

"Mücadelemiz devam edecek"

Tekstil-Sen üyesi yedi **Dalkıran Çorap Fabrikası** işçisi "yarım saat yemek molası" istedikleri için işten atılmışlardı. İşten atılan yedi işçi **29 Eylül 2004** tarihinde fabrika önünde direnişe başlamıştı. Direnişi sürdüren işçiler mücadelesine devam edeceklerini belirterek **8 Ekim Cuma** günü basın açıklaması yaptılar.

Güneşli'de bulunan Dalkıran

Çorap Fabrikası önünde **"İşçi kıyımına karşı tek yumruk tek barikat"**, **"İşçi kıyımına son"** vb. dövizlerini açan işçiler adına açıklama yapan Tekstil-Sen Genel Başkanı **Ayşe Yumlu Yeter** "başta Dalkıran Çorap Fabrikası'nda çalışan yeni işçiler olmak üzere birçok işyerinden işçilerin bize destek vermesi, gerçekleştirdiğimiz direnişin haklılığını ortaya koydu. Bu direniş sınıf

dayanışmasının önemini, ihtiyacı bir kez daha açığa çıkarmıştır. Bu direniş Dalkıran patronuna geri adım attırmıştır" dedi. Yeter konuşmasının devamında; başlatılan direnişle birlikte fabrika içindeki işçilere bazı haklar tanıdığına vurgu yaparak başlattıkları direnişe bugün itibarıyla son vereceklerini, ancak mücadelelerine yasal yollardan devam edeceklerini belirtti. (İstanbul)

Hindistan Maoist Komünist Merkez

30 yıldır yoksulların savaşına önderlik ediyor

Hindistan'daki iki önemli Maoist hareket olan Hindistan Komünist Partisi/Marksist Leninist (Halk Savaşı) ve Hindistan Maoist Komünist Merkez örgütlerinin uzun süredir devam eden görüşmelerinin birlikle sonuçlandığı ve Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in kurulduğu ilan edilirken; bu iki hareketten biri olan HMKM'nin tarihi, faaliyetleri ve politik anlayışı hakkında daha fazla bilgi almak üzere Devrimci Enternasyonal Hareket'in yayın organı Kazanılacak Dünya adlı yayında yer alan aşağıdaki yazıyı kısaltarak okularımıza sunuyoruz. Yazıda, hareketin taraftarlarından edinilen belgelerin yanında 2003 Haziran'ında basılan ve Alope Banerjee'nin yazdığı kitap kaynak olarak kullanılmış.

Uluslararası Komünist Hareket hakkında konuştuğumuzda kesinlikle Hindistan Komünist Hareketi'nden de bahsederiz. Dünyanın en kalabalık 2. nüfusuna sahip geniş bir ülke olan Hindistan'da Komünist hareketin, Çin'dekiyle çağdaş, uzun bir tarihi bulunmaktadır. Bugün ülkede bulunan bir dizi komünist güç içinde en önemlilerinden biri de **Hindistan Maoist Komünist Merkez (HMKM)**'dir. HMKM sömürücü sınıflara karşı yoksulların silahlı devrimci mücadelesini geliştirme amaçlı şanlı geleneği onlarca yıldır sürdürmektedir. HMKM, 2001'den bu yana da **Devrimci Enternasyonal Hareket**'in (DEH) üyesidir. HMKM, **Jharkhand, Batı Bengal, Chattisgarh, Bihar ve Rassa** eyaletlerinde çalışmalarını yürütmektedir.

mesini sağlamaktadır. Hükümet HMKM'ye terörist etiketini yapıştırmak için çaba harcarsa da, geniş stratejik bölgelerde on milyonlarca insanın HMKM'ye olan derin desteğini inkar edememektedir.

Günümüzde HMKM'nin önderliğindeki bir dizi güçlü köylü kitle örgütü, kitleleri "siyasi iktidar köylü birliklerine; topraklar köylülere" sloganlarıyla harekete geçirmektedir. HMKM, bu şekilde örgütlenerek, topraksızlığın ve toprak ağalarının, tefecilerin ve hükümet bürokratlarının politikalarının sonucunda yaşadıkları yoksulluğa ve sefalete karşı savaşlarında köylülere önderlik etmektedir.

HMKM'NİN FAALİYETLERİ

Bu faaliyetlere bir örnek vermek gerekir-

bağlar kurarken, gericiler de devlet iktidarından aldıkları güçle bölgede terör uygulamaya, korku salmaya çalışmakta. 2 yıl önce **Babulal Marandi Jharkhand** başbakanı oldu. Kendisini Hitler tipinde güçlü, eyaletteki tüm devrimci hareketi ve mücadeleyi dağıtacak biri olarak tanıttı. Bir seferinde de, 90'lı yıllarda yüzbinlerce yoksul ve orta köylüyü ayağa kaldıran **Devrimci Köylü Komiteleri**'nin bazı üyelerini tutuklattı. Gaya'daki özel bir mahkemede devrimcileri yargıladı ve 4'üne idam, diğerlerine de müebbet hapis cezası verdi. Bu haksız karar üzerine MKM Bihar ve Jharkhand'da 72 saatlik genel grev ilan etti; bu greve büyük bir destek oluştu. Ranchi'deki Direniş Çağrısı adlı gazetesinin verdiği bilgiye göre okullar, işyerleri, dükkanlar ve marketlerin hemen hepsi kapalıydı. Karayolu taşımacılığı durdu. Bütün tren seferleri iptal oldu. Binlerce insan tren yoluna oturarak trenlerin geçmesini engelledi. Genel greve 18 bölgede % 100, diğer dördünde % 80 katılım vardı. Bihar'da iş yaşamı durdu. Maoistler, bu 3 günlük grev boyunca Lahardaga, Gumla vd. yerlerdeki polis ve hükümet binalarına başarılı baskınlar düzenlediler.

Hint basını uluslararası terörist komplolar üzerine sansasyonel öyküler yazarken devrimcilerin silahlarının esas kaynağını Hint devletinin kendisi oluşturmaktadır. Silahlar, polise ve askere yönelik baskınlardan ele geçirilmektedir. Devrimciler silahsız oldukları dönemde moral gücü ve yaratıcılıklarını kullanarak askeri kapasitelerini artırdılar. Örneğin, **Tata-Barkakhana** hattındaki bir treni koruyan polis her vagona 2 adamını bırakmıştı. MKM gerillaları son vagona girip polislerin silahlarına el koydular ve imdat tuşuna basarak diğer vagondaki polisleri çağırdılar; içeri giren her polisi aynı şekilde silahsızlandırdılar. Bu şekilde tek kurşun atılmadan bütün polislerin silahına el konulmuş oldu. Kuzeydoğu Hindistan'da HMKM'nin faaliyetleri daha çok kabileler arasında sürmektedir. Bu insanlar mücadelelerinde ormanı kullanmaktalar. Hükümet düzenlediği operasyonlarla ormanları kontrol etmeye çalışmakta ve başardığı yerlerde ormanı kullanmaları için sermayeye vermektedir. Bir alayda polis ve orman işletme çalışanları, **Uttar Pradesh**'te kast sisteminin en altında olan Dalitlerin ve çeşitli kabilelerin 100 evini ateşe verdi. Böylece buradaki insanları ormandan sürmeye çalıştılar. Yine Uttar Pradesh'in yakınlarında 16 devrimci köylü polis tarafından vurularak öldürüldü. Çeşitli insan hakları örgütleri hükümeti bu nedenle protesto etti.

MKM ve kabilerden taraftarları 66 askeri silahsızlandırdı. Bunun üzerine öfkelenen hükümet Maoistlerin yakalanmasına yardım edenlere 200 \$ ödül vereceğini ilan etti. Bu para kırsalda yaşayanların 1 yıllık

gelirlerinden fazla bir tutardı. Buna rağmen hükümet hiçbir şey öğrenemedi. Hükümet **Dalitleri** ve kabile halkını katleden polislere de ödül verdi.

19 Aralık 2002'de saat 19:00'da **Jharkhand** silahlı polis gücünden 75 kişi **Sarenda** ormanlarında katledtikleri bir Maoist'in cesediyle geri dönüyorlardı. Kendileri MKM gerillalarının pususuna düşmüşler ve 18 polis ölmüş, 20-25'i yaralanmış, kalanların çoğu da teslim olmuştu. 50'den fazla silah ele geçirilmişti. Bu dönemde polis, kitleleri özellikle de yoksul kabileleri ezmek için kadınlara tecavüz de dahil bir seferberlik içindeydi.

Hint devleti HMKM ile Hindistan Komünist Hareketi'nin diğer unsurlarının özellikle de Hindistan Komünist Partisi/Marksist Leninist (Halk Savaşı)'nın (ki bu parti de ülkenin diğer bölgelerinde köylülüğün silahlı devrimci mücadelesini geliştirmektedir) arasındaki ilişkilerin gelişmesinden dolayı alarm halindedir.

HMKM, HKP/ML (HS) ve diğer komünist güçler gibi Hint devletinin ve yerel feodal güçlerin silahlı haydutlarının vahşi saldırılarına uğramaktadır. Bu saldırılarda yüzlerce komünist devrimci ve köylü taraftar öldürülmüştü. Çoğu zaman silahsız yakalanan devrimciler ve taraftarlar da katlediliyor ve "çatışmada öldürüldü" denilerek basına yansıtılıyor. "Terörizmden Korunma Yasası" vb. yeni sert yasalar hükümete devrimcileri bastırmada yeni olanaklar sunmakta. Başgerici İçişleri Bakanı **Advani**, çeşitli eyaletlerdeki hükümet görevlileriyle düzenli toplantılar yaparak silahlı mücadeleyi bastırmak için planlar yapmaktadır.

Gericilerin artan baskılarına rağmen, HMKM adım adım mücadeleyi yükseltiyor ve Hint Gizli Güvenlik Gücünün ve Merkezi Polis Gücünün vd. silahlı polis kuvvetlerinin gerici saldırılarına karşı koymaktadır. HMKM yaptığı açıklamada "bizler öyle bir aşamaya geldik ki, hükümet artık faaliyetlerimizi polisle engelleyemez. Yakın veyahut uzun vadede, orduyu devreye sokmak zorunda kalacaklar ve biz kendimizi buna hazırlıyoruz. Geriye çekilmeyi önlemek için, savaşı daha yüksek bir aşamaya sıçratmalıyız."

TARİHSEL ZEMİNİ

HMKM'nin perspektiflerini ve faaliyetlerin anlamak için Hindistan Komünist Hareketi'nin geçmişine değinmekte fayda var.

HKP, 3. Enternasyonal'in (Komüntern) bir üyesi olarak kuruldu. Ancak Parti, Mao önderliğindeki ÇKP'nin aksine, hiçbir zaman doğru bir devrimci stratejiye sahip olamadı. 2. Dünya Savaşı ve Çin Devrimi'nin zaferinden sonra HKP'nin bazı üyeleri Çin'in çıkarıldığı derslerden özellikle de köylülüğü silahlı devrimci mücadeleye sevk etmenin öneminden öğrenmeye başladı.

HMKM Jharkhand'ın geniş bir bölümünde ve komşu eyaletlerin bir kısmında gerilla bölgeleri ve önemli derecede devrimci politik iktidarı inşa etmiştir. Bu bölgelerde, çeşitli Adivasis ve yerli kabile halklarından, Hint standartlarının dahi altında yoksullukta çaresiz milyonlarca insan yaşamaktadır. 2003'te **Hindistan Devrimci Komünist Merkez (Maoist)**'in MKM'yle birleşmesi HMKM'nin Kuzeybatı Hindistan'daki bir eyaleti olan Pencap'ta da güçlenmesini sağlamıştır.

HMKM, kitleleri sadece yüzlerce hatta binlerce savaşçının katıldığı silahlı devrimci mücadeleye seferber etmemekte, bunun yanında Jharkhand'da sıkça yaptığı gibi kitle hareketlerine ve bandh'lara (genel grevlere) çağırılmaktadır. Bu genel grevler iş yaşamını durma noktasına getirmekte hatta Hint devletinin Delhi'den Kalküta'ya giden yol üzerindeki stratejik tren seferlerini de durdurmaktadır. Bunun yanında HMKM devrimci sorunların çözümü için binlerce köylünün Kalküta vd. şehirlere protesto etmek için git-

se, 2001 Ağustos'unda MKM önderliğinde silahlı bir müfreze **Kulgo** köyünden 1200 köylüyle birlikte gece saat 1:30'da anayolu trafiğe kapatmış ve polis takviyesi gelerek onları geri çekilmeye zorlamadan önce, yoldan geçen bir kamyon dolusu tohumla el koyarak köylüye dağıtmıştır. Başarılarından cesaretlenen köylüler, ertesi gece daha kalabalık olarak (8.000 kişi) Giridih bölgesi yakınlarındaki Titlamore köyü yakınındaki ana yoldan geçen 5 kamyonu durdurarak tohumlara el koydular. Köylüler "Tefecilerin malına el koyup, yoksullara dağıtalım", "Devrimci Köylü Komitelerinin iktidarını yaratalım", "Halkı açlıktan koruyalım" sloganlarını atarlarken alana gelen 30 cip dolusu polisle büyük bir kavga koptu. Devrimcilerin mayın döşemesi üzerine polis el bombası ve silah kullandı. Geri çekilmek zorunda kalan polis, daha kalabalık şekilde geri dönerek tekrar saldırdı. Ancak MKM gerillaları bu saldırıyı da güvenliklerinin ve köylülerin desteğiyle püskürttü.

Devrimciler kırsalda köylü kitlelerle

Ülkemizde egemenlerin davullu zurnalı yaptıkları AB kutlamasının asıl yüzü, uygulamaların pratikte somutlanması ile gerçek yüzünü gösterecek ve halklar nezdinde mahkum olacaktır.

Yüzümüze sürülmeye çalışılan AB makyajı HER YERİNDEN DÖKÜLÜYOR

6 Ekim'de AB Genişleme Raporu'nun yayınlanmasının ardından yaşanan gelişmeler oldukça önemlidir. Türkiye'de burjuva basın "bu iş bitti" imajını oluşturmaya çalışırken Avrupa basını (özellikle İspanyol, İngiliz ve Alman basını) ise daha temkinli yaklaşmayı tercih etti. Temkinli yaklaşan bu çevrelerin öne çıkardığı yönler özellikle; pazarlık sürecinin başlamış olmasının üyelik ile aynı anlama gelmediği, bu sürecin herhangi bir üyenin itirazı ile yarıda kesilebileceği, Türkiye'nin daha çok "düzenleme" yapması gerektiği, AB kamuoyunun genel olarak bu üyeliğe karşı olduğu vb.

Türkiye'deki burjuva basın ise raporun açıklanmasının ardından "yıllarca beklediğimiz gün geldi" yaygarasını koparmaya başladı bile. Burjuva basının tavrı noktasında özellikle üstünde durulması gereken en önemli nokta "bu bir modernleşme projesidir", "baştan aşağı bir değişimi içermektedir" ve hatta daha eskiye giderek "Osmanlı döneminde de reformlar hep Avrupa'nın baskısı ile oldu" sözleri ile başlatılan emperyalistlere olmadık methiyeler dizme kampanyasıdır. Türk egemen sınıfları bir anlamda "iyi ki emperyalistler var" anlamına gelen yaltaklanma durumunda iken Avrupa'nın temkinli tavrı aslında yıllardır yaşanan sürecin tekrarından başka bir şey değil.

Bu tartışmaların yanısıra azınlık tartışmaları ve bu konudaki açıklamalar yine televizyon ekranlarını doldu-

ran görüntüler oldu. "Aleviler azınlık mıdır?" tartışmasının yanı sıra Kürtlerin belli haklarının tanınması, onları ayrı bir statü içine sokup sokmayacağı tartışmaları tüm milliyetçilik histerileri şaha kaldırılarak yapıldı. Erdoğan'ın "ben de Aleviyim", "Cemvelleri ibadet yerleri değildir" açıklamaları basının ana manşetleri oldu. Bir nimet olarak önümüze konulan AB'nin ezilenlere ne getirdiği ise perdenin hiç açılmayan kısmını oluşturdu. AB programının uygulanması durumunda yaşanacakların ise öncekilerden çok farklı ve büyük olacağı net olan bir durum.

AB'YE UYUM YASALARI UYARINCA PARLATILAN 2821-2822 SAYILI SENDİKALAR VE TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ, GREV VE LOKAVT YASA TASARISI NE GETİRİYOR, NE GÖTÜRÜYOR?

Kendinden önceki hükümetler döneminde olduğu gibi, AKP hükümeti de iş başına gelir gelmez, gerek AB'ye "uyum yasaları" çerçevesinde, gerekse de yerli ve uluslararası sermayenin beklentilerine dönük bir dizi hak gaspını içeren ve yeni saldırı dalgalarını içinde barındıran yeni yasalar çıkardı. "İş Yasası", "İş Güvencesi Yasası", "Sosyal Güvenlik Yasaları"yla ilgili kimi düzenlemeler, çeşitli yeni vergi düzenlemeleri bunların bazıları ve en önemlileridir. Bu yasalarla "AB'ye uyum" adı altında sermayenin ve onun sözcüsü hükümetin işçi ve emekçi düşmanı yüzü gizlenemeyecek kadar ortaya çıkmış-

tır.

İşte şimdilerde AB tartışmaları ile birlikte yeni bir yasa tasarısı daha AKP hükümeti tarafından gündeme getirilmektedir: 2821-2822 sayılı Sendikalar- Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt yasaları değişiklikleri... Bu yasaların çok yönlü incelenmesi aynı zamanda AB tartışmalarının yaşandığı günlerde emperyalist birliğin gerçek yüzünün kavranmasına da yardımcı olacaktır.

"Gelen gideni aratır" özdeyişindeki gibi çıkarılan her yeni yasa, yapılan her yeni düzenleme iptal edilenleri yani kendinden bir öncekini aratmaktadır. Türkiye'yi adeta açık bir hapisaneyeye çeviren o ünlü 141-142 yasaları gibi, kölece çalışmayı meşurlaştıran Yeni İş Yasası'nda ya da mezarda emekliliği getiren Yeni "Sosyal Güvenlik" Yasası'nda vb. olduğu gibi.

Gelişmelerle birlikte şu soru hemen akla gelmektedir; "Neden mevcut yasa da bir değişikliğe ve yeni bir düzenlemeye ihtiyaç duyulmaktadır?" Halen mevcut olan yasanın anti-demokratik, işçi ve emekçi düşmanı bir yasa olduğu ortadadır. Peki söz konusu yasa bu süreçte işçilerin taleplerini karşılamak için mi yoksa "AB'ye uyum" adına çıkartılan diğer anti-demokratik işçi ve emekçi düşmanı yasaları tamamlayan, onlarla aynı nitelikte olan ve haklarda geriye gidişi getiren bir düzenleme yapmak için mi değiştirilmektedir? Kuşkusuz ki asıl neden ikinci söylediğimizdir.

AKP hükümeti tarafından gündeme sokulan değişiklik tasarıları bu kapsamda değerlendirilmelidir. 2821-2822 sayılı yasalarda değişikliğe ihtiyaç yok mudur? Elbette ki vardır. Sendikaların varlıklarını korumalarından tutun da, iş yerlerinde örgütlenmeleri, yetki ve TİS, grev-lokavt sorunu, örgütlenmelerin önündeki her türlü engeller hala tüm yakıcılığıyla devam etmektedir. Yine sendikaların anti-demokratik yapılarının demokratikleşerek, sınıf kimliğine oturması da hayati bir konudur. Ama gelin görün ki, söz konusu değişiklik tasarıları emekçilerde oluşturulan beklentilerin aksine bu çerçevede olmayıp, yine egemenlerin ve sendika bürokratlarının çıkar ve beklentilerine dönük ol-

maktadır. Nitekim hazırlanan yeni tasarı mevcut 2821-2822 sayılı yasalara anti-demokratik yanını olduğu gibi korumaktadır.

Hazırlanan 2821-2822 sayılı yasa tasarıları incelendiğinde, hiçbir temel değişikliği içermediği görülmektedir. Bilakis, birkaç göstermelik değişikliğin dışında yapılan yeni ilavelerle esnek, kuralsız, köleci iş yaşamına uygun hale getirme hedeflenmiş ve aynı işçi-emekçi düşmanı niteliği olduğu gibi korunmuştur. Yeni getirdikleri ise, mevcutlardan daha geri, aldatıcı, baskıcı ve yok edici olacaktır.

"2821 sayılı sendikalar yasasına ilişkin yeni tasarıdaki düzenlemeler neler alıp götürüyor?" diye sorarsak öncelikle şunu belirtmek gerekir; bu yasa değişikliği esas olarak mevcut bürokrat sendika ağalığı sistemini olduğu gibi koruyup-kollamakta ve hiçbir temel konuda sınıf çıkarlarına dönük ileri kabul edilebilecek bir düzenlemeyi içermemektedir.

Yasa değişiklik tasarısında önemli gördüğümüz değişiklikleri sıraladığımızda da bu net bir şekilde görülecektir;

* Değişiklik tasarısında sendika olağan genel kurullarının toplanması yani kongrelerin süresi 4 yıldan 3 yıla indirilmektedir. Bu bir "iyileşme" gibi görülse de, sendika ağalarının ömrünün daraltıldığı ve yeterli olduğu söylenemez.

* İşkolu barajı tümüyle kaldırılmayıp, %10 olan oran, %5'e düşürülmektedir. Dolayısıyla sendikaların başındaki kılıç, varlığını sürdürmekte ve örgütlenmenin önündeki en büyük engellerden biri korunmaya devam etmektedir.

* Çalışma Bakanlığı'nın yetki verme prosedürü olduğu gibi korunmaktadır. Yetki alma sürecinin uzunluğu ve bürokratik işlemlerin çokluğu ortadan kaldırılmamıştır.

* Sendikalarda yönetici olarak görev alıp, sonrasında seçilemeyenler, aday olmayanlar vb. isteği halinde işe başlatılmaları zorunluluğu ortadan kaldırılmakta ve bu haliyle sendikacıların iş güvencesi ortadan kaldırılmaktadır.

* Sendikaların, genel kurullarda seçilen denetim organlarınınca denetlenmesi dışında, bu düzenlemeyle

“yeminli mali müşavirlerce” de denetlenmesi, bunun yaptırılmaması durumunda ceza öngörülmesi hükmü getirilerek, sendikalar daha bir

gür iradeleriyle seçme hakları gasp edilmeye devam edilmektedir.

*Delege seçimlerindeki anti-demokratik yönetmeliklere olanak sağ-

sadaki bütün kısıtlamalar, engeller olduğu gibi korunmaktadır. Kimi konularda ise daha da sağlaştırılmak istenerek, sermaye kesimlerinin diz-

ti-demokratik durum pekiştirilmektedir.

* Grev sırasında işyeri önünde çadır kurulmasının engellenmesi, grev gözcülerinin sınırlandırılması, grevci-lerin işyerinin önünde durmalarının engellenmesi vb. uygulamalar olduğu gibi korunarak, grevin başarıya ulaşması engellenmektedir.

* Grev boyunca greve katılmayanların, taşeron işçilerinin, stajyerlerin çalıştırılmaları olanağı bu tasarıda patrona verilerek, grevlerin amacına ulaşması imkanı ortadan kaldırılmaktadır.

* Grev sırasında iş yerlerinden mal çıkarılması serbest bırakılmakta, bunu engelleyenlerin bu girişimi yasaklanmaktadır.

Özetlemeye çalıştığımız gibi “AB’ye uyum” adı altında yapılan bu değişiklikler işçilerin ve emekçilerin çıkarlarına değildir. Oysa çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının çağdaş, ihtiyaca cevap verebilecek Sendikalar, TİS, Grev ve Lokavt Yasası’na olan ihtiyacı, dün olduğu gibi bugün de devam etmektedir.

cendere içine alınmak istenmektedir.

* Sendika üyelerinden kesilen üye aidatlarındaki oran kaldırılarak, sendika bürokratlarına sınırsız aidat belirleme yetkisi tanınmaktadır.

* 28 olan iş kolları sayısı 18’e düşürülmekte ve kimi işkollarındaki sınıf karakteri taşıyan sendikalar böylelikle tasfiye edilmektedir.

* Çalışma Bakanlığı’nın yetkili sendika belirlenmesindeki prosedüre “sosyal güvenlik kuruluşlarına” (SSK ve Emekli Sandığı vb.) yapılan bildirimlerden yararlanılarak sonuca varılması, yetki alma sürecini uzatan bir uygulama olarak karşımıza çıkmaktadır.

* Genel kurulların toplanması sırasında hükümeti temsilen hükümet komiserinin bulunması zorunluluğu kaldırılmıştır.

* Sendika kurucusu olmak için aranan şartlardan “ideolojik-siyasal mahkumiyet” korunmakta olup, işçi önderlerinin, devrimcilerin sendika kurucusu olmaları engellenmekte ve bu haliyle işçilerin siyaset yapmaları engellenmekte ve düşünce yasakları devam etmektedir.

* Mevcut yasada olduğu gibi yeni düzenlemede de temsilcilerin seçimle değil de, bürokrat sendikacılarca atanması uygulaması devam ettirilmekte, sendikacıların arkasına saklandıkları zırh korunmakta ve işçilerin temsilcilerini kendi öz-

layan yapı korunmakta, özgür delege seçimi ortamı yaratılmamaktadır.

Şimdi yukarıda özetlediğimiz değişikliklerde 2821 sayılı sendikalar yasasının demokratikleştiği, anti-demokratik niteliğinden arındırıldığı ve sendikaların işçi sınıfının bağımsız demokratik örgütleri haline getirileceği gibi sonuçlar çıkarılabilir mi? Çok açık ki hayır. Bu sonucu çıkarmak için sınıfın yanından değil, sermaye çıkarları ve bürokrat sarı sendikacılar açısından bakmak gerekir. Oysa biz sınıf çıkarlarımız ve sınıf sendikacılığı perspektifiyle yaklaştığımızda böyle sonuçlar çıkarmıyor, tersine yasanın anti-demokratik özünün korunduğu, yeni düzenlemelerle daha da pekiştirildiği sonucuna varıyoruz.

Bir de 2822 sayılı TİS-Grev ve Lokavt Yasası’na ilişkin yeni yasa tasarısının neler içerdiğine bakacak olursak;

Söz konusu bu yasa açısından da durum yukarıda özetlediğimiz gibidir. İş yasasının faşist, baskıcı, esnek, kuralsız, anti-demokratik karakteri, bu yasaya da yansımakta ve mevcut ya-

AB üyesi ülkelerde bulunan işçiler, emekçiler, köylüler haklarını korumak için mücadele içinde. Bugün Türkiyeli emekçilere gıpta ile baktırılan, özendirilen AB üyesi ülkelerin hükümetleri ise sermaye birikimlerini hızlandırmak, kâr oranlarını yükseltmek, sömürü oranını artırmak hiçbir engel tanımadan çaba sarfediyor.

ginsiz at oynatmasının, çalışanları sefalet içinde, karın tokluğuna, örgütsüz, sosyal güvencesiz çalıştırmasının yasal dayanakları oluşturulmaktadır.

Özetle yasa tasarısında;

* Öncelikle grev yasakları halen devam ettirilmektedir. Hak Grevi, Dayanışma ve Genel Grev gibi grev çeşitleri yasak olmaya devam et-

mektedir.

* Lokavt uygulaması olduğu gibi korunmaktadır.

* Yüksek Hakem Kurulu (YHK) olduğu gibi muhafaza edilmektedir.

* Çalışma Bakanlığı’nın türlü engeller çıkararak verdiği TİS yetkisi prosedürü olduğu gibi devam etmektedir.

* TİS yetkisi süreleri 6 ayı bulan türlü engellerle aynen korunmaktadır.

* Bakanlar Kurulu’na verilen “grev ertelemesi” uygulaması aynen devam ettirilmektedir. Üstelik sonradan açılacak “yürütmeyi durdurma” davalarının en başından engellenmesi için “Danıştay’dan görüş isteme” uygulamasına geçilerek, bu an-

AB’NİN BİRİNCİ HAYALİ UCUZ İŞÇİLİK

Bu gelişmelerin yanında AB İlerleme Raporu’nun çeşitli bölümleri incelendiğinde Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkımızı bekleyen daha büyük tehlikeleri de görmek mümkün. Örneğin raporun “tavsiyeler” bölümünde Türkiye’ye biçilen birinci misyonunun Avrupa’nın ucuz işçi deposu olmak şeklinde düzenlendiğini görebiliyoruz. İş gücünün serbest dolaşımına dair alınacak tedbirler bir bakıma Türkiye’deki ücretlerin düşüklüğünü de güvence altına alıyor. AB yetkililerinin Türkiye ziyaretlerinde dillerinden düşürmedikleri sosyal hakların geliştirilmesinin yanında, bu hakları yok etmek için dayatılan tüm yapısal düzenlemelerin IMF talimatları ile yapıldığı ortada. IMF’nin stand-by anlaşmaları ile yapılan özelleştirmelerden övgü ile bahseden ve raporunda bunları ilerleme olarak gösteren AB’nin ilerleme anlayışını buradan görmek mümkün. Üstelik AB bugüne kadar IMF talimatlarını harfiyen uygulayan bütün hükümetlerden övgü ile bahsetmektedir ve yapılan özelleştirmeler, tarımın tasfiyesi gibi noktalar AB açısından daha etkili adımların atılmasını gerektirecek önemli konulardır. Açıkça söylemek gerekir ki AB’nin tüm raporları, tüm senaryoları işçileri, emekçileri, köylüleri değil sadece emperyalistleri, uşaklarını, işbirlik-

Açıkça söylemek gerekir ki AB'nin tüm raporları, tüm senaryoları işçileri, emekçileri, köylüleri değil sadece emperyalistleri, uşaklarını, işbirlikçilerini memnun edecek hükümlerle doludur.

Üstelik AB'nin tarıma verdiği sözde önemden bahsetmekle birlikte mevcut olan Ortak Tarım Politikasının aslında Avrupa'da da köylüleri yok ettiğini söylemek mümkün. Yapılan araştırmalara göre Avrupa'da her 3 dakikada 1 tane köylü iflas ediyor.

likçilerini memnun edecek hükümlerle doludur. IMF dayatmalarının ülkemizde emekçilere reva gördüğü yıkım, AB için övgü ile bahsedilen bir konu olmakta ve AB'li emperyalistler "eğer üye olmak istiyorsanız bu saldırılara hız verin" diyebilmektedir.

AB ÜLKELERİNDE DE EMEKÇİLER HAK GASPLARINA KARŞI AYAKTA

Almanya'da uzunca bir süredir yapılan "Pazartesi Eylemleri"nin talepleri incelendiğinde AB ülkelerinde yaşanan hak gasplarının boyutu da anlaşılabilir. Ve böylece AB'nin bize gösterilmeye çalışıldığı gibi "yeryüzünde bir cennet" olmadığı da görülebilir. Türkiye'de egemenler, 6 Ekim'de açıklanan İlerme Raporu'nun ardından davullu zurnalı yalancı düğünler yaparken, AB'nin "örnek" ülkelerinden Almanya'da emekçiler ellerinden alınmak istenen haklarını korumak ve ücretlerindeki erimeyi protesto etmek için sokaklarda idi. Yine Fransa'da, İtalya'da, İspanya'da ve Yunanistan'da binlerce emekçi hükümetlerinin bu konudaki kararlarını ve saldırılarını protesto için günler süren eylemler yaptılar. Özellikle Yunanistan'da yapılan köylü eylemleri hepimizin hafızalarında yerini koruyor.

Hafızamızı şöyle bir yoklayarak biraz geriye gidersek; Almanya'da yaklaşık 80 bin işçisi bulunan otomotiv sektörünün devlerinden DaimlerChrysler şirketinin almak istediği tasarruf önlemlerine karşı 20 bin işçinin yaptığı meşaleli eylemi hatırlayabiliriz. Ya da Yunanistan'da basın emekçilerinin haklarını almak için çıktıkları grevi hatırlamak zor olmaz.

Özellikle yukarıda bahsini ettiğimiz Almanya'daki "Pazartesi Eylemleri"ne dönersek; Almanya'da adına reform denilerek sessizce uygulamaya konulan 2010 Agenda Programı gerçekten emperyalistlerin iddia ettiği gibi bir dizi reformu mu kapsıyor yoksa tam olarak emekçilere yönelik bir saldırı dalgası mı? Bu yasa kapsamında Almanya'da yapılanları sıralayarak yasanın özünün ne oldu-

ğunu doğru anlamak mümkün. İlk olarak işsizlik yardımı ile sosyal yardım birleştirilerek cüzi miktarlara düşürülüyor ve bu yardımları alma koşulları oldukça zorlaştırılıyor. Bunun yanında işten çıkarmalar kolaylaştırılıyor, emekli maaşları düşürülüyor, hastalık sigortaları özelleştiriliyor, eğitim özelleştiriliyor ve harçlar yükseltiliyor, herhangi bir ödeme olmadan iş saatleri yükseltiliyor, asgari ücret sınırı düşürülüyor vb.

Yine Almanya'da General Motors'a bağlı Opel fabrikalarından 12 bin işçinin çıkartılması gündemde. İşsiz sayısının 4 milyon 445 bin olduğu Almanya'da işçiler yaptıkları eylemlerde fabrikalara giriş çıkışı engellediler ve talepleri kabul edilene kadar üretimin başlamayacağını duyurdular.

Biraz daha geriye gidip 10-13 Haziran 2004 tarihinde yapılan Avrupa Parlamentosu seçimlerinin sonuçları ile birlikte değerlendirecek tüm bu yaşananların halkın güvensizliğini şekillendirdiğini ve bunun da somut olarak seçim sandığına yansıdığını görmek zor değil. 1979 yılından bu yana en düşük katılımlı seçim olan bu seçim süreci AB üyesi ülkelerin halka dayattığı yıkım politikalarından ve bunun sonucunda ortaya çıkan tepkiden ayrı ele alınamaz.

Kısaca AB üyesi ülkelerde bulunan işçiler, emekçiler, köylüler haklarını korumak için mücadele içinde. Bugün Türkiyeli emekçilere gıpta ile baktırılan, özendirilen AB üyesi ülkelerin hükümetleri ise sermaye birikimlerini hızlandırmak, kâr oranlarını yükseltmek, sömürü oranını artırmak hiçbir engel tanımadan çaba sarfediyor.

TARIMDA AB KILIFI İLE TASFİYE KAPIDA

Türkiye'de tarım sektörünün yoğunluğu ile birlikte ele alındığında AB tartışmalarında en önemli konulardan birini de tarımın tasfiyesinin oluşturduğu görülebilir. Kesinliği net olmakla birlikte Türkiye'de yaklaşık % 40 olan tarımsal nüfusun AB standartı olan % 6 seviyesine çekilmesi AB'nin dayatmaları arasında. Bu en net tanı-

mı ile Türkiye nüfusunun % 29'unun ucuz ve iş güvencesiz bir şekilde emek pazarına sunulması anlamına geliyor. Nüfusun üçte birini işinden edecek böyle bir süreç elbette ki tüm kesimleri olumsuz etkileyecek. Bir yandan tarım sektöründe özelleştirmelerin hızlanmasını buyuran AB yetkilileri tarımdan koparılacak olan kesimin istihdam edilmesini emrediyor.

2002 yılında tarımda tüm destekleme alımlarını kaldıran ve yerine sadece Doğrudan Gelir Desteği (DGD) ödemelerini getiren AKP hükümetinin o dönem bu konudaki savunusu da "AB'ye uyum" olmuştu ve örnek olarak arada uçurumlar olmasına rağmen AB ülkelerindeki uygulamalar gösterilmişti. Ancak ortaya çıkan gerçekler köylüler açısından tam bir hayal kırıklığı olmuştu. Zengin köylüler, geniş toprak sahipleri DGD'den alabildiğince yararlanırken yoksul köylüler adeta bir yıkım sürecine sürüklenmişti. Bugün açısından bakıldığında ise AB'nin özet olarak dediği şudur; "tüm desteklemeleri azaltıp ithalatçı bir ülke olmayı kabul edin." Bu, nüfusun büyük oranda tarıma bağlı olduğu Türkiye'de yıkımla eş anlamlı bir istektir. AKP hükümeti bu konudaki ilk adımı "2006-2010 Tarım Stratejisi" isimli belge ile attı. Bu belgeye göre şu an üreticinin tek desteği olan Doğrudan Gelir Desteği ödemeleri azaltılacak ve sadece belli ürünlere verilecek. Şöyle ki destekler arasında payı % 80 olan DGD ödemelerinin payı % 45'e indiriliyor.

Bunun yanında bir de özelleştirme saldırılarının tarım sektöründe de hızlandırılması görevi hükümetin önüne konulmuş durumda. EBK, YEMSAN, SEK, TZDK'nın özelleştirilmesinin ardından TEKEL, Şeker Fabrikaları, Gübre Fabrikaları ve Çay Kur bu anlamı ile hükümetin özelleştirme saldırısından nasibini almak üzere bekliyor.

Türkiye'nin üyeliğinin etkisi bölümünde yer alan bazı konular ise AB ve hükümetin asıl niyetini ve bundan sonraki çalışmalarda izleyeceği yöntemleri ortaya koyuyor. AB açıkça

"rekabet şansın yok, üyelik anındaki şoktan kurtulmak için üye olmadan geçiş sürecinde iken AB'ye yönelik ticari kısıtlamalarınızı kaldırın" önerisini getiriyor. Bu, Samsun tütün üreticilerinin devletin politikalarını teşhir ederken kullandığı şu söze çok uygundur; "Sıcak suya düşen kurbağa zıplayarak kendini kurtarmaya çalışır, ancak kurbağayı suya koyup yavaş yavaş ısıtırsanız suya alışır ve kurtulma şansı kalmaz."

Üstelik AB'nin tarıma verdiği sözde önemden bahsetmekle birlikte mevcut olan Ortak Tarım Politikasının aslında Avrupa'da da köylüleri yok ettiğini söylemek mümkün. Yapılan araştırmalara göre Avrupa'da her 3 dakikada 1 tane köylü iflas ediyor. Yukarıda da ifade ettiğimiz özellikle Yunanistan'da yapılan köylü eylemleri bu anlamda önemli bir örnektir.

Buradan Türkiye'ye geçerse; Türkiye geri, arazi tapulaştırması yapmamış, birim alandan fazla verim elde edememiş bir ülke durumundadır. "Sürekli parçalanmış arazide yani miras hukukunu çözmemiş, hızla Genetiği Değiştirilen Organizmalar ile toprakları verimsizleşmeye başlayan ortamda AB'ye girmeye kalktığımızda durum ne olur?" sorusunun yanıtı tek kelime ile darbedir. Çünkü tüm bu uygulamalar ile zaten güçsüz hale gelmiş köylüye IMF-DB yaptırımları ve DTÖ ile son darbe vuruluyor. Tarım alanındaki AB üyesi ülkeler ve Türkiye arasındaki bir eşitlikten ya da uyumdan bahsetmek gülünçtür. Bu benzetme bir yarışta BMW ile bir bisikletçinin aynılaştırılması gibidir.

AB'NİN TÜRKİYE'YE BİÇTİĞİ MİSYON: EMPERYALİZMİN TAŞERONLUĞU

Bu kapsamda bakıldığında incelenmesi gereken önemli konulardan biri de ABD'nin de planları ile uyuyormuş gibi görülen Büyük Ortadoğu adı verilen bölgede Türkiye'nin taşeronluk hizmetidir. Bunu AB'nin yetki

li ağızlarından alıntılar yaparak kanıtlamaya çalışalım. AB'nin Genişlemeden Sorumlu Komiseri Verhaugen'nin konu ile ilgili "AB'nin dünyaya siyasetinde oynayacağı önemli rol için Türkiye'nin üyeliği gerekli" sözleri; Almanya Başbakanı Gerhard Schröder'in Türkiye ile ilgili özellikle güvenlik nedenlerinden dolayı müzakerelere başlanmasından yana olduğunu açıkça belirtmesi; yine Almanya İçişleri Bakanı Schily'nin "Türkiye'nin AB üyeliğinin Batı için çok büyük bir güvenlik kaynağı olacağı"ni söylemesi emperyalistler açısından Türkiye'nin bu taşeronluk görevine biçilmiş kaftan olduğunu kanıtlamaktadır. Yine alıntılarla devam edelim. New York Times gazetesinin 8 Ekim tarihli baş yazısındaki yorum, söylediklerimizi doğrulamaktadır. "Soğuk savaştan sonra Avrupa, bir süreliğine gelecekte çekirdeğini birkaç büyük devletin oluşturacağı bir federasyona doğru yöneleceğinin hayalini kurma lüksünü yaşadı. Ancak daha sonra Avrupa'nın sadece güvenliği değil, temelini oluşturan değerlerini de tehdit eden İslamcı aşırı-

ların uluslararası terörizmin hakim olduğu yeni bir dönem başladı. Müslüman nüfusu ve laik demokrasi ile Türkiye bu meydan okumaya karşı koyacak tek ülke." Bu alıntılar açıkça AB'nin Türkiye'yi bir piyon gibi gördüğünü ispatlamaya yetmektedir. Bu konuda ne denli aceleci olduklarını da Almanya Savunma Bakanı Peter Struck Türkiye'ye yeniden silah satışının başlatılması yönlü yaptığı öneri ile ortaya koyuyor.

"ZALİMİN MECLİSİNDE OTURAN DA ZALİMDİR!...."

Demokrasi ve insan hakları konusunda model olarak önümüze konulan AB'ye üye olan ülkelerde bu tablonun çarpıklığı ve çarpıcılığı bir kenara üye olmanın "eşiğindeki" ülkemizde bu konudaki "adım ve girişimler" de sözde hızlandırılmış durumda. 29 Eylül-2 Ekim tarihleri arasında 90 ülkeden gelen konukların katılımı ile Türkiye'de düzenlenen "İnsan Haklarında Yeni Taktikler Sempozyumu" bu konudaki "olumlu" gelişmenin başat örneğini oluşturdu. Bu sempozyumların açılış konuşmasını ABD büyükelçisi Edelman yaptı. Yani günde 30 ölümün yaşandığı Irak'ı işgal eden ABD'nin Türkiye büyükelçisi. Yapılan sempozyumun amacı "insan haklarında yeni taktikler uygulayabilmek, dünyanın farklı yerlerinde benzer sorun-

lara yönelik irtibat oluşturabilmek, herkesin bulunduğu yerden bu mücadeleye katılımın yollarını açmak" olarak tanımlanmış ve amaç konusuna şöyle devam edilmişti; "İnsan hakları mücadelesini yalnızca sivil toplum kuruluşları temelinde bir mücadele olmaktan çıkarıp, hükümet ve devletlerin de katkıda bulunacağı bir mücadele haline sokma çabasıdır."

İnsan hakları mücadelesinde yeni taktikler olarak bahsettikleri ise cep telefonlarını kullanarak hak ihlallerini protesto etmek. Filistin'de, Irak'ta ve

sempozyumlara öncülük eden zalimlerin kurduğu bu "tartışma" meclisine katılan ve bu sofraya ortak olanların niteliğinin bunlardan farklı olduğunu kim iddia edebilir? Yani "zalimin meclisine oturan da zalimdir" gerçeğini kim inkar edebilir?

Ülkemizdeki belli gelişmeler de bu konuda atılmış önemli bir adım olarak değerlendiriliyor. Türk Ceza Kanunu'ndaki değişiklikler bu konudaki örneklerin başında yer alıyor.

AB ülkelerine model ve örnek olarak sunulan yeni TCK bir dizi saldırı-

Fotoğrafta insan hakları ve demokrasi konusunda bugüne kadar birçok kez çekilen ülkemizde, hak ihlallerinin artış gösterdiği bir durumda AB'ye üye ülkelerin de temiz olmayan sicili ile birlikte düşünüldüğünde gelişmenin hangi yönde seyir göstereceği açık. Irak'ta sokak ortasında infaz edilen Irak halkı ile Adana'da infaz edilen Şiar Perinçek demokrasinin ülke ve dünyadaki tablosu....

dünyanın daha birçok yerinde infaz edilenler, katledilenler artık cep telefonlarını kullanarak hak ihlalinin yaşandığını bildirecekler(!)

Ancak daha bu "yılmaz" insan hakları savunucularımız masalarından yeni kalktığı günlerde Tokat'ta şehit düşen DHKP/C gerillalarının bedenleri yapılan işkencelerle parçalanıyordu. ABD'nin öncülük ettiği bu projeye sunduğu 300 bin dolarlık yardım AKP hükümetinin bu konudaki "samimiyeti"nin önemli bir göstergesi olarak kabul gördü.

İnsan haklarını, sistem sorunu olmaktan çıkararak bir eğitim sorununa indirgeyen bu sempozyumlarda, işkencenin münferitliğinden ziyade eğitimin sağlanması durumunda bu sorunun ortadan kalkacağı mesajı verildi. Emperyalizmin özellikle de ABD'nin 11 Eylül saldırılarından bu yana dilendirdiği "terörizmle mücadele" sloganını oturttuğu zeminlerden biri de insan haklarını korumak için "terörle mücadele" olduğu biliniyor. Irak'ı işgali bunun son örneğiyken, bundan önce de Bosna, Afganistan vb. bu argümanla işgal edilerek, yağmalandı. İnsan hakları ve saldırganlık ve işgalin iç içe geçtiği çağımızda ABD'nin öncülük ettiği bu insan hakları projesinin içeriği ve biçimi de bu özden bağımsız olmayacaktır.

Ülkemizde birçok ilde yapılan bu

yı kapsamaktadır. Gereğesinde de ortaya konulduğu gibi; "bir ülkedeki ceza kanununa hakim felsefe, değer ve ilkeler, o ülkedeki siyasi rejimin niteliğini gösterir" açıklamasına uygun olarak TCK incelendiğinde faşizmin çıplak bir tablosunu görmek mümkün. Sisteme karşı demokratik anlamda yapılacak en küçük tepki ve açıklamalar dernek ve kitle örgütlerinin kapatılmasına ve temsilcilerinin tutuklanmasına neden olacak. İfade özgürlüğünün ülkemizdeki tanımı bu anlamda oldukça ağır yükümlülükler içeriyor. Yine hapisanelerde tutsakların hak almaya yönelik yapacakları direnişlerin tümü, ağır cezaların alınmasını beraberinde getirecek. Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylemlerine müdahalenin yasallaştırıldığı TCK'da bu eylemi yapanlara hapis cezası başta olmak üzere bir dizi disiplin cezasının işleme sokulması yasal dayanaklar altına alınmış durumda.

Yine bu gelişmelere paralel yaşanan Yeni Ceza İnfaz Kanunu AB "eşiğindeki" ülkemiz açısından modern bir gelişme olarak sunuluyor. Tek Tip Elbise, Zorunlu Çalıştırma, yoğunlaştırılmış disiplin cezaları ve bir dizi uygulamanın hapisane yönetimine bırakıldığı bu düzenleme ile hapisaneler yine ülkemizin kanayan yarası olmaya devam edecek. Uygulanan tecritle birlikte birçok hak kısıtlanma-

sının yaşandığı hapisanelerde bu düzenlemeler yeni saldırılar ve yeni ölümler anlamına gelmektedir.

Yine AB kriterleri içinde tartışılan örgütlenme özgürlüğü de TCK ile ağır cezalar kapsamına alınmış durumda. Demokratik örgütlenmelerde faaliyet gösterenlerin "yasadışı örgüt" üyeliği ile cezalandırıldığı ülkemizde bu konuda yaşanmış onlarca örnek söz konusu iken bunların "özgürlük" tanımını içine nasıl alınacağı merak konusu! Yine son basın yasası ile birlikte başta devrimci ve sosyalist basın ol-

mak üzere getirilen yeni düzenlemelerle birçok şey "suç" kapsamı içine alınmış durumda. Kısacası fotoğrafı insan hakları ve demokrasi konusunda bugüne kadar birçok kez çekilen ülkemizde, hak ihlallerinin artış gösterdiği bir durumda AB'ye üye ülkelerin de temiz olmayan sicili ile birlikte düşünüldüğünde gelişmenin hangi yönde seyir göstereceği açık. Irak'ta sokak ortasında infaz edilen Irak halkı ile Adana'da infaz edilen Şiar Perinçek demokrasinin ülke ve dünyadaki tablosu....

Ancak tüm bunların, emperyalistlerin planladıkları yeni saldırıların çok uzun ömürlü olmayacağı, tutmayacağı ABD'nin Irak deneyimi ile ortadadır. Ülkemizde egemenlerin davullu zurnalı yaptıkları AB kutlamasının asıl yüzü, uygulamaların pratikte somutlanması ile gerçek yüzünü gösterecek ve halklar nezdinde mahkum olacaktır. Örneğin bir tarım ülkesi olarak tanımlanan Türkiye'de tarıma yönelik yazımızın içinde açmaya çalıştığımız saldırılar işsizler ve açlar oranının artış göstermesini beraberinde getirecektir. Çözüm olarak önümüze konulan AB'nin bir çözümsüzlük olduğu, bu hedeflerle daha net anlaşılacaktır. Çözüm ve alternatifin kendisini hiç tüketmediği bu koşullarda bu çözümlerin hayata geçirilmesi ve milyonlarla buluştu

Süreç, zorluklar altında ezilen değil, onları aşan DEVRİMCİ MİLİTANLIĞI DAYATIYOR!

“... Devrimin patlak verdiği ve olanca hızıyla geliştiği bir sırada, akla gelen herkesin ya heyecana kapılarak ya da moda olduğu için, hatta bazen de kariyer yapma nedenleriyle devrime katıldığı bir sırada devrimci olmak zor değildir. Zaferden sonra kendini bu sözde devrimcilerden ‘kurtarmak’ proletaryaya çok büyük güçlükler, hatta acı ağrılara mal olacaktır. Doğrudan doğruya, açık, gerçekten devrimci, gerçek bir kitle mücadelesinin şartları henüz ortada yokken devrimci olmak; devrimci olmayan, hatta çoğu zaman doğrudan doğruya gerici kurumlarda, devrimci olmayan bir durumda devrimci mücadele yöntemlerinin gerekliliğini hiç vakit kaybetmeden kavrama yeteneğine sahip olmayan kitleler arasında propaganda, ajitasyon ve örgütsel çalışmalarla devrimin çıkarlarını savunmak çok daha zordur; çok daha değerlidir. Kitleleri gerçek; tayin edici, son büyük devrimci mücadeleye yaklaştıran somut yolu ya da olayların özel değişimini arayıp bulmak, hissetmek ve doğru bir şekilde saptamak; işte Batı Avrupa ve Amerika’da bugünkü komünizmin temel görevi budur.” (Lenin)

Lenin yoldaşın tüm bu saptamaları pratik tecrübelerin ürünüdür. Sınıf mücadelesinin inişli-çıkışlı anlarında kadroların, militanların mücadele karşısındaki duruşlarının, kitlelerin devrimci çağrılar karşısında ortaya koydukları tepkilerinin de somut bir analizidir. Bu demektir ki **somut durumdan kopuk, somut durumu gözardı eden tüm çağrılar, belirlenen tüm görevler, yanıtız ve kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur.** O halde somut durumu doğru çözümlmek, aynı zamanda taktik ve stratejik hedefleri belirlemede daha doğru, daha isabetli sonuçlara varma ve varılan sonuçlara uygun olarak görevler tespit etme olgusunu beraberinde getirecektir.

Somut durum derken; elbetteki ezilen ve ezenlerin arasındaki çelişki düzeyi, uluslararası planda devrim ve sosyalizmin kitleler üzerindeki prestiji, devrimci ve komünist partilerin kitleler üzerindeki etkisi, alternatif olma boyutu gibi noktaları kastediyoruz. Mesela birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşlarından sonra diğer bir anlatımla dünyada sosyalist kampın varolduğu süreçte dünyanın hangi coğrafyasında olursa olsun, ezilenler ezenlere karşı geliştirdikleri her mücadelede mutlaka yanlarında proleter enternasyonalist bir dayanışmayı görmüşlerdir-hissetmişlerdir. Ve her şeyden önce haklılık ve meşruluklarından asla kuşkuya düşmemişlerdir. Bu gerçeği Çin devriminde, Küba ve Vietnam devriminde vb. birçok sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşında görmek mümkündür.

Bu süreçlerde yenilgiler de, zaferler kadar kahramanca olmuştur. Ve kitleler yapılan devrimci çağrıları izleyen değil, tam aksine yaratılan kahramanlıkların öznesi ve tarihin yaratıcısı olmuşlardır. Çünkü; geleceklerini ve kurtuluşlarını demokratik devrimlerde, sosyalizmde görmüşlerdir. Devrimci ve ko-

münist partilerin de bu kurtuluşa yön veren ve yönlendiren araçlar olduğuna inanmışlardır. Devrim için nesnel koşulların varlığı, devrimci parti ve örgütlerin kararlı duruşları ve bu duruşların kitleleri etkileme, siyasal iktidar mücadelesi uğruna savaştırma gücü ortaya zaferleri çıkarmıştır. Yani, Lenin yoldaşın ifadesiyle “devrimin patlak verdiği” ve

dünyada devrimci dalganın yükseldiği böylesi bir dönemde, devrimci olmak, sınıf savaşımına katılmak daha kolaydır. Ezilenlerin gücünün açığa çıkması, elde edilen zaferlerle kitlelerin kendilerine olan güvenlerini kazanması, daha özverili ve daha fedakarca mücadeleye katılmalarını sağlamıştır. **Haklılığa inancın, kazanma bilincinin ezilenlerde yarattığı yüksek moral ve motivasyon zaferin daha da yakınlaşmasına büyük katkı sunmuştur.**

Geniş yığınlar, günlük sosyal yaşamdaki adaletsizlikleri, tüm bu adaletsizliklerin yaratıcısı olan egemen sömürücü sınıfların gerçekliğini pratik tecrübeleri ile yaşayarak görüyor. Ezilenler kimi zaman bu baskı ve sömürüye karşı öfke ve tepkilerini eyleme dönüştürürken, kimi zaman da tepkilerini daha geri pasif yöntemlerle dile getirirler. Bu geri ve pasif tepkileri daha ileri düzeylere taşıyıp örgütleyecek olan elbetteki devrimci ve komünist partilerdir. Şu açık ki, yığınların kendiliğinden eylemleriyle devrim olmaz, ama yığınların kendiliğinden gelişen eylemleri, siyasal iktidar mücadelesi için uygun bir örgütlenme zemini yaratır. Çünkü sisteme karşı gelişen her kitlesel eylem, aynı zamanda sistem ile kitleler arasında varolan güvensizliğin daha da derinleşmesine yol açar.

Zor süreçte devrimci kalmak, devrim ve sosyalizm uğruna mücadele etme onurunu taşımak, ideolojik siyasal bir duruşu ve bu duruşun yarattığı zor sürecin militanlığını gerektiriyor. Ama ne yazık ki bu niteliklere sahip olan kadro ve militanların sayısı oldukça sınırlanmıştır.

Bu sınırlanmışlık, (Kürt ulusal hareketini bir yana bırakırsak) bugüne kadar sürecin sorunlarına yanıt olacak ve geniş yığınları kucaklayarak harekete geçirecek bir pratik hattın izlenmesini engellemiştir. Şüphesiz bu mücadele hattı da düz bir rotadan çok inişli-çıkışlı bir yol izledi. Dün olduğu gibi bugün de bu inişli-çıkışlı süreçlere yol açan “**neden**” ve “**niçin**”lerine doğru yanıtlar vermek; aynı zamanda hangi yoldan nasıl yürünmesi

gerektiğinin de yanıtını da beraberinde getirecektir.

Bilindiği gibi Kürt Ulusal Hareketi’nin 1984 atılımıyla birlikte; varolan sınırlı hareketlilik daha bir ivme kazandı. Ama esas hareketlilik yani TDKP reformistlerini dahi kıra silahlı güçler çıkarmaya yönelen süreç, devrimci silahlı savaşımın kitlelerde yarattığı sempati ve değişim ve bu değişimin Kürt topraklarında yarattığı Serhildanlar dönemine tekabül ediyor. Burada görülmesi gereken, kitlesel bir boyut kazanan mücadelenin yarattığı etki düzeyidir. Burada görülmesi gereken, zor dönemin devrimciliğinin ödediği ağır bedeller neticesinde ortaya çıkardığı imkanlardır; bu imkanların, yarattığı heyecan ve coşkidur. Bu heyecan ve coşkuya kapılarak sokaklara yönelen kitleler gerçeğidir. Silahlı mücadele ve gerilla savaşımın siyasal iktidar mücadelesi için olmazsa olmaz-

lığıdır. Dikkat edilirse tüm bu tablo, nesnel koşullar üzerinde yükselen ve ağır bedeller ödenen bir mücadele pratiğiyle elde edilmiştir. Dolayısıyla bugün ulusal hareketin geldiği noktadan bağımsız olarak şu gerçeklerin altını çizmemiz gerekir.

Bir; ulusal hareketin ulusal devrimci zeminde yarattığı coşku, elde ettiği başarı, yalnız Kürt coğrafyasında değil bir bütün olarak tüm coğrafyada devrimci savaşım için olanaklar yaratmıştır. Ve bu olanaklar değerlendirildiği oranda mücadele daha bir ivme kazanmıştır.

İki; radikal ulusal devrimci mücadele, yalnız Kürt coğrafyasındaki reformistleri değil, coğrafyanın tüm reformistlerini ciddi oranda sarstı ve kitleler üzerinde olan etki düzeylerini zayıflattı. Buna karşın radikal devrimci mücadeleye olan sempati ve güveni artırdı. Özellikle bu dönemlerde gençlik kimi alanlarda önemli oranda ulusal ve sınıfsal devrimci savaşıma yöneldi. Bugün tüm yaşanan bu pratik süreçte ortaya şu devrimci sonuçları çıkarmamız gerekir.

Tarihte ezilenlerin tüm başarıları, reformist ve teslimiyetçi politikaların ürünü değil, ağır bedeller ödenen kahramanca direnişlerin ürünüdür. Egemenlerin zorbalığı, ancak devrimci zorla alt edilir. Bunun dışında sunulan diğer stratejik çözüm önerileri, yaklaşımları; çözümün değil çözümsüzlüğün adresleridir. Yine sınıf savaşımı içinde yaşanan tikanlıkları aşmak için stratejik hedefinden sapmadan taktik zenginliği ve dönemsel politikalar üzerinde kafa yorma-yoğunlaşma yerine stratejiye sırtını dönerek, çözüm reçeteleri(!) sunmaya kalkmak, taktik ustalık değil, olsa olsa sınıf savaşımının zorluklarını, zor devrimciliği yeteri kadar bilince çıkarmama amatörlüğü olur. Şöyle tarihimize bakalım, her ileri çıkışın altında yoğun bir devrimci emek ve militan bir duruşu görüyoruz.

RÜZGAR BİZDEN YANA ESMEYE BAŞLIYOR

Tüm zorluklara, tüm dezavantajlara rağmen

men rüzgar bizden yana esmeye başladı. Emperyalist-kapitalist sistemin “**zenginlikler**” ve “**özgürlüklerin**” “**küreselleşmesi**” söylemlerinin birer yalandan ibaret olduğunu, ezilenler her gün küçülen lokmalarında, kaybettikleri sosyal haklarında ve işlerinde; uğradıkları zulümlerde görüyor ve yaşıyorlar. Bunu görmek için dünyada artan işsizliğe, başta Batı Avrupa, yani emperyalist kapitalist merkezleri olmak üzere emekçilerin zorlu mücadelelerle elde ettikleri sosyal haklarının birer birer budanmasına bakmak gerekir. Elbetteki görmemiz gereken yalnız bunlar değil, esas görmemiz gereken, bu anti demokratik, bu baskı ve sömürü çarkına karşı esas olarak kendiliğinden de olsa ezilenlerin cephesindeki seslerin giderek yükselmesidir. Sistem dışı arayışlara doğru zayıf da olsa bir yönelimin ip uçlarının ortaya çıkmasıdır. **Irak’ta emperyalist işgallere karşı Irak halkının sergilediği direniş, emperyalist işgalcilere Vietnam bozgununu, ezilen halklara ise; Vietnam halkının zaferini hatırlatıyor.** Bu hatırlayış, yeniden bir silkinişin, yeniden ezilen halklar cephesinde devrimci bir dalganın yükselmesinin de habercisidir. Nitekim bu onurlu bayrak bugün başta **Nepal, Hindistan ve Filipinler** olmak üzere birçok ülkedeki Marksist-Leninist-Maoistlerin elinde dalgalanmaktadır. NKP(M) önderliğinde savaşan yiğit **Nepal halkı stratejik denge döneminden, stratejik saldırı dönemine geçti.** Başkenti kuşatan, hapishaneleri basıp siyasi tutsakları kaçıran Nepalli komünistler, emperyalist-kapitalist sistemin ideolojik, askeri, ekonomik, kültürel saldırılarına karşı **MLM bayrağını yükselterek proletaryanın önderliğinde yeni Demokratik Halk İktidarı’nın doğuşunu müjdeliyorlar.** MLM’lerin bu tarihsel çıkışlarının ideolojik ve siyasal etkilerini başka bölgelerde ve ülkelerde yakın gelecekte görmek bir ihtimal değil, yaşanacak gerçek bir olgu olacaktır. Çünkü nesnel koşullar buna müsaittir. Ve bugün dünyanın birçok bölgesinde devrimci bir zeminde yürütülen savaşların kumanda merkezinde Maoistler vardır. Yine birçok ülkede Maoistler yeni devrimci hamleler için hazırlıklar yapmaktadırlar. Kısacası rüzgar bizden yana esiyor.

Ve tüm bu nesnel olgular bize; devrimci bir zeminde her türlü mücadele yöntemlerini kullanmada ısrarın, zaferin temel taşlarını örmede biricik doğru anahtar olduğunu gösteriyor. Radikal devrimci mücadelede ısrar, yasal zeminde yürütülecek mücadelenin reddi değildir. Bilakis radikal devrimci mücadeleye hizmet edecek, olanaklarını artıracak her türlü yasal mücadelenin sınırlarını zorlamalıyız. Bu konuda yaratıcı olmak, mücadele yöntemlerini zenginleştirmek ve yine güncel gelişmeler karşısında tepkisiz kalmaktansa, en geri düzeyde olsa dahi, pratik tavırlar geliştirmek, geliştirmek için hazırlıklar yapmak her faaliyetçimizin görevi olmalıdır. Her zaman altını çizdiğimiz gibi, büyük laflar edip gölgesinde yatmaktansa, küçük laflar edip arkasında durmak daha anlamlıdır. Birincisi, hareketsizliğin ve çürümenin, ikincisi ise büyük muharebelerin zeminini yaratmanın habercisidir.

Hiç şüphesiz sürecin devrimciliği bize

tüm enerji ve gücümüzü ikinci yol üzerinde yoğunlaştırmamızı dayatıyor. **Kitleleri örgütlemek sarsılan devrimci otoriteyi yeniden tesis etmenin yolu da bu devrimci pratiklerde yoğunlaşmaktan geçer.** Bu elbetteki somut durumu gözetmeden, her çalışma alanında varolan tüm güçlerimizi açık pratiklere yöneltmemiz gerektiği anlamına gelmez. Tam aksine **koşulların uygun olduğu yerlerde silahlı-silahsız pratiklerde yoğunlaşmaya çalışırken, diğer alanlarda daha sessiz ve derinden çalışmalıyız.** Ama şu da bir gerçek ki; sessiz ve derinden yürütülen çalışmalarda daha olumlu sonuçlar almanın yolu da pratiğe dönük geliştirilecek silahlı-silahsız mücadele biçimlerinin yaratacağı devrimci coşku-devrimci hareketlilikten geçer. Yani bir alanda yükselen devrimci ses, diğer alanlardaki devrimci çalışma için moral, motivasyon ve enerji kaynağı oluyor. Dolayısıyla alan ve bölgelerin pratik görevlerini belirlerken, **koşulları gözardı etmeden bütününcü penceresinden bak-**

mak zorundayız. Alan çalışmaları için toparlayıcı ve harekete geçirici pratiklerden kaçınmamalıyız. Unutmamak gerekir ki, bütününcü hareketliliğine hizmet edecek pratiklerin ortaya çıkaracağı güç-devrimci olanaklar bu tür alanlarda doğabilecek boşlukları da doldurur.

“Siyasal alandaki örgütlenme biçimleri üzerinden aynı şey söylenmelidir. Tıpkı askeri alanda olduğu gibi, burada da örgüt biçimleri, mücadele biçimlerine uydurulur. Mutlakiyet döneminde, meslekten devrimcilerin gizli örgütleri; Duma döneminde eğitim, sendika, kooperatif ve parlamento örgütleri (Duma fraksiyonu ve diğerleri); kitle eylemleri ve kitle ayaklanmaları döneminde fabrika komiteleri, köylü komiteleri ve bütün bu örgüt biçimlerini birleştiren güçlü bir proleter partisi...”

“Partinin görevi, bütün bu örgüt biçimlerinde ustalaşmak, onları mükemmelliğe kadar geliştirmek ve bu örgütlerin çalışmalarını her verili anda ustaca birleştirmektir.”

Sürecin tüm zorluklarına rağmen rüzgarın bizden yana esmeye başladığı böylesi bir dönemde objektif koşullara ve subjektif gücümüze denk düşen mücadele ve örgüt biçimlerini yaratmak, taktik hamlelerde yaratıcı, ittifak politikalarında ilkeli ve esnek olmak, olmazsa olmazdır. Nitelikli bir örgüt ideolojik siyasal-politik görevlerini asgari düzeyde yerine getirebilecek bir önderlik ve nitelikli kadroların varlığından bağımsız düşünülemez. Eğer bu konularda ciddi problemler varsa, bizden yana esen rüzgarı ciddi fırtınalara dönüştürmenin koşulları daha da zorlaşır. Hiç şüphesiz bu zorlukları görmeliyiz. Ama görmemiz gereken diğer bir şey ise; rüzgarın bizden yana estiği böylesi bir süreçte; bu zorlukları aşmak için mevcut gücümüz oranında günlük siyasal görevlerimize dört elle sarılmamızdır. Bizi geliştirip güçlendirecek, ideolojik, siyasal önderlik kapasitemizi artıracak olan da bu pratiğin kendisi olacaktır.

Bu zorlu, bu değerli görevlere bütün

benliğiyle sarılan, zorluklar altında ezilen değil, onları aşmaya çalışan devrimci militan, sürecin sorunlarını çözme iradesini ortaya koyan militandır. Bu militan kişiliklerin çoğalması, sürecinin sorunlarının çözümünü kolaylaştırır. Mücadele alanlarında ortaya konulan özverili ve fedakarca duruşlar devrimci bir heyecan ve coşku yaratır. Bu heyecan ve coşku ezilenlerin harekete geçmesine, parti ve örgütlerin kitleler içinde saygınlıklarının, otoritelerinin artmasına; bu saygınlık bu otorite, parti içi sorunların yapıcı bir tarzda çözümüne, parti birliğinin daha da pekişmesine hizmet eder. Tüm bu alanlarda istenilen düzeyde başarının elde edilmemesinin de tam tersi sonuçlara yol açacağını görmeliyiz-görmemiz gerekir. Dolayısıyla sorunların çözümünü kolaylaştıracak pratik görevlerimizin üzerinde yoğunlaşmanın gerekliliğini ve ciddiyetini asla gözden çıkarmamalıyız. Ve herbirimiz pratik görevlerimize bu sorumluluk bilinciyle yaklaşmalıyız.

PUSULA

ADIMLARIMIZI TEMEL YÖNELİMİMİZE UYGUN ATALIM!

Proletarya Partisi, yönetici rolünü ancak politika ve örgütlenme ile ilgili sorunları çözümlenmesiyle oynayabilir. **Örgütlenme bilimi alanındaki temel sorunların çözümü Proletarya Partisi'nin görevidir.** Örgütlemenin temel bir bilim dalı olduğu kavranarak, bu bilinç ışığında sınıf savaşımında ortaya çıkan politik ve örgütsel sorunlar çözüme kavuşur. Bu öğretiyi, sınıf bilinçli proleterler tarafından kavranmak ve bilince çıkarılmak zorundadır. Bilimin temel yasaları ve ilkeleri bütünlüklü kavrandığı oranda müdahale, değiştirme ve dönüştürme gücü yüksek düzeyde örgütlenir. Bu bilimin bütünlüklü kavranışı devrim ve parti bilincini de geliştirir ve sınıf savaşımının karmaşık koşullarında ortaya çıkan sorunları çözer. Bugün devrim bilincinin zayıf ve yetersiz olduğu alan örgütlenme sorunudur. Bugün, süregelen tarzda temel yönelime uygun olarak bilinçli ve yoğun çabanın örgütlenmesi devrim bilincinin örgütlenmesine bağlıdır. Bu bilincin örgütlenmesinde karşımıza çıkan en büyük engel küçük burjuva düşünce ve anlayışlardır.

Örgütlenme sorunlarını çözmek, örgütsel düzeni yaratmak için, ideolojik düzeni sağlamak gerekir. Devrimin temel sorunlarına doğru bir bakış açısı kazandırmak gerekir. Güçlü bir ideolojik-politik bakış açısına sahip olmadan küçük burjuva ideolojisine, küçük burjuvazinin parti-kitle-savaş çizgisine karşı mücadele yürütülemez. Bu mücadele bilinçli ve eğitici tarzda süregelen hale getirilmek zorundadır. Mücadele ve eğitimin doğru bir temelde örgütlenmesi başarılmadan küçük burjuva ideolojisi etkisiz hale getirilip, altedilemez.

Emperyalist-kapitalist sistemin ideolojik-psikolojik saldırıları Türk hakim sınıflarının baskı ve aldatma politikaları ve uygulama mekanizmaları açığa çıkarılıp, toplum ve kişi üzerinde, yarattığı etki ve bunun üzerinde örgütlenmek isteyen örgüt ve örgütlü bireyin nitelikleri kapsamlı ve bütünlüklü değerlendirilmelidir. Bu değer-

lendirme ışığında, sürecin yarattığı, şekillendirdiği toplum ve birey özellikleri tanınmaya başlanır ve bunun sonucu örgütlenme adımları gerçeklik kazanır. Bu süreç, gerilikle ilerinin, olumluluk ile olumsuzlukların, onlarca ilişki ve çatışmanın birliğinde iç içe yürüdüğü bir süreçtir.

Devrimci hamlenin güçlü ve etkili örgütlenemediği süreçlerde küçük burjuvazinin bilinç ve duruşunda yaşadığı istikrarsızlık daha sık ortaya çıkma zemini bulur ve sınıf karakterli geri ve bencil özellikleri kendisini daha açık ve belirgin şekilde ifade eder. Ve bu özelliklerini daha sık bir şekilde sürece dayatmaya başlar. Sürece Proletarya Partisi'ne kararsızlık ve oportünizm ruhunu, moral bozukluğunu güvensizlik ruhunu getirip yaşatmaya çalışır. İdeolojik kaynaklı yaşadığı politik örgütsel ve pratik sorunlarını, geri ve tutucu yanlarını daha rahat ortaya koymaya başlar ve bu süreçte istikrarsızlığın, geçimsizliğin başlıca kaynağı durumuna gelir. “Bütün ülkelerde, onlarca yıllık tarihsel deneyimin gösterdiği gibi, küçük burjuvazi tereddüt eder ve sallanır, bir gün proletaryanın ardından yürür ertesi gün devrimin zorluklarından korkuya kapılarak işçilerin ilk yenilgisinde ya da yarı-yenilgisinde paniğe kapılır, aklını kaybeder, sağa sola atılır ağlamaklı olur, bir kamptan ötekine koşar.” Lenin.

Küçük burjuvazinin istikrarsız ekonomik durumu, ideolojik ve örgütsel yaşam alanına yansır. Küçük burjuvazinin bu duruşu ve tutumu partinin mücadele ve savaş gücünü azalttığı gibi, irade ve hareket birliğini, devrim yürüyüşünü de zayıflatır. Moral ve motivasyon gücünü daraltır. Bundandır ki Proletarya Partisi maddi birliğini yani iç birliğini güçlendirmek savaş ve mücadele gücünü artırmak için bir yandan ideolojik-teorik-örgütsel eğitime önem verirken diğer yandan, her türden küçük burjuva anlayışa karşı mücadeleyi daha kararlı daha bilinçli, dikkatli bir tarzda yürütür. Unutulmamalıdır ki küçük burjuva

ideoloji ile proletarya ideolojisi arasında kalın ve kesin bir hat çekilip, sabırlı bir şekilde eğitim ve mücadele örgütlenemezse küçük burjuva ideolojisi alt edilemez. Küçük burjuvazi kendi ideolojisini, örgüt ve kitle anlayışını her zaman parti içinde egeyen kılmaya çalışır. Unutulmamalıdır ki Proletarya Partisi ideolojik saflığını ve örgütsel birliğini artırarak, güçlenir.

Emperyalist-kapitalist sistemin saldırılarını artırdığı, komprador-feodal sistemin baskı ve kuşatma gücünü sıklaştırdığı dönemlerde, devrimci bilinç yeterince güçlü karşı koyuşu örgütleyemezse bireycilik, bencillik, kendi postuna sarılma fazlasıyla yaşanır. Bu dönemlerde proletarya davası uğruna sonsuz fedakarlık, devrimci ruh daha fazla ortaya çıkarılıp örgütlenmesi gerekir. Bu gerçekliğin örgütlenip ortaya çıkarılması için devrim yasalarının bilgisiyyle en ileri devrimci teoriyle silahlanarak, ideolojik donanım artırılır ve karşı koyuş örgütlenir.

İdeolojik kırılmaların, savrulmaların yaşandığı süreçte dikkat ve önem verilmesi gereken bir konu da örgütsel işleyiş ve kuralların doğru tarzda uygulanmasına, daha fazla önem verilmeli, dikkat ve özen gösterilmelidir. Günlük pratik çalışmaların örgütlenmesinde demokratik davranmaya daha fazla özen gösterilmelidir. Bu kavranmak zorundadır. Parti içi yaşamda demokratik merkezîyetçilik ilkesinin tam olarak uygulanmasına, eleştiri-özeleştirisinin tam olarak geliştirilmesine, devrimci sorumlulukların daha fazla dikkatle yerine getirilmesine ihtiyaç vardır. Bu ihtiyaçlar ideolojik savrulmanın ve yaşanan kırılmanın engellenmesine, ideolojik saflığın ve sağlamlığın yaratılmasına hizmet eder.

Kırılma ve savrulmanın yaşandığı, ilkelerin esnediği, kuralların zayıfladığı süreçte herkes proleter adaleti aramaya başlar. Bulunamayan “adalet”, kırılma ve savrulmayı, bunun sonucu ortaya çıkan kopuşları kolaylaştırır. Oysa aranıp bulunamayan “parti adaleti” Proletarya Partisi'nin devrim perspektifidir. Onun devrim idealleridir, onun ilke ve kurallar bütünü olan örgütsel işleyiştir. Bu temel üzerinde yükselen hareket ve yürüyüş tarzıdır. Partili düşünme, partili çalışma, partili duruş ve yürüyüş, MLM ilkeler ve kurallar üzerinde

yükselen örgütlenme, gerçek anlamda proleter adalet anlayışını yaratabilir. MLM temel ilkeler bütününcü ve onun yasalarından sapan her küçük adım esnetilen her bir ilke ve kurallar “**partinin adaletini**” de arar.

Esnetilen ilkeler ve zayıflayan kurallar sonucu daha fazla yaşanan kırılma sürecinde “**her şeyi mazur gösteren, herkesi uzlaştıran, olayları saptayan ve iş işten geçtikten sonra bunları açıklamaya kalkışan ve olayları saptadıktan sonra görevini tamamlanmış kabul eden**” vb. oportünist tutum, çözüm gücü olamaz. Sadece saptayan, belirleyen “**ben demiştim**” tutumları, saptamacı ve belirlemeci, oportünist bir tutumdur. Oportünistlerle MLM'ler arasında en belirgin tutum farklılığı, biri “saptayıp belirlerken” diğerinin değiştirme ve dönüştürme pratiğini örgütlemesidir. Duygu ve düşüncelerin sadece ifade edilmesiyle yetinen saptamacı ve belirlemeci tarz sürecin öznesi ve sahibi olamaz. Eğer öyle olsaydı II. Enternasyonal oportünistleri sürecin çözüm gücü olurdu. Bilinir ki onlar sürecin hainleri olarak proleter devrim tarihine geçti.

Ancak sınıf bilinçli proleterler ideolojik kırılma ve savrulmaya barikat olabilir. Bugün manevi ve siyasal saygınlığa devrimci otorite ve güç olmaya daha “**az**” ancak “**öz**”lü olmak pahasına da olsa şamsal ihtiyaç vardır. Sınıf ve parti bilincinin güçlenmesiyle, kitlelerle güçlü politik bağların yaratılmasıyla manevi ve siyasal saygınlık kazanılır, devrimci otorite ve güç olunur. Sınıf düşmanları karşısında kararlı güçlü duruş örgütlenir.

Proletarya Partisi'nin ilke ve kurallarının uygulanmasıyla, doğru ve sistemli çalışma tarzının oturtulmasıyla işçi sınıfının geniş emekçi yığınlarının örgütlenmesi ve yönetilmesi başarılıdır. Bundandır ki ilke ve kurallara sıkı sıkı sarılmaya, düzenli ve sistemli bir devrimci çalışma tarzına ihtiyaç var; bu çalışma tarzı oturtulmadan çalışan ve yürüyen bir aygıt yaratılması düşünülemez. Hem parti içi adalet anlayışının güçlendirilmesi hem de kitleleri devrimci bir tarzda örgütlemenin güçlü adımı MLM ilke ve kurallara güçlü sarılmakla atılır.

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) kuruldu

21 Eylül 2004'te, Hindistan'ın bir bölgesindeki derin ormanları arasında; halk gerilla savaşçıları, parti faaliyetçileri ve kitle örgütleri aktivistlerinin toplantı (kongresinden) önce, bir halk toplantısında **Hindistan Komünist Partisi (M)** deklare edildi. İki parti, **Hindistan Maoist Komünist Merkez** ve **Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) (Halk Savaşı)** yeni bir birleşik parti olan **Hindistan Komünist Partisi (Maoist)**'i oluşturmak için birleşmişlerdi. Bununla birlikte, birleşme deklarasyonu güvenlik nedeniyle medyaya verilmemişti ve şimdi ülke ve dünyadaki tüm halklara açıklanmaktadır. Bu yeni partinin kuruluşu, ülkenin ezilen kitlelerinin, Yeni Demokratik Devrim, sosyalizm ve komünizmin tesis edilmesi için devrimci değişimde kendilerine liderlik edebilecek gerçek bir proletarya partisi istek ve arzularını karşılamaktadır.

Bu birleşik parti, ilk önce iki partinin yüksek düzey delegasyonları arasında yürütülen çok titiz tartışmaların ve iki partinin Birleşik Merkez Komite toplantısı tarafından sonuçlandırılarak oluşturulmuştur. Eşit zeminde gerçekleştirilen bu titiz ve derin tartışmalar sonucunda, 5 doküman kaleme alındı ve sonuçlandırıldı. Bu dokümanlar; MLM'nin parlak kırmızı bayrağını yükselt, Parti Programı, Hindistan Devriminin Strateji ve Taktikleri, Uluslararası ve Yerel Durum Üzerine Politik Çözümleme ve Parti Tüzüğüdür.

Bu dokümanlara ek olarak, mevcut partilerin sevgili liderleri ve öğretmenleri **Yoldaş Çaru Mazumdar** ve **Yoldaş Konai Chatterjee**'nin birleşik partinin kurucu liderleri olarak tanınacağı ve dikkat çekileceği kararı verildi. Ayrıca bu partilerin başta büyük Naksalbari Ayaklanması olmak üzere Hindistan komünist hareketinin uzun tarihi içindeki devrimci olan canlı miraslardan, 1960'ların on yıllık çalkantılı döneminden geldiği kabul edildi. Mevcut durumun özelliği, her iki partinin de son 35 yılda Hindistan devrimini ileri taşıma amacına kendini adayan; devrimci-komünist hareketin iki ayrı nehri olarak akmaya devam etmesidir. Birlikte atılan tüm bu adımlar, çizginin hemen hemen tüm ideolojik ve politik soruları üzerinde ortak bir anlayışı açıkça göstermiştir. Oluşturulan çizgi, her iki parti tarafından birliğin gerçekleşmesi için ilkeli bir temel sağlamıştır.

Bu birlik temelinde, Birleşik Merkez Komitesi toplantısı sonuç olarak, bundan böyle HKP (Maoist) olarak adlandırılacak olan tek bir birleşik parti içinde iki partinin

Uzun bir süredir aralarında görüşmelerin sürdüğü Hindistanlı iki Maoist örgüt HKP(ML)(HS) ve HMKM yayınladıkları bir deklarasyonla birleştiklerini ve yeni birleşik parti HKP(Maoist)'i kurduklarını başta dünyanın her yanındaki Maoistler olmak üzere tüm dünya kamuoyuna açıkladılar. Onların bu deklarasyonunu ülkemiz ezilenlerinin, devrimci ve komünistlerin bilgisine sunmak için yayınlıyoruz:

birleşmesini kararlaştırdı. Yoldaş Ganapati tam görüş birliğiyle yeni partinin Genel Sekreteri seçildi.

Birleşik HKP(Maoist)'in kuruluşu Hindistan komünist hareketi tarihinde yeni bir kilometre taşı olmayı kesinlikle sağlayacaktır. Ülkemizin devrim bilinçli ve ezilen halkı, kendi saflarımız ve aynı zamanda Güney Asya Maoist güçleri bu birliğin ihtiyacını uzun bir zamandır duymaya devam etmiştir. İşte bugün bu uzun süreli istek ve hayal gerçekliğe dönüşmüştür.

Yeni HKP (Maoist) Hindistan proletaryasının sağlam politik öncüsü olarak hareket etmeye devam edecektir. Faaliyetlerinin tüm alanlarındaki rehber düşünce olarak ideolojik temeli Marksizm Leninizm Maoizm olacaktır. Parti, sağ ve sol sapmalara karşı, ama özellikle de bir bütün olarak komünist hareket için esas tehlike olarak revizyonizme karşı mücadelesine devam edecek. Bu birleşik Parti, dışında kalan tüm gerçek Maoist grupların da katılımını hala istemektedir.

Maoist Partinin acil amaç ve programı, dolaylı yönetim, sömürü ve kontrol biçimi olan yeni sömürgecilik altındaki yarı sömürge, yarı feodal sistemi ortadan kaldırarak dünya proleter devriminin bir parçası olarak Hindistan'da zaten süren ve ilerleyen Yeni Demokratik Devrimi yürüterek tamamlamaktadır. Bu devrim emperyalizm, feodalizm ve komprador bürokratik kapitalizmi hedefleyerek devam edecektir. Bu devrim, silahlı devrimci toprak devrimi; yani merkezi ve temel görevi olarak kırsaldan şehirleri kuşatarak ve ardından onları ele geçirerek iktidarı silahla ele geçirme olan Uzun Süreli Halk Savaşıyla yürütülecek ve tamamlanacaktır. Dolayısıyla, şehir faaliyetinin tamamlayıcılığında kırsal alan, aynı zamanda Uzun Süreli Halk Savaşı parti faaliyetinin "**çekim merkezi**" olarak kalacaktır.

Silahlı mücadele en yüksek ve temel mücadele biçimi, ordu ise bu devrimin temel örgütlenme biçimi olarak kaldığı ve kesin bir rol oynamaya devam edeceği için, Birleşik Cephe silahlı mücadele sürecinde inşa edilecek ve silahlı mücadeleyle iktidar ele geçirecektir. Kitle örgütleri ve kitle mücadeleleri gerekli ve vazgeçilmezdir fakat onların amacı savaşa hizmet etmektir.

Biz aynı zamanda buradan **HKP(ML)(HS)** ve **HMKM**'nin iki gerilla ordusunu (**Halk Gerilla Ordusu** ve **Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu**) **HKGO** olarak birleştirdiğimizi ilan ediyoruz. Bundan sonra en acil görev, yani partinin temel görevi **HKGO**'yu tam yetkin Halk Kurtuluş Ordusu'na geliştirmek ve varolan Gerilla Bölgelerini Üs Alanlarına çevirmek, böy-

lece Yeni Demokratik Devrimi tamamlamak üzere dalga dalga geliştirmektir. **HKGO**'nun kuruluş günü 2 Aralık'tır. Bu tarih üç Merkez Komite Üyesi Shyam, Mahesh ve Murali'nin şehit düşüşlerinin birinci yıldönümü olan 2000 yılında ülkemizde ilk kez bir halk ordusunun kuruluşu tarihtir.

Bundan ayrı olarak birleşik parti, halkın çeşitli politik ve diğer sorunları üzerine yeni bir devrimci kitle hareketi inşa etmeye daha fazla önem verecektir. Emperyalizme, feodalizme ve komprador bürokratik kapitalizmi hedefleyen bu mücadele içinde kitlelerin tüm geniş kesimlerini içine alacaktır. Ülkemiz üzerindeki şiddetli emperyalist saldırıları, binlerce aldatmacaya tanık olunan kırsal kesim başta olmak üzere zaten yoksullaştırılmış halkın büyük yıkımıyla sonuçlanmıştır. **HKP (Maoist)** kitlelerin geniş kesimlerini ülke üzerinde büyüyen emperyalist saldırılara karşı, devlet baskısına karşı, emperyalizmi ve feodalizmi hedefleyen tüm hareketleri destekleyerek harekete geçirecektir.

Yeni Parti aynı zamanda ulusların, ayrılma hakkı da dahil kendi kaderini tayin hakkı için mücadelesini desteklemeye ve bu hareketler üzerindeki vahşi devlet baskısını kınamaya devam edecektir. Devrimin büyük bir gücü olarak kadın kitlelerinin harekete geçirilmesine ve örgütlenmesine özel önem verecek ve başta dokunulmazlık ve kast sistemi olmak üzere diğer sosyal baskı biçimlerine karşı da savaştacaktır. Diğer tüm fundamentalist güçleri teşhir ederken, daha tehlikeli olan Hindu faşist güçleri teşhir, tecrit ve yok etmeye devam edecektir. Ayrıca Delhi'deki yeni Kongre yöneticileriyle birlikte **HKP/KMP** ve onların emperyalist şeflerini hedefleyen halkın mücadelesinin üstünlüğünü muhafaza ederek bunu yapacaktır.

Yeni Parti başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist şefleriyle birlikte Hindistan yönetici sınıflarının yayılmacı

niyetlerini teşhir etmeye ve buna karşı direnmeye devam edecek. Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki Nepal halkının yanında daha aktif olarak yer alacak ve Hindistan yayılmacılarının ve ABD emperyalizminin Nepal'e askeri güçleriyle müdahalesine karşı şiddetle duracaktır. Parti aynı zamanda Peru, Filipinler, Türkiye ve diğer yerlerde Maoist partiler tarafından önderlik edilen halk savaşlarını ve tüm halkların emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelelerini dünyanın her yerindeki işçi sınıfı ve halk hareketlerini desteklemeye devam edecektir. Ayrıca ABD emperyalizminin öncülük ettiği saldırganlık ve işgale karşı kendi güçleriyle mücadele eden Irak ve Afganistan halkının yanında yer almaya devam edecektir.

Birleşik Parti, proleter enternasyonalizminin bayrağını yükseltmeye ve uluslararası düzeyde gerçek Maoist güçlerin birliğine daha güçlü olarak katkıda bulunacaktır. Ayrıca, tüm dünya ezilen halkları ve ulusları ile birliği tesis edecek ve emperyalizm ve kuklalarına karşı dünya proleter devriminin ilerletilmesinde onlarla omuz omuza savaşmaya devam edecek; bu şekilde dünya çapında sosyalizm ve ardından komünizmin gerçekleştirilmesine hazırlık yapacaktır.

Binlerce şehidimiz bu yüksek amaçlar için değerli yaşamlarını feda ettiler. Birleşik partimiz **HKP (Maoist)**'in (Geçici) Merkez Komitesi onların aydınlattığı yolda ilerlemeye devam edeceğine ve bu şekilde tüm varlığını ve görünmeyen enerjisini şehitlerimizin rüyalarını gerçeğe dönüştürmek için seferber edeceğine söz verir.

Kishan: Hindistan Maoist Komünist Merkez-Merkez Komite Genel Sekreteri

Ganapathy: Hindistan Komünist Partisi (ML) (HS)-Merkez Komite Genel Sekreteri

14 Ekim 2004

Hindistan'da görüşmeler başladı

Hindistan'da bir süre önce **HKP/ML (HS)** ile **Andhra Pradesh** eyalet hükümeti arasında görüşmelerin başlayacağı duyurulmuş, konu ile ilgili görüşlere gazetemizde de yer vermiştik. Geçen süre içinde yaşanan gelişmeleri aktarmaya devam ediyoruz.

15 Ekim'de başlayacak görüşmeler öncesinde **HKP/ML (HS)** yirmi yıldır ilk kez açık bir basın toplantısı düzenledi. Halk Savaşı Grubu, Andhra Pradesh eyalet sekreteri Ramakrishna'nın katıldığı toplantı öncesinde de Haydarabat'a 300 km uzaklıktaki Guttikonda Bilam kasabasında geniş katılımlı bir gösteriye katıldılar. Ramakrishna burada yaptığı konuşmada görüşmelerin amacını temel sosyal sorunların çözümünü bulmak olarak

açıklarken politik iktidarın "**diyaloğa değil sadece silahlı mücadele yoluyla kazanılabileceğini**" söylerken halka yönelik de "halk kendini politik gücü ellerini almaya hazırlanmalıdır" dedi.

Andhra Pradesh eyalet hükümeti ve **HKP/ML (HS)** arasındaki ilk direkt görüşmeler **15 Ekim** günü Haydarabat'ta başladı. **HKP/ML (HS)**'nin temsilcilerinden Vara Vara Rao, köylülere toprak dağıtımının gündemin ilk maddesi olduğunu söylerken, üzerinde anlaşılmasını (anlaşılması da mümkün görülmemeyen) en temel konuyu silahların bırakılması teşkil ediyor. Görüşmelere insan hakları savunucusu, aydın, akademisyen ve gazetecilerden oluşan 8 kişilik bir aracı grup da katılıyor.

Nepal Komünist Partisi (Maoist)'ten açıklama

Çok açıktır ki, yüzyıllardır emperyalistler ve yayılmacılar tarafından korunan ve rehberlik edilen yerel gerici devlet, sömürsünü ve operasyonlarını muhafaza etmek için halkın barış, kurtuluş ve devrim menfaatlerine karşı çok çeşitli yollarla haksız bir savaşı zorla yaşama geçirmektedir. Yine açıktır ki, devlet tarafından zorla yaşama geçirilen böylesi bir haksız savaşı sona erdirmek için son dokuz yıldır Nepal halkının çıkarları için haklı bir savaşa önderlik etmekteyiz. Rejimin emperyalist ve yayılmacı ülkelerden silah ve teçhizat alımını sürekli artırması ve sözde çatışma adı altında halkı katletmesi ve terörize etmesi gerçeği, barış ve görüşme yaygarası altında şiddetli bir savaşı yürüttüğünü kanıtlamaktadır.

Bununla birlikte; çeşitli insan hakları örgütlerinin, kurum, kişi, sivil toplum ve geniş halk kitlelerinin isteğine saygı duyarak, geleceksel Dashain Festivali dolayısıyla kendi adımıza Partimiz **20 Ekim ve 28 Ekim** tarihleri arasında tüm askeri saldırı hareketlerini askıya aldığı ilan eder. Tüm Parti ve Halk Kurtuluş Ordusu üyelerine ve tüm kitle örgütlerimize, askeri saldırı eylemlerini askıya aldığımız ve halka karşı ihanet, suikast ve hileden başka bir şey tasavvur etmeyen rejimin olası saldırı ve hareketlerine karşı uyanık olunmasında halk kitlelerine yardımcı olmaları için talimat göndermektedir.

Prachanda: Nepal Komünist Partisi (Maoist) Başkanı
15 Ekim 2004

Ölümünün 20. yılında devrimci sanatçı Yılmaz Güney'i anma etkinlikleri ATİK'in aldığı kararlar çerçevesinde hayata geçirildi. Bu vesile ile yapılan gece etkinliğinden önce Eylül ayının ikinci haftasında federasyona bağlı iki dernek (**Basel, Zürih**) ve iki komitenin bulunduğu alanlarda (**Lüzern ve Biel**) yine bunların dışında Cenevre ve **St. Galen**'de bulunan iki ayrı dernekte Y. Güney'i anma haftasında anmalar düzenlendi. Devamında gece faaliyetleri devam etti. **26 Eylül 2004**'te gerçekleştirilen geceye 500 kişilik bir katılım oldu. Programın açılış ve saygı duruşundan sonra **Zürih Gençlik ve Kültür Evi** bünyesinde faaliyet yürüten **Grup Açelya** sahne aldı. Kısa süre önce oluşmasına karşın söylediği devrimci türküler ve marşlar kitle tarafından beğenildi. Sahne alan **Grup Esenyeller**'in söylediği devrimci türküler ve marşlardan sonra sahneyi **Basel Halk Akademisi**'nde faaliyet yürüten halk oyunları ekibi sahne aldı. Oynadığı güzel oyunlarla kitle tarafından beğeni ile izlendi. İlk bölüm gösterilen

Yılmaz Güney ölümsüzdür!

sinevizyonla yarım saat ara verildi. Aradan sonra **Tohum Kültür Merkezi** ve **Devrimci Demokrasi**'nin gönderdiği mesajlara yer verildi. İkinci bölümde okunan şiirler ve mesajlardan sonra **Zürih Gençlik ve Kültür Evi** bünyesinde bulunan halk oyunları ekibi sahneye çıktı. Akabinde **Atilla Meriç**'e yer verildi. Söylediği devrimci ve halk türkülerinden sonra yine federasyon tarafından açıklama yapmak üzere bir temsilci sahneye davet edildi. Devrimci sanattan ve Güney'in sanatçı kişiliğinden sonra **Fuat Saka**'nın geceye gelmeyeceğine ve "**bir gece için değmez**" anlayışı gibi sakat ve maddiyata dayalı "**sanat ve sanatçı**" teşhir edildi ve **Fuat Saka**'nın bu tavrı kınanarak kitleler nezdinde teşhir edildi. En son sahneyi **Grup Çarnawe** aldı ve kitle coşarak halaya durdu.

Yılmaz Güney Ölümünün
20. yılında Londra'da anıldı
Devrimci sanatçı Yılmaz Güney **10 Ekim**'de yapılan bir gece ile Lond-

ra'da sahiplenildi. 800 kişinin katıldığı gece pek çok devrimci, ilerici, demokrat ve yurtsever sanatçı adına yapılan saygı duruşu ile başlatıldı. ATİK adına bir konuşmanın da yapıldığı geceye **Enver Çelik, Hıdır Kutan** ve **Grup Nehir** yer alarak destek verdiler. **Londra Tohum Kültür Merkezi** halk oyunları ekipleri de halaylarıyla katılımcılara coşkulu anlar yaşattı.

Gecenin ikinci yarısı **Grup Haykırış** ile başladı. Söyledikleri Partizan marşları ile coşkuyu doruğa taşıyan Grup, özellikle sahnedeki Karadeniz horonu tepmesinin ardından çok alkış aldı. Geceye ayrıca Selimiye Zindanında Yılmaz Güney ile birlikte kalan **Abbas Güzelpınar** anılarını kitle ile paylaştı. Daha sonra **Arzu**'nun söylediği türküler ile halaylara devam edildi. Son olarak **Ali Asker**'in sahne aldığı gece coşkuyla bitirildi.

Bir aylık bir emek sürecinde sonra gerçekleştirilen gece oldukça olumlu ve coşkulu geçti.

Evrensel Bakış

ILPS KONGRESİ VE GÖREVLERİMİZ ÜZERİNE NOTLAR!

Mayıs 2001 yılındaki kuruluşundan bu yana geçen üç yıllık süre içinde Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin **tarihsel önemi** ve **gerekliliği** bütün çıplaklığıyla açığa çıktı. Her örgütlenme bir ihtiyacı ürünüdür. ILPS örgütlenmesi de emperyalist-kapitalist sistem ve işbirlikçilerinin ezilen dünya halklarına ve uluslarına karşı çok yönlü ve kapsamlı saldırılar sürdürdüğü bir dönemde ulusal bağımsızlık-demokrasi ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren tüm ilerici güçleri kucaklamayı hedefleyen Enternasyonalist bilinç ve sorumluluğun geliştirilmesine hizmet eden bu tür örgütlenmeleri yaratmak-çoğaltmak ezilenlerin mücadelesi için bir ihtiyaçtan çok bir **zorunludur**. Bu zorunluluğun gerekliğini yeteri kadar bilince çıkarmayanlar, dünyanın farklı coğrafyalarında ezilen halkların yürüttüğü mücadeleleri sahiplenmekte üzerlerine düşen tarihsel sorumluluklarını yerine getiremezler. Çünkü çözümleme, yalnız varolanı belirleme değil, tam aksine ezilen halklar lehine sorun pratik çözümü için ortaya bir irade koymaktır. Çözüm gücü olmaktır. İşte ILPS örgütlenmesi, emperyalistlerin ve gericilerin genel saldırılarına karşı, uluslararası planda ezilen halklar cephesinde dayanışmayı hedefleyen, karşı koyuşu örgütleyen ilerici güçlerin ortaya bir **irade koyma ve çözüm gücü olma beyanıdır**.

Bu süre içinde atılan bu adımın doğruluğunu, karşı devrim cephesindeki gelişmeler de ispatladı.

Bugün ikinci kongresini "**Emperyalist yağma ve savaşa karşı özgürlük ve demokrasi için halkların dayanışması ve mücadelesini ilerlet**" şiarıyla yapmaya çalışan ILPS'nin yerküremizin en

çatışmalı bölgelerinden biri olan Ortadoğu'da, emperyalist işgallere ve işgalcilerin işbirlikçilerine karşı Irak halkıyla, Filistin halkıyla varolan dayanışmasını daha da ileri bir boyuta taşımasının, varlık gerekçelerinden biri olduğu açıktır. Dolayısıyla ILPS yönetimi kongre sürecine Irak, Filistin ve diğer Ortadoğu halklarının ilerici-işgal karşıtı güçlerini katmak için somut olarak çaba sarf etmelidir. Yine katılacak güçlerle birlikte bölgeye ilişkin somut çalışma ve eylem planları oluşturmak, bölgede oluşan Amerikan karşıtı tutumu anti-emperyalist bir mücadeleye dönüştürmek için de bu **gerekli ve zorunludur**. Hiç şüphesiz işgal karşıtı güçlerin esas olarak dini (İslami) önderlikli olması, direnişin haklılığına ve meşruluğuna gölge düşürmez. **Ancak işgalden kaynaklı bu somut durumdan hareketle anti-emperyalist ilerici bir hareket yaratmak esas amacımız ve hedefimiz olmalıdır**. Bu anlamıyla bölgedeki anti-emperyalist ilerici güçlerle ilişki kurma ve varolan ilişkileri de daha nitelikli hale getirme perspektifini kongre asla göz ardı etmemelidir.

Bu bakış açısını daha da derinleştirecek olursak, kongre ve kongre sonrası oluşturulacak yeni yönetim; emperyalistlerle ezilen halklar arasında çelişkilerin daha da keskinleştiği, emperyalistler arasındaki rekabetin daha da kızıştığı ve emperyalist işgallerin somut bir olgu haline geldiği bölgelerde ve ülkelerde var olan ilerici-demokratik kurumlarla ilişki kurmaya çalışmayı, varolan ilişkileri de daha bir ileri düzeye taşımayı öncelikli görevlerden kabul edilmelidir. Bu anlamıyla Ortadoğu'da anti-emperyalist mücadeleye için nesnel zemin oldukça uygundur. Bu nesnel zeminde yapılacak ilerici

ve devrimci her müdahale; emperyalistlerin her fırsatta ezilen halkları birbirine düşürmek için üzerinde oynadıkları ulusal, dinsel ve mezhepsel çelişkilerden kaynaklı çatışmaları asgari düzeye indirerek ezilen halkların kardeşliği ve birlikteliğinin yaratılmasına hizmet eder. Böylesi bir birliktelik, emperyalistlerin bölgede istedikleri gibi hareket etmelerini engeller. Yaşananların da gösterdiği gibi işgalcileri bugünü arayacakları daha zor günler bekliyor. Bu günlerin yaklaşmasını daha da hızlandırmak, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, anti-emperyalist bir eksende ezilen halkların birliğini, ortak düşmana karşı ortak hareket etme bilincini geliştirmekten geçer. **ILPS kongresi birlik ve birlikte yürüme bilincinin gelişimi için bir fırsattır**. Ve bu fırsatı sosyal kurtuluş mücadelesi yürüten güçlerin temsilcileri iyi değerlendirmelidir.

ILPS kongresi ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini yürüten güçleri daha aktif bir şekilde sahiplenip savunma pratik görevleri üzerinde mutlaka gereken ciddiyetle durmalıdır. Diğer bir ifadeyle bu yönlü perspektifine uygun olarak hem aradan geçen sürecini değerlendirmeli ve hem de bu süreçte ortaya çıkardığı olumlu ve doğru pratiklerinde daha bir yoğunlaşmalı ve derinleşmelidir. Bu yoğunlaşma ve derinleşme beraberinde bir saflaşmaya ve bünyesine daha diri güçleri toplamasına hizmet edebilir. Bu politika bu yaklaşım kesinlikle **dışlamayı değil, anti-emperyalist bir zeminde birleşmeyi hedeflemelidir**. Ancak bu birleşme sınıf mücadelesine hizmet edecek bir niteliğe, bir ilkeli duruşa sahip olmak zorundadır. İlkesizlik, muğlaklık, hareketin değil, hareketsizliğin, gelişimin değil, durağanlığın ve dağılmanın habercisidir. Dolayısıyla süreci değerlendirmede, görevlerimizi belirlemek hep bu gerçekleri hesaba katarak hareket etmeliyiz.

ILPS kongresi, Batı Avrupa'da sosyal hakların gaspına karşı kitlelerde oluşan tepkileri, artan işsizlik, yabancı düşmanlığı vb. olguları hesaba katarak buradaki güçlerini daha organizeli ve

örgütlü bir tarzda harekete geçirmenin yol ve yöntemleri üzerinde düşünmelidir. Diğer bir söylemle Avrupalı politik güçleri, göçmenleri bu somut sorunlar üzerinde bir araya getirmenin politikaları ve araçları mutlaka üretilmeli ve yaratılmalıdır. Şu açık ki emperyalist-kapitalist sistemin içine girmiş olduğu krizden dolayı, ilerici güçlere, emekçilere ve göçmenlere dönük kapsamlı saldırılarını daha bir ağırlaştırarak. Tüm sorun oluşan bu tepkileri demokratik bir zeminde güçlü bir harekete dönüştürme noktasında düğümleniyor. **ILPS, bu konudaki misyonunu mutlaka yerine getirmelidir**. Ezilenler cephesinde farklı ulus ve halklarda yaratılacak böylesi bir platform emperyalist merkezlerde, emperyalist tekelin ekonomik ve siyasal saldırılarına karşı hem de sömürge-yarı sömürge ülke halklarının anti-emperyalist mücadelelerini sahiplenme ve destekleme bakımından küçümsemeyecek bir rol oynar. Bu anlamıyla da hemen kongre arifesinde ILPS'nin Batı Avrupa'dan üyelerinin önüne koyduğu ama bugüne kadar yerine getirilmeyen görevler de en kısa zamanda yerine getirilmeye çalışılmalıdır. Şu gerçeğin altını yeniden çizmekte yarar vardır. B. Avrupa'daki ILPS faaliyetlerinin başarısı, **yerel güçlerle kurulacak ilişki düzeyine bağlıdır**. Çünkü sonuç itibarıyla bir politikanın uygulanması güç sorunudur. Güç olunmadan kitleler harekete geçirilemez ve çekim merkezi olunamaz. Ama güç olmak için de; somut sorunlar ve talepler üzerinde pratiğe dönük çabaların yoğunlaşması gerekir. Ki bunu asgari düzeyde yapabilecek bir güç ve bu gücün üzerinde hareket edileceği bir zemin vardır.

Sonuç olarak bu kongreyi tespit edilen şiarı uygun olarak başarıyla sonuçlandırmanın yolu; süreçten doğru dersler çıkarmak ve çıkarılan bu doğru dersler ışığında somut sorunlar üzerinde pratiğe dönük adım atılmaktan geçiyor. ILPS örgütülüğüne yeni taze güçler katmak için kurumun her üyesi sürecin değerlendirmesine ve pratiğe dönük çalışmalarına bu sorumluluk bilinciyle yaklaşmalıdır.

Yarınlarında, hep genç kalanlar...

*Sevdiğin
müddetçe*

ve

*Sevebildiğin kadar,
Sevdiğine herşeyi
verebildiğin kadar
gençsin...*

Nazım Hikmet

Varolduğundan beri, ölümsüzlük iksirini aramış insanoğlu. Yaşamın zıt kardeşi ölümü gördüğünden beri ölümsüzlüğü aramış her taşın altında. Yaşamın başı ve sonu belli zaman aralığında kalması ürkütücü gelmiş, zor gelmiş sevdiklerinden ayrı kalmak, zor gelmiş gidip de dönenin olmadığı bir yere yapılan yolculuk. Doğumu o kadar doğal görüp kabullenirken, ölümü kabullenmek istememiş kolay kolay, ölümsüzlüğün teorilerini üretmiş mistik dünyada. Lokman Hekim'in bulduğunu ama kaybettiğini duyurmuş biri, diğeri "öteki dünyada" buluşacağını söylemiş. Bakmışlar ki, "ölümsüzlük" olacak gibi değil, "genç kalmanın", yaşlanmanın peşine düşmüşler bu kez de. İnsanların bu isteğini medyayla daha da körükleyen kapitalizm, "kozmetik ürünleri"ni çıkarmış sunmuş karşısına, "**ne kadar tüketirsen, o kadar genç kalırsın**" felsefesiyle...

Oysa yaşamın dilini konuşanlar, adını koymuşlardı çoktan "gençliğin". Ölümsüzlük, ölüm sonrasında gelebilecek bir durum olmadığı gibi, "gençlik" de yaşlanmayla ortaya çıkabilecek bir durum değildi ki! Sistemin çarkları arasında ezilip bıraktığı, tükettiği, soluksuz kalmış 18'lik yorgun yaşamlar görmüyor muyduk çevremizde? Yahut da tam tersi, saçına düşen kırlardan daha çok coşkuları göze çarpanlar, yaşama dört elle sarılanlar yok muydu? Yaşamayı iştahla severken, her anın lezzetini hissederken yüreğinde, yaşamı uğruna ölecek kadar çok sevenler... Yürüyorsun kalabalığın içinde ve çevrende genç yaşta yorgun düşenler ya da kırkın-

da bile aynı tutkuyla sarılanlar hayata, sen hangisini seçerdin?

Aile ve akraba çevresi yaşlanmış bir genç olmanı seçerdi hiç kuşkusuz. Öyle ya, o zaman "hayatta kalmış" olurdun, o zaman "yaşamış" olurdun. Vazgeçerek düşüncelerinden, vazgeçerek ideallerinden, tanımını başkalarının koyduğu bir yaşamı seçerek "yaşardın". Böylesi de var oldu/oluyor kuşkusuz, ama hayat herşeyde olduğu gibi zıttını da varettiler. Genç ömürlerini sundular onlar devrime, ikirciksiz ve alabildiğine sade. Doğum kadar ölümün de doğallığını kabul edip, en baştan bu bedeli ödemeyi göze alarak... "Vazgeçin" diyenleri dinleselerdi, belki hayatta kalacaklardı, ama onlar yaşamın anlamını koymuşlardı bir kez ve anlamsız bir yaşamdansa, anlamlı bir ölümü göğüslemişlerdi usulca... Sırf öyle dendiği gibi "başkaları" için de değildi sadece, kendilerini de yaşama tutkuyla bağlayan bağ olduğu içindi seçtikleri...

Şehit düşen abisini anlatıyordu biri, kendisi 40 yaşındaydı, abisi 20! O yaşlanıyordu, abisi ise öldüğü yaşta kalmıştı, hep genç kalacaktı artık abisi. "Yirminci yaş gününde şehit düştü" diyordu. Yirmisinde ölümü kucaklayacak kadar, yaşamı tutkuyla sevebilirdi insan...

1962'de başlayıp, 1992'de biten 30 yıllık bir yaşamdı Tuncay Çarıkçıoğlu'nun yaşamı. 30 yıla neler sığdırmayı başarmıştı? Genç kalmasının nedeniydi yaşamına sığdırdıkları. Kastamonu'da doğmuştu. O da yaşlıları gibi sıkıca çalışarak hazırlanmıştı üniversiteye. İstanbul'da Mühendislik Fakültesi'ni kazanmıştı. Bu dönemde koymaya başlamıştı

yaşamın tanımını. Hızla koşmak, daha çok koşmak, daha ileriye koşmak istiyordu. Vardığı her yerle yetinmiyor hep daha ilerisini istiyordu. Yaşamdan öğreniyordu, pratikten öğreniyordu, okuduklarından öğreniyordu ve hızla yeniliyordu kendini. Koşusuna çelme takmak istiyordu düşman, 1985'te örgüte yönelik operasyonda gözaltına alınıyordu ama işkencede de hızla sürdürüyordu o koşusunu; tutabilene aşkolsun! Kök söktürüyordu düşmana, alamıyorlardı tek kelime, ne işkencehanede, ne de mahkemede.

Yeni bir mekanda devam ediyordu koşusu: hapishane. İki yıllık tutsaklıktan sonra dışarı çıktığında Parti'nin faaliyetine gençlik alanında devam ediyordu. **Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği (TMLGB)**'ni İsmail Oral ile birlikte fiilen ilk kuran önderler arasındaydı. 1987'de **TKP/ML** üyesi oldu. Ülkenin her yeri faaliyet alanıydı ama daha çok Kayseri, Sivas ve Çukurova'da faaliyet yürüttü. Gözleri sağlam olup, burnunun ucunu göremeyenlere tezat, gözleri bozuk olmasının verdiği sıkıntıya rağmen gerilla yaşamında da hızla sürdürdü faaliyetini. O dağların "Çetin"iydi, zor şartlara boyun eğmeyen. Karadeniz, İç Anadolu Bölgesi gerilla faaliyetine atandığı dönemde **2-3 Kasım 1992'de Tokat'ın Almus ilçesi Arısu Köyü Eskiç mezrasında** saatler süren çatışma sonucunda bayrağı ardıllarına devretti.

Çok ve boş yaşama heveslilerine inat, gençliğinden beklenmeyecek olgunlukla, mütevazice adımladı hayatı, ölümün tehditlerine boyun eğmediler, tutkuyla yaşadılar...

DEVİRİM, ADANMIŞ ÖMÜRLER İSTER HESAPSIZ...

1 Kasım 1999 tarihinde Tokat'ın Erbaa ilçesi Hızıralan deresi mevkiinde düşman güçleri pususu sonucu TKP/ML TİKKO gerillaları **Barış Aslan** ve **Cem Ergüldü** şehit düştü.

Barış Aslan, 1978 yılında **Yozgat'ın Sorgun** ilçesine bağlı **Karabalı Köyü**nde doğdu. 1991 yılına kadar doğduğu köyde yaşamıştı, bu yıldan sonra ise

Almanya'da yaşayan babasının yanına yerleşmişti. Burada TKP/ML'nin düşünceleri ile tanıştı. Hamburg'da bir yandan okuluna devam ediyor, diğer yandan faaliyet yürütüyordu.

Kendisini sürekli geliştirmiş, bunun çabasını vermiş ve kendini partiye sunmuştu. Her göreve hazır olduğunu belirtmesinin altında kuşkusuz ki sınıf ve parti bilinci vardır. O bilinçtir öyle hesapsızca yaşamını sunmasını sağlayan. Kaçınılı-

ğın, yılğın kol gezdiği, burjuvazinin tüm çirkinliklerinin yaşandığı bir ortamda, kimileri "nasıl daha rahat yaşayabilirim" in hesaplarını yaparken O bunlara prim vermemiştir. 1998 yazında ülkeye gelen Barış Aslan, kendisinden önce gerillaya katılan **Hakan Karabulut**'un şehit düşmesinden de çok etkilenmiş ve ona layık olma sözünü dağların doruklarında yerine getirmiştir.

Yaşadığı rahat ortamdan sonra gerillanın koşullarında çeşitli zorluklarla karşılaşmış ama bunlar mücadele içerisinde daha da çelikleşmesini sağlamıştır. Kendisinin yazdığı "**Vur eskiye yıkılsın, omuz ver yeniye yeşersin**" başlıklı yazısında şöyle demektedir bizlere: "...büyüyen kavgamızın ihtiyaçları artmışken, ben vardığım aşama ile yetinmeyi aklımın ucundan bile geçiremem. Kesinlikle zorunludur yeni zirveleri hedeflemem. İdeolojide derinleşmem, siyasette yetkinleşmem, örgütsel yaşamda ustalaşmam... Çünkü akıp giden zamanda yeni eskimeye ve bugünün yenisi yarının yenisiyle eskimiş olarak çatışmaya mahkumdur..."

Cem Ergüldü, Dersimli Kürt bir anne ile Yunanistan göçmeni bir babanın ço-

çuğu olarak 1980 yılında İzmir'de dünyaya geldi. 1996 yılında gençlik örgütü TMLGB aracılığı ile devrimci düşüncelerle tanıştı. Bergama köylülerinin mücadelesine katkı sunmak amacıyla Eurogold'un İzmir bürosuna bomba konmasında aktif olarak yer aldı. 96 ölüm orucu ve açlık greviden etkilenerek mücadeleye daha sıkı sarıldı. 1998

yazında gerillaya katıldı.

Gerillada bulunduğu süre içinde pek çok zaafıyla karşılaştı ve bunların üzerine yürüdü. Kişiliği, zorluklar karşısında kolay kolay yılmayan inatçı bir özelliğe sahipti, fedakarlığı ile kendine ayrı bir yer edinmişti yoldaşlarının yüreğinde. Partiyeye karşı açık olması gelişiminin temel nedeniydi.

Onlar sadece konuşmakla kalmanın lafazanlık olacağını bilincindeydiler. Çok konuşup hiçbir şey yapmanın teorisini oluşturanlara karşı, düşüncelerinin doğruluğunu yaşamlarıyla kanıtladılar... Selam olsun, ömrünü devrime hesapsızca adayana!

Susurluk: Buzdağının görünen yüzü...

İstanbul yönünde seyir halinde olan **06 AC 600** plakalı Mercedes marka otomobil, **3 Kasım 1996**'da saat 19:15'te **Susurluk**'ta **Hasan Gökçe** yönetimindeki kamyonu arkadan çarptığında sıradan bir trafik kazası olarak yansımıştı haber ajanslarına. Otomobildeki 3 kişi ölmüş, bir kişi ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılmıştı. Ancak ne zaman ki kazada ölenlerden birinin İstanbul eski Emniyet Müdürü Yardımcısı **Hüseyin Kocadağ**, diğerinin katliam sanığı olarak aranan **Abdullah Çatlı** ve sevgilisi **Gonca Us** yaralanan kişinin de DYP Şanlıurfa milletvekili **Sedat Edip Bucak** olduğu anlaşıldı, o zaman gündeme "bomba" gibi düştü! Bir kaçak, bir polis ve bir milletvekili nasıl olmuş da aynı arabada buluşmuşlardı?

Kazanın ardından ilk tutuklanan emektar kamyon şoförü olmuştu. Su yüzüne çıkan bu durum burjuva medyada oldukça geniş bir yankı buldu. Ancak bakış açısı her zamanki gibi "suçluların cezalandırılması" talebi üzerinden şekilleniyordu, oysa aynı ilişkiler yıllardan beri devam ediyor, sistemin kendisi bu ilişkileri üretiyordu. **Siyasetçi-polis-mafya üçgenininde** yayınlanan haberler üzerine İstanbul DGM soruşturma başlatıyor, birileri dört gözle suçluların cezalandırılıp, iyice teşhir olan sistemin pisliklerinin temizlenerek aklanmasını bekliyordu. Soruşturmada pis çarkların malzemeleleri olan pek çok kişinin adı geçiyordu: Özel timci polis memurları **Ayhan Çarkın**, **Ercan Ersoy**, kumar-

haneci **Ömer Lütfü Topal**, uyuşturucu kaçakçısı **Yaşar Öz**... Liste sanatçılardan askerlere kadar pek çok kesimi içeriyordu. Özel Harekat Dairesi Başkanvekili **İbrahim Şahin**'in tanımadığını söylediği **Abdullah Çatlı** ile göbek atarken resimleri yayınlanıyordu boy boy.

Tüm bunlar sürerken "temiz toplum" istemiyle **Şubat 1997**'de ülke genelinde başlatılan "Sürekli Aydınlik İçin Bir Dakikalık Ka-

yargılama" bekleyenler hayal kırıklığına uğramışlar ve sitem etmişlerdir "adalete". Oysa ki hukuk da tarafsız değildir ve kuralları yasaları egemen güçler tarafından yapılmış olan adalet dağıtması gereken kuramlar tabi ki yanlı davranacaktır. Nitekim aynı dönemde gazetelerin üçüncü sayfa haberlerinde "iki tişört için 77 yıl hapis... Susurlukçular 6'şar yıla mahkum olurken İzmir'de 18-19 ve 22 yaşlarındaki üç gencin hayatı karardı. 2 tişört ve 400 bin lira gaspeden gençler toplam 77 yıl ağır hapis cezası aldılar" yazacaktır ki, bu durum bizleri şaşırtmamaktadır.

Susurluk Araştırma Komisyonu Üyesi Hayrettin Dilekcan'ın söylediği gibi "mahkum edilenler perde arkasındakilerin öne sürdüğü kuklalardır". Zaman geçiyor ve ipleri oynatanlar değişirse de kuklalar dün **Abdullah Çatlı**'yken bugün **Alaaddin Çakıcı** oluyor, **Sedat Peker** oluyor, **Van**'da karakol basıp suçlu kaçırıyor. Gerçekleri kavrayamayanlarsa buzdağının görünen kısmına bakıp, tahlillerine devam ediyorlar... Oysa bu kirli çarklar bozulmadıkça, bu ilişkiler varlığını koruyacaktır. Çarka çomak sokanlar da her daim varolmuştur/varolacaktır.

Egemen güçler tarafından teşhir olan her olayda olduğu gibi bu tip "kazalar" da her zaman "münferit" olaylar olarak gösterilmeye çalışılacaktır. Ancak bu ilişkilerin sürekliliği onların ikiyüzlülüklerini boşa çıkaran en somut kanıtlardan biri olarak, görmek isteyenlerin gözü önünde tüm çıplaklığıyla durmaktadır.

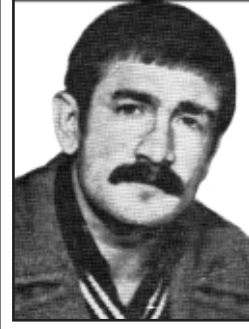
ranlık Eylemi" oldukça geniş katılım gördü. Sonrasında evde olmanın kitleyi pasifize ettiği belirtilerek sokak eylemlerine dönüştürüldü.

O dönem başbakan olan **Tansu Çiller** yaptıkları pislikler teşhir olmuş olmasına rağmen pişkinlikle "devlet adına kurşun atan da yi-yen de şereflidir" derken piyonlarının arkasında olduğunu saklama gereği duymamıştı. Sanıklardan **Korkut Eken** hapis cezasını duyunca burjuva gazetelere "donup kaldı" denilerek yansıtılmıştır. Tabi ki haklıdır, ne de olsa devlet adına kurşun atmıştır. Ama devlet adına hapiste yatmak hesapta yoktur! Nitekim geçtiğimiz haftalarda hapishane çıkışında "kahramanlar" gibi karşılanması da ihmal edilmemiştir.

Davanın sonucunda "adil bir

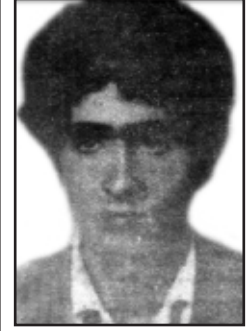
KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hasan Yaşar: Dersim **Mazgirt İbi Mahmut Köyü** doğumludur. 1978'de İzmit'te çalışmaya gitti ve burada örgütlendi. Çalıştığı şantiyede işçi temsilcisiydi. **24 Ekim 1979**'da işyerinde katledilerek kaza süsü verilmeye çalışıldı. İşçilerin öldürülmesini E-5'i saatlerce trafiğe kapatarak protesto ettiler.

Aziz Gözetmen: **4 Kasım 1979**'da **Viranşehir**'de **DDKD**'li sosyal faşistler tarafından katledildi.

Yaşar Yiğit: **1963** **Erzincan Refahiye Leventler Köyü** doğumludur. İstanbul **Gülsuyu**'nda gecekonduların halkının mücadelesinde onların yanlarında yer almıştır. **30 Ekim 1980**'de yoldaşlarıyla bomba eğitimi yaptıkları sırada kaza sonucu şehit düşmüştür.

Necdet Oynargül: **1959** doğumludur. Ailesi **Balkanlardan** göç etmiştir. **Kasım 1980**'de gözaltına alınır, işkencede sır vermeyince bir eve götürülerek katledilir.

Tekin Çakmak: **1959** **Dersim Hozat Tavuklar köyü** doğumludur. **30 Ekim 1983**'de **Hozat Incıca köyü** kırsalında çıkan çatışmada şehit düşmüştür.

Doğan Erdem: **Erzincan Tercan** doğumludur. **Kasım 1984**'te **Dersim**'de çığ altında kalarak yaşamını yitirdi.

Huriye Çıtak: **1968** **Çorum Alaca Keşlik Köyü** doğumludur. **Samsun**'da üniversitede örgütlendir. **1989**'da gerillaya katılır. **28 Ekim 1991**'de **Hozat**'ın **Kurukaymak (Koçeri)** köyünde düşmanın açtığı ateş sonucu şehit düşer.

Mehmet Yeşil: **1960** **Dersim Ovacık Balıkan Köyü** doğumludur. **12 Eylül**'den sonra aranır duruma düştü. **1986**'da gözaltına alındığında işkenceden başı dik çıktı. **24 Ekim 1993**'te **PKK** gerillaları tarafından kaçırılarak işkencede katledildi.

Ercan Eser: **1973** **Dersim Mazgirt** doğumludur. **22 Ekim 1998**'de İstanbul'da geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

1980. **12 Eylül** sonrası ilk idam: **THKP-C/HDÖ** davasından tutuklu bulunan **Serdar Soyergin** Adana'da idam edildi.

1984. **Hıdır Aslan** İzmir'de idam edildi. **Aslan Devrimci-Yol** örgütü üyesi olmaktan yargılanmış ve idama mahkum edilmişti.

GÜN'DE DÜN..

22 Ekim

1937. **Dersim** bölgesinde **21 Mart** gecesini başlayan ayaklanma bastırıldı. Dört yıl için çıkarılan **Tunceli**'nin İdaresi Hakkında Kanun, çeşitli eklerle **1947**'ye kadar sürdü.

1964. **Jean Paul Sartre**, Nobel Ödülü'nü reddetti.

23 Ekim

1926. **Sovyetler Birliği**'nde **Leon Troçki** ve **Grigoriy Zinoviye** Komünist Partisi Merkez Komitesi üyeliğinden çıkarıldı.

1983. **Beyrut**'ta **Amerikan** ve **Fransız** barış gücü karargahlarına patlayıcı yüklü kamyonlarla feda eylemi yapıldı. **241** **Amerikan** deniz piyadesi ve **58** **Fransız** paraşütçü öldü.

24 Ekim

1962. **Türkiye**, **Amerika Birleşik Dev-**

letleri'nin **Küba**'yı denizden ablukaya alma kararını kayıtsız şartsız desteklediğini açıkladı. **Türkiye**, ekonomik abluka kararını uygulayan ilk devlet oldu.

1964. **Amerikalı** sivil haklar savunucusu **Martin Luther King**'e, Nobel Barış Ödülü verildi.

25 Ekim

1971. **Sıkıyönetim Komutanlığı** **Türkiye Selüloz ve Kağıt Fabrikalarında** (SEKA) süren grevi durdurdu.

1996. **PKK** militanı genç bir kadın Adana **Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü**'nde polislerin arasına girerek feda eylemi yaptı. **3** polis öldü, **11** kişi yaralandı.

27 Ekim

1922. **İtalya**'da **Faşistler**, **Benito Mussolini** önderliğinde **Roma**'ya yürüdüler ve iktidarı ele geçirdiler.

28 Ekim

1960. **Milli Birlik Komitesi**'nin **147** öğretim üyesini görevden almasını protesto eden **İstanbul Üniversitesi Rektörü Sıddık Sami Onar** ve **İstanbul Teknik Üniversitesi Rektörü Fikret Narter** görevlerinden istifa ettiler.

1969. **Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğrenci Derneği** ve **Orta Doğu Teknik Üniversitesi öğrenci birlikleri** kapatıldı.

29 Ekim

1960. **Milli Birlik Komitesi**'nin **147** öğretim üyesini görevden almasına tepkiler sürüyor. **Ankara Üniversitesi Rektörü Suut Kemal Yetkin** istifa etti.

1978. **Faşistler**, **Tokat**'ta solcuların git-tiği kahveyi, taradı, **3** kişi katledildi..

Aynı gün **Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı Alparslan Türkeş** Almanya'da ülkücülere bir konuşma yaptı, "Bize açıkça katil derlense ağzımızı yırtarım"

dedi.

31 Ekim

1960. **Milli Birlik Komitesi**'nin öğretim üyelerini üniversiteden atmasını protesto eden **Ortadoğu Teknik Üniversitesi Rektörü Turhan Feyzioğlu** istifa etti.

1970. **Türkiye İşçi Partisi** **Büyük Kongresi** **Behice Boran**'ı genel başkan seçti.

1 Kasım

1954. **Cezayir Ulusal Kurtuluş Cephesi** kuruldu.

4 Kasım

1947. **Bulgaristan Halk Cumhuriyeti** ilan edildi.

1969. **Yılın ilk boykotu** **Siyasal Bilgiler Fakültesi**'nde başladı.

1981. **Milli Güvenlik Konseyi**, **Yüksek Öğretim Kanununu** onayladı. **Yükseköğretim Kurulu**, **YÖK**, daha sonra bu kanuna göre kuruldu.

GİRİŞ:

Sınıflı toplumlarda yaşayan bütün insanlar, sömürü düzeninin politikalarından mağdur olmaktadır. Ancak kadınlar, çok yönlü sömürüye maruz kaldıklarından bu mağduriyeti daha katmerli yaşamaktadır. İnsan olma hakları elinden alınmış; siyaset, eğitim, öğretim, sağlık ve yaşam güvenliği gibi en temel haklardan yoksun bırakılmışlardır.

TARİHİ SÜREÇ VE KADIN

Toplayıcı toplumlarda kadın özne durumundayken; üretime geçişle birlikte özel mülkiyete dayalı toplumlarda, kadın belirleyicilikten soyutlanmış, edilgen bir pozisyona düşürülmüştür. Sömürüye dayalı sınıflı toplumlar tarihi boyunca süregelen yakıcı sorunlardan en kapsamlı olanı, yaşamımızın her alanında karşımıza set olarak çıkan kadın sorunu gerçekliğidir. "Mülkiyetin kişisel bir kudret sembolü haline gelmesiyle beraber, kadınlar da elde edilmek için savaşılan bir meta konumuna düşürülmüşlerdir. Öyle ki derebeylik dönemindeki savaşlarda kadın da bir ganimet sayılmış ve birkaç koyun, deve; şu kadar kadın denkleştirilmesiyle tecim (ticaret) malzemesi olarak pazara sürülmüştür"(1). Kadın sınıflı toplumlar tarihinde en temel insani haklarından yoksun bırakılmış, kendi hayatı üzerindeki söz hakkı dahi elinden alınmıştır. Yaşamda kendi kimliğiyle varlığını sürdüremeyen, evlenme çağına gelinceye dek ailesinin ve toplumun, evlendikten sonra eşinin ve çevresinin istediği gibi biri olmaya zorlanmış, kendini yaşamın hiçbir alanında ifade edemeyen bir nesne durumuna getirilmiştir.

Emeğin sömürüsüne dayalı her sistemde olduğu gibi, bizim ülkemizde de hakim sınıf ve erkek egemen toplum kadını yaşamın aktif alanlarından soyutlayıp; pasif, içe dönük aile içi yaşama mahkum etmiştir. Bu yaşam anlayışına uygun olarak toplumumuzda "eksik etek" denilerek horlanan; "saçı uzun aklı kısa" denilerek eğitim-öğretimden mahrum bırakılan; "kızını dövmeyen dizini döver" anlayışıyla kalba soku-

Kadın ve Siyaset-1

lan, iyi bir evlilik için allanıp pullanarak erkeğe pazarlanan, "sırtından sopa, karnından sığa" eksik edilmeyen kadın, kendisine biçilen bu rolleri layıkıyla kavrayıp benimsemiştir. Kadının bu bağımlılığı siyasi, sosyal, ekonomik ve kültürel alanlarda, somut toplum gerçekliğinden kaynaklı "medeniyetler çağı" denilen günümüzde de devam etmektedir.

KADININ SİYASETTEKİ YERİ

Kadının birey olma hakkı elinden alınmışken, siyaset yapması, yaşam üzerinde etkin rol oynayabilmesi, erkek egemen toplum ve hakim sınıf gerçekliği düşünüldüğünde çok zor olmakla birlikte imkansız değildir. Kadının, siyaset hayatına müdahil olması; yaşama dahil olma koşuludur. Erkek egemen toplumlarda, kadınlar cephesinde de siyaset erkek işi olarak değerlendirilmekte, bazı istisnai durumlar dışında bu hakim düşünce günümüzde de geçerliliğini korumaktadır. Bu düşüncenin bir takım hak arayışı ve demokrasi mücadelesi veren kadın hareketleri içerisinde de geçerli oluşu bu hareketlerin başarılı

olmalarına engel teşkil etmektedir. Toplumun varlığında denge unsuru olması gereken kadının, bu görevi üstlenemeyişi toplumun demokratik eşit dengesinin bozulmasında belirleyici rol oynamıştır. Kadının bilinçsiz, kimi zaman bilinçli olarak politika ve siyaset alanlarından çekilmesi kendi yaşam alanlarında söz sahibi olmaktan çekilmesine vesile olmuştur. Kendi yaşamını başkalarının inisiyatifine terk etmiştir. Oysa siyasetle ilgilenmek, yaşama yön vermektir. Çünkü yaşamımızı belirleyen sosyo-ekonomik, kültürel ve siyasal dengelerdir. Bu dengelere yön veren de aktif siyasettir. Kadın bilincinin köreltilmesinde; kültürün, devlet politikasının ve dinin belirleyici rolü hakimdir. Kadının bu çok yönlü ve kapsamlı baskı unsurlarından, tarihler boyunca ve günümüzde bir nebze olsa da sıyrılıp bir takım küçük hak arayışı mücadelesi sonucunda yaşamında söz sahibi olma girişimi karşısına en can alıcı annelik, kadınlık ve ahlak anlayışı engel olarak çıkarılmış, müdahaleci kadın iradesi toplum tarafından tecrit edilmiş, ahlaki çöküntü ve yozlaşma ile itham edilmiştir. Öyle ki, kadını kadın yapan cinsiyeti, annelik iç güdüsü ile mücadeleci kadın tipolojisi hep karşı karşıya getirilmiş ve kadının kişiliğinde çelişkiler yaratılmıştır. Kadının sosyo-ekonomik ve siyaset alanında kendini var etme koşulu bir takım özverileri zorunlu kılmış, sistemin de kadının siyaset ve çalışma yaşamını anayasal güvence altına almamasıyla çalışma ve siyaset alanında çok yönlü hak gaspına, devlet politikası desteğiyle maruz bırakılmıştır.

Yaşamın doğal dengesinde, erkekle eşit biyolojik ve bilimsel gerçekliğe sa-

hip olmakla beraber kadın, toplumsal varoluştan eşit yararlanamamaktadır. Kadının siyasete aktif katılımında da bu realite hakim olmuştur. "Seçmen olarak oy verme konusunda erkeklerden çok farklı olmayan kadının, siyasete etkin katılımı açısından büyük ayrımlar ortaya çıkmaktadır. Rakamlar kadının siyasete katılımı konusunda tanınan fırsat önceliğinin ne derece gerçekleştiğini ortaya koymaktadır." (2).

"Türkiye, kadına seçme ve seçilme hakkı tanıyan ilk ülkelerden biridir. İlk yapılan seçimlerde 18 kadın milletvekili seçilmiş ve bunlar parlamentonun % 4.6'sını oluşturmuştur. Bu 1935'ten beri geçen 67 yıl içerisinde ulaşılan en yüksek oran ve sayıdır. Türk kadınlarının parlamentodaki temsili, demokratikleşme ile başlamıştır. Ancak devlet denetiminin ve merkezîyetçi sistemin kalkmasıyla birlikte kadın temsiline düştüğü görülmektedir. Tek partili dönemdeki kadın temsili sembolik kullanım olarak adlandırılabilir. Çok partili demokrasiye geçen Türkiye'de kadınlar bu simgesel özelliklerini de ne yazık ki kaybetmişlerdir. Bu arada batılılaşma hareketleriyle kadınlar birçok alanda kamu yaşamına girmişler ve onları siyasete sokmak için özel bir gayret gösterilmemiş, aksine zaman zaman sembolik olarak siyasetçiler tarafından kullanılmıştır. 1950 sonrası siyasetle ilgili olarak Prof. Dr. Yeşim Arat'ın (1987:57) yaptığı araştırmada; "Parlamentodaki kadınların sayıları azalmış olmasına rağmen aynı kadınların daha aktif çalıştıkları" belirtilmektedir. Bu durum siyasetle her düzeyde ilgilenen kadın sayısının artışına neden olmuştur.

1980 yılına gelinceye kadar kadınların siyasetle ilişkisi "kadınlar seçer, erkekler seçilir" prensibi ile işliyordu. Ancak 1980'den sonra, kadının siyasal yaşama entegrasyonunun da büyük değişmeler görülmeye başlandı. (Ayata 1988: 240)" (3).

Devam edecek

TÜRKİYE'DE YEREL YÖNETİMLERDE KADIN ORANI (%)

	1989	1994	1999
Belediye başkanı	0.2	0.5	0.5
Belediye meclisi	0.7	0.9	1.6
İl genel meclisi	0.8	0.9	1.4

(Habitat II. ulusal raporu 1996 ve KSSGM kaynakları) (4)

Kadın düşmanı Bağımsız Kadın Platformu IRAKLI KADINLARA "DEMOKRASİ" DERSİ VERECEK!

Pratikteki uygulamalarıyla kadın düşmanlıklarını gözler önüne sermekten çekinmeyen sözde Radikal feminizm ile savaşmak için kurulan **Bağımsız Kadın Platformu (IWF)**, Irak'ta kadınları demokrasi konusunda eğitmek için ABD emperyalizmi tarafından görevlendirildi.

ABD'nin bugüne kadar kaç ülkeye "demokrasi" götürdüğünü biliyoruz. Bu örgüte de ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından 10 milyon dolar bağışlandı. Örgütün kurucuları arasındaki isimler de dikkat çekici: Eski Çalışma Bakanı **Elaine Chao**, sağcı **National Review**'in Washington editörü ve **Heritage Foundation**'un başkan yardımcısı **Kate O'Beirne** ve Özgür Dünya Komitesi'nde **Donald Rumsfeld**'in yardımcılarında **Midge Decter** bulunuyor. Dışişleri Bakan Yardımcısı Küresel İlişkiler Bölümü yetkilisi **Paula Dobriansky** de IWF'nin danışmanlarından.

Bu kadın örgütünün kadın haklarından aldığı kadınların hak alma mücadelesinde karşı tavır takınmak, atılan olumlu adımlara muhalefet etmekken, nasıl oluyor da Iraklı kadınlara demokrasi dersi vereceği bir soru işaretidir. Eşit işe eşit ücret talebine karşı çıkan örgüt, ABD'de ücretli doğum izni ve cinsiyet ayrımcılığının engellenmesine bütçe ayrılmasına da karşı çıkmıştı. Örgüt, Aralık ayında Ürdün'de 5 gün sürecek bir konferans düzenlemeye hazırlanıyor.

Nijerya'da 29 yaşındaki kadına RECM CEZASI VERİLDİ

Nijerya'da şeriat mahkemesi 29 yaşındaki bir kadını, boşandıktan sonra hamile kaldığı gerekçesiyle recm cezasına çarptırdı.

Nijerya'nın kuzeyindeki şeriat mahkemesi, **Hacer İbrahim** adlı bir kadını boşandıktan sonra hamile kaldığı gerekçesiyle recm cezasına çarptırdı. Eyaletin hükümet sözcüsü **Muhammed Abdullahi** konuyla ilgili yaptığı açıklamada, **Hacer İbrahim**'in temyize başvurup, vurmadığını

ya da dava sırasında bir avukatla temsil edilip edilmediğini bilmediğini söyledi.

Abdullahi, İbrahim'in kendisine evlenmeyi vaad eden **Dauda Sani** adlı kişiyle ilişkiye girdiğini kabul ettiğini, ancak mahkemeye çağrılan Sani'nin İbrahim'i ilk kez gördüğünü söylediğini açıkladı.

Nijerya'da **Amina Laval** adlı kadın da Mart 2003'te recm cezasına çarptırılmış, ancak uluslararası kampanyalar sayesinde beraat etmişti. (DİHA)

“Önemli olan halkın sanatçısı kalmayı başarabilmektir”

kendi dönemindeki dejenerasyona karşı duran bir sanatçıdır. Toplum tarafından tanınmış olmasına rağmen O, popülizmi bir kenara bırakıp halkının yanında olmayı tercih etmiştir. Yılmaz Güney'i farklı kılan da budur. Bence O'nu anmak demek sadece hayatını anlatmak ya da fikirlerini göstermek değil yaptıklarını, düşüncelerini ileriye taşıyabilmektir. Amaç bu olmalı. Aksi halde yalnızca olduğu haliyle kabullenmek gerilemeyi getirir diye düşünüyorum.

- Bu festivaller Yılmaz Güney'i anmak anlamında sizde nasıl bir duygu yarattı. Olumlulukları ve olumsuzluklarıyla birlikte değerlendirildiğinde etkinliğin vermek istediği mesajı verebildiğini düşünüyor musunuz?

ATİK'in geçen yıl düzenlediği Gençlik Festivali'ne jüri üyesi olarak katılmışım. Orada çok güzel izlenimlerim olmuştu. Gençlere ve halk kültürüne sahip çıkılması açısından çok özel bir festival olduğunu düşünüyorum. Fakat Avrupa genelini kapsayan organizasyonlarda daha dikkatli davranılması gerektiğine inanıyorum. Katıldığım etkinliklerdeki kitle katılımı Avrupa açısından değerlendirildiğinde bana göre iyiydi. Sanatçı seçimi konusunda analizlerin daha doğru yapılması gerektiği düşüncesindeyim. Eğer devrimci kurumlar bu tür etkinliklere daha fazla misyon yüklerlerse ve sanatçılar bu etkinlikleri salt maddi bakış açısıyla değerlendirmelerse daha iyi sonuçlara varılır. Kitle iyiydi diyorum ama pembe gözlüklerle de bakmamak lazım. Eskiye göre kitlede düşüş olduğu söyleniyor. Dejenerasyon Avrupa'ya da etkilemiş görünüyor. Zaten etkilememesi de mümkün değil. Avrupa'daki Türkiyeli kitlesi de Türkiye'dekinden tamamen kopuk değil. Beni rahatsız eden konu, herkesin bu dejenerasyonun varlığını kabul etmesi ama müdahale etme noktasında aynı duralığı göstermemesi. Toprağın erozyona uğramaması için ağaç dikmek gerekir. Kültür de buna benzer. Eğer dejenerasyonun önüne geçilmek isteniyorsa halk kültürünü sahiplenilen ve özümseyen sanatçılar yetiştirmek gerekir. Bu anlamda ATİK'in ve Tohum Kültür Merkezi'nin alternatif kültür oluşturma çabası olumlu değerlendiriyorum.

- Böylesi bir festivalin yurtdışında düzen-

lenmesi sizce nasıl bir etki yarattı?

Önemli olan bence kitleyi bir araya getirip çeşitli sosyal kültürel ve siyasi gelişmelerden haberdar edebilmek, sistemin yaratmış olduğu dejenerasyona karşı alternatif olabileceğimizi kitlelere gösterebilmektir. Eğer bugün bu toplumdaki bir dejenerasyondan, bir yozlaşmanın varlığından bahsediliyorsa bunda devrimci kurumların da, sanatçıların da payı vardır. Burada ki ince nokta, toplumu dejeneretmeyi başaran olgunun farkına varabilmek ve ona karşı mücadele edebilmektir. Önemli olan Yılmaz Güney anmalarının yurtdışında ya da yurtdışında yarattığı etkiyi görmek ya da sorgulamak değil yapılan işin hakkını verebilmektir. Çünkü kitleye ne verirsen onu algılayacaktır. Gerçeği gören her zaman az bir kesimdir, önemli olan bu az'ı çoğaltmaktır.

- Birçok ülkede “halkın sanatçısı, halkın savaşçısı” şiarıyla etkinlikler düzenlendi. Bu etkinlikleri bir bütün olarak değerlendirildiğinde gelen kitle üzerinde Yılmaz Güney şahsında “halkın sanatçısı, halkın savaşçısı” olmalı düşüncesini yarattı mı sizce?

Böyle bir düşüncenin oluşturulması, bir de-til binlerce festivale sığdıramaz biliyorsunuz. Bu daha bütünlüklü bir sorun bence. Bir festivalle ancak böylesi bir mesajı verebilirsiniz. Düşüncenin oluşması ise daha uzun vadeli bir sorun. Tarihe dönüp baktığımızda hep Yılmaz Güneyleri görürsünüz. Oysa bir sanatçı kadar toplumun her ögesi de bu savaştan payını almalıdır. Eğer bu pay eşit olmaz ise nitelik ve nicelik arasında sıkışır kalırız. Yılmaz Güney'i yaşatmak tabii ki güzel bir duygudur ama daha da önemlisi yeni Yılmaz Güneyler yaratabilmenin güzelliğini yaşayabilmektir.

-Yılmaz Güney “halkın sanatçısı, halkın savaşçısı” olması noktasında ciddi bedeller ödemiş bir sanatçı. Bunda sanat siyasetten kopuk ele alınmasının etkisi var kuşkusuz. O'nu halkın sanatçısı yapan şey sizce neydi? Bugün “halkın sanatçısı” olabilmek ne tür bedeller ödemeyi gerektiriyor?

Her şeyden önce O'nu “halkın sanatçısı” yapan şey, sanatını halkın hizmetine sunmayı başarabilmesidir. Her zaman halkın yanında olma-

sıdır. Ürünlerinde hep toplumsal konuları işlemiş, onların acılarının, sevinçlerinin dili olabilmeyi başarabilmiştir. Halkın sanatçısı olmayı başarabilmek elbette bir bedel ödemeyi gerektirir. Yılmaz Güney de bu bedeli hapisanelerle, sürgünlerle ödemiştir. Ancak buna rağmen doğru bildiği düşüncelerinden asla taviz vermemiştir. O'nun tutsaklığı da ülkeden kaçmak zorunda kalışı da üretkenliğini bozamaz. Sanatı siyasetten bağımsız ele almamıştır. Çünkü siyasetten kopuk ele alınan bir sanat anlayışı halktan da kopuk demektir. Türkiye Kürt ve Türk halklarının kardeşliğini savunan aydınlarla dolup taşar. Ama çok azı bunu gerçek anlamıyla savunur. Yılmaz Güney bu kardeşliği anlatmanın da bedelini ödemiş bir sanatçıdır. Bugün de mücadele aynı mücadeleye sonuçta. Halkı savunmak, onların sorunlarını sahiplenmek dünden daha da aciliyet gerektiriyor. Özellikle bu süreçte daha çok Yılmaz Güneylere ihtiyacımız var. Bütün sanat alanlarının yozlaştığı, bireyciliğin, çıkarıcılığın pohpohlandığı bir sistemde, ancak Yılmaz Güney'in savaşını devam ettirmekle mümkündür.

-Bugün bu tür etkinliklere, festivallere birçok sanatçı katılıyor. Öz ve biçim olarak Yılmaz Güney'deki bu bütünlüğü bu sanatçılarda görebiliyor musunuz?

Bence festivaller, etkinlikler, dernek geceleri, hepsi kendi düşüncelerini yayma amaçlı yapıyor. Bu da doğaldır. Ne var ki bu tür etkinliklerde esas kaygı halktan yana alternatif kültürü yaymayı amaçlamak olmalıdır. Son süreçte yapılan etkinliklere gelirken “sanatçılar” daha çok maddi açıdan bakıyor. Öz açısından bunu çok fazla özümstediklerini düşünmüyorum. Sanatçının kurumlara bakış açısı ve kurumların sanatçılara bakış açısını yeniden gözden geçirmeleri gerekiyor bence.

-Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Sanatın çoraklaştığı günümüzde bu tür etkinliklerin çoğalmasını diliyorum. Ben de kendi adıma elimden gelen katkıyı sunmaya her zaman hazırım. Son söz olarak; önemli olan halkın sanatçısı kalmayı başarabilmektir diyorum.

“Öteki”lerin dilinden insan hakları ihlalleri

ANLATILAN SENİN HİKAYENDİR...

“Hikayemi dinler misin? Tanıklıklarla Türkiye’de İnsan Hakları ve Sivil Toplum” projesi iki yıllık bir hazırlık sonucu ortaya çıkmış bir sergi. 200 kuruluşun destek verdiği sergi bugüne kadar 20 ilde izleyicilere sunuldu. Sergiyi yaklaşık 30 bin insan gezdi.

İnsan haklarını geniş bir çerçevede alan bu çalışma devlet baskısından, kayıplardan, zorunlu göçlerden çevre sorununa kadar birçok konuyu geniş bir yelpazede halka sunuyor. Son 50-60 yılda Türkiye’de yaşanan insan hakları mücadelesini; İnsan hakları ihlallerine maruz kalan 32 canlı tanık aracılığıyla kendi dillerinden anlattıkları yaşadıkları olaylar, hiçbir yorum katılmaksızın verilirken, yorum izleyiciye bırakılıyor.

Devasa boyutlarda hazırlanan tanıkların fotoğrafları uzaktan bakıldığında gerçek insan izlenimi veriyor. Hemen arkalarındaki panoda ise kendi anlatımlarından uğradıkları haksızlıklar anlatılıyor. Vurgu yapılmak istenen yerler renkli yazılırken; ayrıca İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi’nde hak ihlaline denk düşen maddeler panolara yerleştirilmiş.

Sergi ile birlikte, sergide 40 dakikalık “Önce İnsan” belgeselinin yanı sıra konferanslar, video gösterimleri ve atölye çalışmaları da yer aldı.

Avrupa Komisyonu’nun maddi destek sunduğu sergi, Tarih Vakfı tarafından hazırlanarak birçok kişi, kurum ve kuruluşun katkısıyla gerçekleşti. Türkiye’de sivil toplum ve insan hakları konularındaki bilincin artırılmasını ve insan hakları tanımının genişletilmesini amaçlayan proje kapsamındaki etkinlikler 22 Ekim’e kadar Sultanahmet’te Tarih Darphane Binaları’nda izlenebilir.

(İstanbul)

“Çağdaş tarih bilinci çağdaş bir ülkede olur”

Türkiye Ekonomik ve Toplumsal Tarih Vakfı’ndan Sergi Koordinatörü Ülkü Özen ile sergi üzerine konuştuk.

-Serginin hazırlanma aşaması hakkında bilgi verir misiniz? Neler amaçlanıyor?

-Tarih Vakfı 95’te fotoğraflarla İnsan Hakları Sergisi açmıştı. Yani insan hakları alanında yeni değiliz. Ayrıca TÜBA ve TÜHV işbirliğiyle 190 tane ders kitabını insan hakları açısından inceledik.

İki yıldır hazırlıyoruz bu proje için. 32 insanla görüşmeler yapıldı. Sözlü görüşmeler, akademik bir modülün sonunda ne kişilerin söylemleri ne de tarih vakfının vurgusu var. Yorum tümüyle izleyiciye bırakıldı. Hikayeler olduğu gibi yazıldı. Bunların birçoğu da hak savunucusu insanlar. Kendinin yanısıra başkalarının haklarını savunan insanlar da var. Hem komik hem de insanı hırpalayan hikayeler var.

Çağdaş tarih bilinci çağdaş bir ülkede olur, bu herkesin alanı. İnsan hakları ve demokratikleşme çabaları konusunda

bir bilinçlenme ortamı yaratmayı amaç. Sadece siyaset vb. hakları değil insan hakları; farkına varmadığımız, bizzat bizi taciz etmediğini düşündüğümüz, bilmediğimiz birçok hak ihlali yaşıyoruz.

-Sergiyi gezenlerin ilgisi üzerine ne düşünüyorsunuz, ne kadar katılım oldu sizce?

-7 aydır Türkiye’yi dolaşıyoruz. 19 il, her ilde bir hafta kaldık. 500’ün altında günlük girişi başarısızlık olarak görüyoruz, ki yaklaşık 30 bin kişi gördü sergiyi.

-Görsel olarak oldukça ilgi çekici, fotoğraflar neyi amaçlıyor?

-Bu proje için kişilerin fotoğrafları büyütüldü. Bu büyütmeyi anıtsal da buluyorum, daha uzun boylu görünüyor. Böyle bir sergide görev almak sosyal cesaret istiyor aynı zamanda. Ayrıca kişinin yaşamından farklı kareleri de ekledik, kafalarda soyut kalmaması için.

-Hak ihlaline uğramış olan bu insanların düşüncelerini yazarken Tarih Vakfı’nın ya da AB’nin düşünceleri de yansıdı mı?

-Bak başlarına ne geldi demezdik biz. Akademik biçimiyle yazardık. Duruşuyla, düşüncesiyle ilgili hiçbir vurgu yok. Tamamı kendilerine ait söylemler. Editörün dikkat çekmek istediği noktalar sarı ile yazıldı. Yeşille yazılanlar hak ihlalleri. Hak ihlallerine ilişkin de İnsan Hakları Evrensel Beyannamesinin ilgili maddeleri yazıldı.

-Bu çalışmayı hazırlarken yardım aldınız mı?

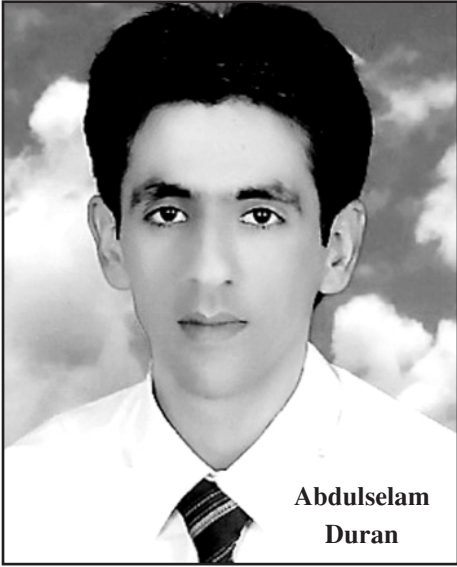
-Bu çalışma için 200 kuruluşla işbirliği yaptık. Kimileri başından itibaren katıldı. Kimi kuruluşlar teknik anlamda katkı yaptı. Gittiğimiz illerde İHD’nin duyurularda, salon bulmakta, üyelerini harekete geçirmekte katkısı oldu.

-Önümüzdeki dönemde neler yapmayı düşünüyorsunuz?

-Artık hazır ve deneyimli bir sergi bu, bir 10 ili daha gezebilirsek iyi olur. Ancak bunun maddi yönü gibi bir sıkıntı mevcut. Şu an halihazırda farklı bir projemiz yok, ancak bu yönlü çalışmalarımız devam edecek tabii ki.

Evleri, köyleri yıkılan, yakılan köylüler HAKLARINI ARIYOR

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde (AİHM) Türkiye aleyhine açılan davalarda, TC devleti "köy yakma", "göçe zorlama" gibi pekçok nedenden milyarlık tazminatları ödemeye mahkum edilirken, TC devleti AB (Avrupa Birliği) yolunda yeni bir hamleyle, köyleri, evleri ve malları zarar gören vatandaşların zararlarını karşılayacağını açıkladı. Ancak bir yandan bunu söylerken bir yandan da köyleri devletin yakmadığını dile getirmekte sakınca görmüyor ve köylüleri yalan ifade vermeye zorluyor. Şehirlerde yokluğun, yoksulluğun ve zorunlu göçün acısını yaşayanlardan, yaşadıklarını bize anlatmasını istedik. Gördük ki, dile getirilen acının çok az kısmı. Çoğu, içlerinde bu acıyı halen yakıcı bir şekilde yaşıyor. Köylerine dönmek istiyorlar, ama nasıl, neyle?

Abduselam
Duran

Köylerinden zorla göç ettirilen, köyleri, evleri harabeye çevrilen, onlarca yılda kazandıkları herşeylerini kaybeden köylüler, devletin "orada" yaptıklarını "buradaki" insanlara anlattıklarında "devlet evimizi yaktı, insanlarımızı öldürdü" dediklerinde insanların buna inanmadıklarını, ama kendilerinin bunu anlattıklarından çok daha acı biçimde yaşadıklarını dile getiriyorlar.

1994 yılında TC devleti üstesinden gelemediği gerilla mücadelesini bitirebilmek için T. Kürdistanı topraklarında bulunan köyleri insansızlaştırarak gerillanın içinde yer aldığı denizi kurutmak istedi. Gerillalara yardım ettikleri gerekçesi ile köyleri yaktı, yıktı ve köylerdeki insanlara koruculuk dayatması getirdi. Koruculuğu kabul etmeyen köylüleri göçe zorladı. 2004 yılında ise aynı TC devleti AB'ye uyum kriterleri çerçevesinde

"demokratikleşiyoruz" palavraları ile çıkartmış olduğu "terör ve terörle mücadelele doğan zararların karşılanması" yasası ile sözümona geriye dönüşlerin önünü açıyor. Son olarak geçtiğimiz haftalarda Dersim'in birçok bölgesinde askerler tarafından çıkartılan yangınlar örneği de devletin ikiyüzlülüğünü ortaya koymaktadır.

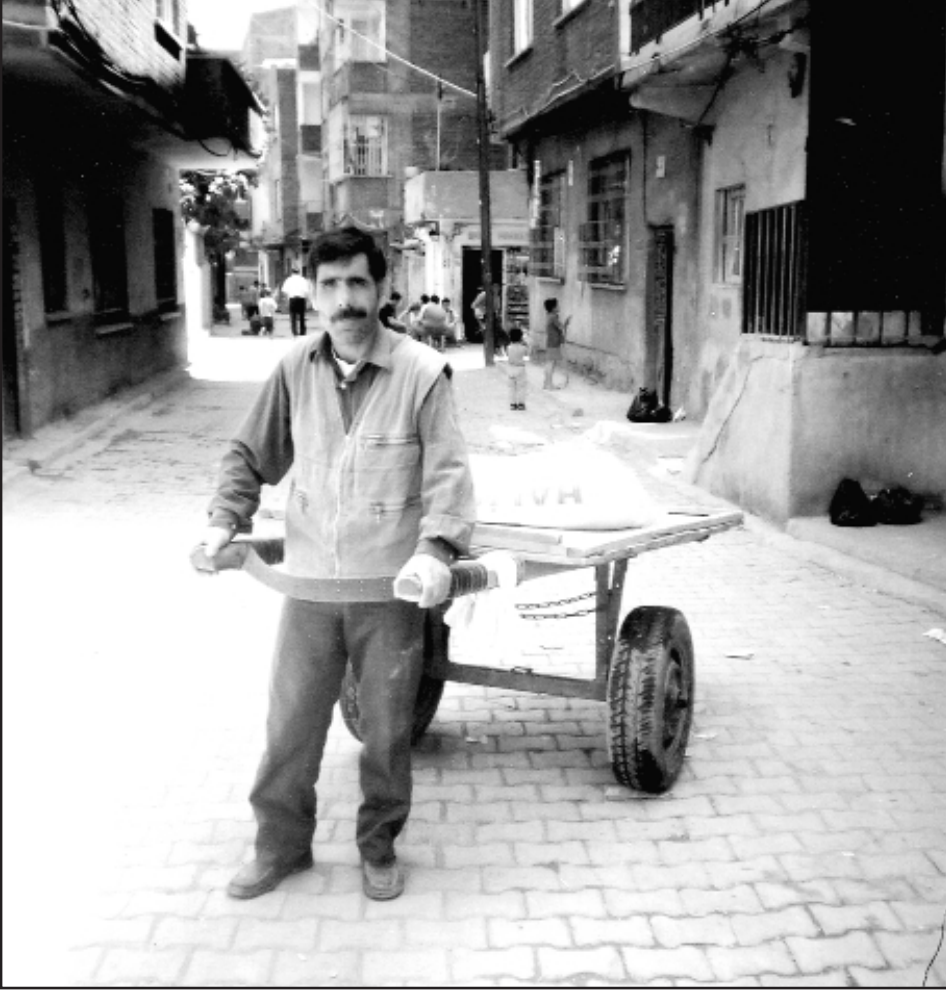
Bu konu ile ilgili çalışma yapan kişilerin ve daha önce evleri devlet tarafından yakılan ve göç etmek zorunda kalan ailelerin görüşlerini aldık.

Abduselam Duran: Ben Tarsus İnsan Hakları Derneği yöneticisiyim. Geçtiğimiz Temmuz ayında 5233 sayılı "terör ve terörle mücadelele doğan zararların karşılanması" isminde bir kanun çıktı. Biz İHD olarak bu kanuna şu açılardan bakıyoruz; Bu kanun bir göz boyamadan ibarettir. Zira bu konudaki gerekçelerimiz şunlardır; Bu kanunu yürürlüğe sokacak yönetmeliğin 2 ay sonra çıkması gerekiyordu. (en geç Eylül'ün 17'sinde çıkması gerekiyordu) Biz Ekim ayının 17'sini geçtik. Yürütmelik yok ortada. Diğer bir husus da bu zararların karşılanması açısından henüz hükümetin resmi olarak dillendirdiği bir kaynak yok. Resmi rakamlara göre 3.500'ün üstünde köy boşaltılmış, milyonlarca insan göç ettirilmiş, yerlerinden yurtlarından edilmişler. Bu kadar zarara uğramışlar ama bu zararların giderilmesi noktasında hangi kaynaklar kullanılacak belli değil. Türkiye'nin ekonomik durumu ortada. Ekonomik krizi daha atlatamadı. Bu kadar insan, uğradığı zararı nereden tazmin edecek belli değil. Ben bu anlamlarda yasayı samimi bulmuyorum. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde Türkiye'nin mahkum olduğu bir sürü dava var, zorla göç ettirilen insanlarla ilgili. Türkiye bun-

larla ilgili tazminat ödemeye zorunlu kılınmış. AB'nin gözünü boyama noktasında bu konu da önemli devlet açısından. Kanunun kötüye kullanılması ihtimali var. Öykülerinden saptırılıp tam resmi ağızlarla ifade edilen söylemlerin yansıması tehlikesi var. Biz de bunun önüne geçebilmek için mücadele ediyoruz. Vatandaşın uğradığı zararların gerçek sebebinin ortaya çıkartılması için mücadele ediyoruz. Diğer taraftan yasanın eleştirilecek başka bir tarafı daha var. Yasa özellikle bu 1987-2004 yılını kapsıyor. Bu şu demek oluyor yasa olağanüstü hal dönemini kapsıyor. Yasa bu noktada bir trajedi. 1980 yıllarının 1987 yıllarında yaşanan olaylardan bir farkı yok. 12 Eylül 80 darbesinin getirdiği uygulamalarda da insanların can ve mal güvenliği yok ve insanlar zararlar uğramışlar. Ama bu zararlar yasa kapsamı dışında bırakılıyor. Eğer gerçekten vatandaşın zararları giderilecekse bu konuda dürüst, samimi olmak lazım. Bu yasanın amacının sadece AB'nin gözünde puan alma hevesi olmaması gerekiyor. Eğer bu ülkede toplumsal barışın sağlanması, adaletin sağlanması için samimi davranılacaksa herşeyden önce 1980'den itibaren zarara uğrayan vatandaşların zararı temin edilmeli.

Adil Kırıcı: Biz Silvan'ın Malabadi ilçesinin Kepo köyündeniz. Bu dönem zaten 84'te kendini tam olarak gösterdi. Peyder pey yayılınca devlet de kendi gücünü göstermeye başladı. Yoksul savunmasız halka yönelik faili meçhul cinayetler, köy yakmalar, köy boşaltmalar yaşandı. En son 94'lerde benim de başıma gelen bir olaydı. Neticede ben de yaşadım o trajediyi. Oturduğumuz köyde Batman Barajı yani baraj inşaatı yapılıyordu. Ben de orada çalışıyordum. Köyün gelişme-

sinden dolayı nahiye ile köy bitişik olmuştu. Bir gece sabaha karşı dört beş gibi Çatakköprü Jandarma Karakolu'nun karakol komutanı ve askerleri ile beraber köyde pusuya girdiler. Günün ağarması ile birlikte köyde dört eve saldırdılar. O dört evden biri de benim evimdi. "Vurun, yıkın, kırın" emri ile karakoldaki jandarmalar kazma ve kürekler ile eve saldırdılar. Ellerine ne geçtiyse elektrik ampülü dahil olmak üzere, duvarda asılı resim olsun ne olursa hiç bir şey bırakmadılar. Dolabından, fırınına, televizyonundan mobilyasına hiçbir şey bırakmadılar. Evi harabeye çevirdiler. Bulguru, pirinci, yoğurdu hepsini üst üste döktüler. Tabii bizi dışarı çıkardılar. Bizim köyde yetmiş hane vardı. Sadece dört haneye baskın yaptılar. O günden birkaç hafta önce de bizim eve baskın yapmışlar, o sırada ben yoktum evde. Aradan birkaç hafta geçtikten sonra böyle bir olay daha yaşadık. Hakaretlerle beni, küçük kardeşimi, ağabeyimi hepimizi götürdüler. Diğer üç eve de bizim eve neler yapmışlarsa onlara da aynısını yapmışlar. Bizi götürdüler. Tahminimce 10-12 metre kare bile olmayan bir yere 16 kişi üst üste atıldık. Burası karakolun nezarethanesiydi. Bu küçük yerde Haziran'ın onunda sıcak mevsimde küçücük yerde havasız yerde, gözleri bağlı küfürler, hakaretler üst üste yığılmış bir halde bekledik. Bizi orada 24 saatte bir gözlerimiz kapalı bir şekilde ihtiyaç için çıkartırlardı. Yine 24 saat için 180 gramlık ekmeği beş kişiye bölerlerdi. Ve böyle devam etti. Ben ondokuz gün kaldım, küçük kardeşim 45 günde bırakıldı. Kardeşim dışarı çıktığında 17 kilo vermişti ve orada bitlenmiştik, neler neler yaşadık.

Artık o olayları biz bile anlatmak istemiyoruz. İnsanlık dışı uygulamalar. İnsanlar bu yaşananlarla yüzyüze geldiği zaman psikolojisini kaybeder. Tabii orada hakaretler had safhadaydı. Hatta ben şunu hiç unutmuyorum. Ben lavaboya çıkmıştım gelmeden önce 180 gram ekmeği beşe bölüştürmüşler, benim payıma düşeni ağabeyime vermişler. Geldikten sonra ağabeyim bana uzattı ekmeği o esnada çok acıkmıştım. Askerlerin orada olduğundan haberim yok. Ben de aklıktan “sadece bu kadar mı” dedim. Dememle birlikte zaten tekmeyi yedim. Bana dediler ki “ya size daha ne kadar verelim?” Bütün bu olaylarla karşılaştık. Birgün de sabahın sekizinden akşamın dördüne kadar bende bir sızı başladı. Arkadaşlarımız tarafından o kadar nezarethanenin kapısı çalınmasına rağmen buna bir müdahale yapılması için duymamazlıktan geldiler. Daha sonra bana bir ağıri kesici getirdiler. Ben de su istedim; asker bana “hem mehmetçiği öldürüyorsun hem mehmetçikten yardım istiyorsun” gibi hakaretlerde bulundu. Evde kalanlar da annem, bacım onların psikolojisi altüst oldu. Çıktıktan sonra orada bizim yaşama şansımızın olmadığını anladık ve göç ettik. 1994 yılında buraya geldik. On senedir buradayım ama hala alışamadım. Bugün bile kendimi toparlayabilsem geri dönerim evime. Burada kendi kültürümüzden uzak kalıyoruz.

Halil Yiğittekin: Biz Siirt’in Güneşli köyünde oturuyorduk. 1992-1993 yılları arasında göç etmek zorunda bırakıldık. “Ya silahlanacaksınız ya da

köyünüzü terk edeceksiniz” dediler. Bizim köyde tapulu arazilerimiz vardı, ve biz koruculuğu kabul etmediğimizden dolayı bizim bütün köy olarak kırsal alanlara kaçtık. Oralarda saklandık. Bizim köyün yakınlarındaki tüm köyler yıkıldı ve yakıldı. Biz bir hafta sonra köyümüze geri döndük. Fakat askerler köye geldi ve hayvanlarla beraber bizim bütün eşyalarımızı yaktılar, biz de mecburiyetten göç etmek zorunda kaladık.

Saime Akarsu: Bitlis Hizan’ın Örglü köyünde oturuyorduk. 1994’de operasyonlar vardı. Bu operasyonlar sırasında bize “PKK’ye yardım ediyorsunuz” diyorlardı. Bize dediler ki “korucu olacaksınız”. Biz kabul etmedik. Her gün köye operasyon yapıyorlardı. Her gün köyden birini öldürüyorlardı. Bizim köyün çobanını öldürdüler. Ondan sonra ikinci operasyonda geldiler, köyü yaktılar. Bizim köy 30 hanelik bir köy, bizimki de 4 hanelik bir mezra. Diğer çevre köyleri de yaktılar. Bizim hayvanlarımızı da yaktılar. Biz köyden kırsala kaçtık. Kaç gün çocuklarımız aç gezdi. O arada bir savaş vardı, kaçan kaçtı kaçamayan öldürüldü. İnsanlar bazen günlerce çocuğunu bulamadı. Bizim çobanımızı, köy imamımızı vurdular. İki tane de eniştemi vurdular. İnsanların dişlerini tek tek söküyorlardı. Öyle zor anlar yaşadık. Oradan Van’a göç ettik. Orada birkaç ay kaldık, baktık olacak gibi değil. Oradaki insanlar bizleri kabul etmiyor “bunlar teröristtir” diyorlardı. Oradan çekip buraya geldik. Buraya geldik evimiz, eşyamız, işimiz hiçbir şeyimiz yoktu. Naylonun

altında yattık. Biz burada insanlara anlatıyorduk “devlet evlerimizi yaktı, insanlarımızı öldürdü” diyorduk. İnsanlar inanmıyorlardı, çok sıkıntılar yaşadık. Suyumuz, elektriğimiz yoktu. Köyümüzü yakarlarken hasta bir yengem vardı, biz onu evden dışarıya çıkardık, yangını görünce korkudan kalp krizi geçirip öldü. Dört gün ormanlıkta kaldı, korkumuzdan mezarlığa gidip gömmüyorduk. Bir defasında askerler bizi sıraya dizdi, sırtımızı duvara dayadılar, kameralar getirmişlerdi. Kameraların önünde bize dediler ki “köyümüzü PKK yaktı” diyeceksiniz, biz kabul etmedik, karşı geldik, dört kişiyi vurdular. Biz de korkumuzdan kabul edip “evet onlar yaptı” dedik. Oradan hiçbir şey almadan apar topar göç ettik.

Musa Baran; Biz 88 yılında geldik buraya. Bizim köylerimizde olaylar oldu. Köyler yıkıldı, yakıldı. Biz korucu olmayı kabul etmiyorduk. Biz askerliğimizi yapıp geldik. Artık devlet bizi korumalıydı biz devleti değil. Biz malımızı, hayvanlarımızı bırakıp geldik. 100 milyonluk malımızı 20 milyona satıp geldik. Üç aile bir eve yerleştik. Ben tekrar köye gidip evlerimize bakmak istedim ama evlerimiz yoktu, yakılmıştı. Çok zorluklar yaşadık. Köyde yaşayanlar şimdi hepsi korucu olmuşlar. Çevre köylerde insanlar yakıldı, boğularak öldürüldü. (Mersin)

TC devleti AB’ye uyum kriterleri çerçevesinde “demokratikleşiyoruz” palavraları ile çıkartmış olduğu “terör ve terörle mücadeleden doğan zararların karşılanması” yasası ile sözümona geriye dönüşlerin önünü açıyor. Son olarak geçtiğimiz haftalarda Dersim’in birçok bölgesinde askerler tarafından çıkartılan yangınlar örneği de devletin ikiyüzlülüğünü ortaya koymaktadır.

İşçi-köylü'den

“AMERİKALILAR KORKAK, UÇAKLARINDAN İNEMİYORLAR”

CIA'nın ABD'yi zorda bırakan “Irak'ta kitle imha silahları olmadığı” yönlü açıklamasında gözlerden kaçan önemli bir noktaya değinmek yararlı olacaktır. Charles A. Duelfer tarafından sunulan raporda Irak'a ABD saldırısı sırasında orada kitle imha silahı bulunmadığı itiraf edilirken bir yandan da “direnışçilerin o zaman olmasa da bugün için kimyasal ve biyolojik silah edinmek üzere olduğu” özellikle vurgulanarak ABD'nin yeni saldırılarına zemin oluşturuluyor. Rapora göre kendilerini El Abud olarak adlandıran bir grup direnişçi çeşitli sinir gazları ve hardal gazı elde etmek için bilim adamlarını da kullanarak çalışmalar yapıyor. 960 sayfalık raporun ilk kısmında yapılan ABD Irak'a saldırdığında kimyasal silah olmadığı” itirafının ardından çıkan sonuç ise yazının gidişatına bağlı olarak “tamam, ABD Irak'a saldırdığında kitle imha silahları yoktu. Ancak direnişçiler şimdi bu silahlara sahip ve bu alanda ciddi çalışmalar yürütüyor” oldu. Bu tespit haklı olarak emperyalizmin niteliğini az da olsa bilen ya da Iraklılar gibi bunu tespit etmekten öte gün gün yaşayarak öğrenenler için ABD'nin ilerleyen dönemlerde Irak'ta kitle imha silahlarına yönelebileceği, kimyasal gaz kullanabileceği kanısını doğuruyor.

Yine Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın (UEAE) “Irak'ta nükleer tesislerin yağmalandığını, araç ve gereçlerin götürüldüğünü, bunların da nükleer silah yapımında kullanıldığını” açıklamasının ardından bu tartışmalar daha da gündeme oturdu. Ve bu açıklamalar bugün için asıl olarak ABD'nin işine yaradı. Irak'ta ABD'nin her geçen gün biraz daha köşeye sıkıştığı, işgalci askerlerin psikolojik sorunlar yaşadığı, direnişçilerin ise kendilerini ve

topraklarını korumak için her türlü silahlarla savaştıkları ve savaşacakları doğru. Ancak bizler CIA'nın açıkladığı rapor ve ardından UAEA'nın belirttiklerinin ardından biyolojik ve kimyasal silah iddiasında esas olarak başka faktörleri hesaba katmak zorundayız. Kısacası Irak'a Saddam bahanesi ve kitle imha silahları iddiası ile saldıran, Saddam'ın yakalanmasının ve kitle imha silahlarının olmadığı açıklanmasının ardından ise Irak'ı terketmeyi aklının ucundan dahi geçirmeyen ABD, şimdi de direnişçilerin kitle imha silahı kullanacağı iddiası ile ölçsüz kıyıma girişebilir. Öyle ki birçok bölgede ABD'nin direnişçilerin kimyasal kullanacağı yönlü iddiasını boş çıkarır tarzda direnişçiler halka emperyalistlerin kimyasal saldırılarına karşı kendilerini savunmayı öğretiyor.

Bu gelişmenin ABD'nin Irak'ta yaşadığı sıkışıklıkla yakından ilgisi vardır. Irak'ta işgalcilerle direnişçiler arasında hemen hemen her gün çatışmalar yaşanıyor ve ABD ancak havadan destek saldırıları ile az kayıplarla bu çatışmalardan çıkabiliyor. Bu yenilgi karşısında iyice azgımlaşan işgalcilerin saldırılarında yüzlerce insan katlediliyor. Irak'ta artık kendi üslerini bile koruyamayan ABD'nin yeni planı, saldırılarını iyice artırmak. **International Herald Tribune** Gazetesi'nin 9 Ekim tarihli sayısında ABD'nin yeni planı şöyle özetleniyor; “**ABD Irak kent ve kasabalarının % 20 ile 30'una saldıracak. Felluce, Ramani ve Ncef'e yenileri eklenecek ve korkunç bir sivil zaiyat ortaya çıkacak.**”

Son haftalarda Irak'ta yaşanan saldırılarda yaşanan durum da ABD'nin bu yeni planını çoktan uygulamaya koyduğunu kanıtıyor. “Irak'ta kentleri

daha hızlı bir şekilde geri al” şiarı ile hareket eden işgalciler çocukları sokakta oynarken havaya uçurmaktan sakınmıyor bile. Irak'ta kentleri bir bir elinden kaybeden ve bu kayıplarla beraber aslında yenilginin tadını alan ABD bunu ortadan kaldırmak için kentleri ele geçirmeyi ve seçimlerde özellikle belli kentlerde bu sükunet ortamından yararlanmanın planlarını yapıyor. Donald Rumsfeld'in sözleri de bu kent savaşlarının önemini ortaya koyuyor; “En büyük kumarhane Bağdat, eğer bu kentte kontrol elinizde değilse tüm ülkenin kontrolünü kaybetmiş durumdasınızdır.”

Bu yeni plan ve ABD'nin Irak şahsındaki yenilgisi ile birlikte ele alındığında son günlerin tartışma konusu olan direnişçilerin kimyasal silah biriktirdiği kaygısı aslında, ancak ve ancak emperyalistler için taşınabilir.

Örneğin Kuveyt sınırından Irak'a kamyonlarla radyoaktif maddeler taşındığı yönlü haberler, asıl olarak kitle imha silahları ile insanları katletmeye hazırlandığının kanıtıdır. Tehran Times adlı gazete 13 Nisan tarihinde işgal güçlerinin sıkı korunan gemilerle Irak'a kitle imha silahları soktuğunu yazmıştı. Geçici Hükümet Konseyi'nden bir yetkili de “çok sayıda şüpheli konteynerin kamufle edilerek Irak'ın Güneyine götürüldüğünü” duyurmuştu.

ABD'nin Ortadoğu'ya olan ilgisini ve bir anlamda mahkum olma durumunu son günlerde alevlenen petrol fiyatlarındaki artışlarla birlikte ele almak doğru olur. Çeşitli araştırmalardan aldığımız rakamları da vererek devam edersek; Uluslararası Enerji Ajansı'na göre dünyada günde 80 milyon varil ham petrol tüketiliyor. Bu tüketimin % 25'i ise ABD'de gerçekleşiyor. Ve ABD tüketimi için gerekli ham petrolün yarısını hatta büyük çoğunluğunu Ortadoğu'dan elde ediyor. ABD Enerji Bakanlığı'nın araştırmalarına göre 2020'de ABD'nin petrol üretimi, gereksiniminin ancak % 30'unu karşılayabilecek. Bu da gösteriyor ki ABD açısından Ortadoğu sürekli bugünkü

önemini taşıyacak.

Ancak yukarıda bahsini ettiğimiz yeni saldırı planı ve ABD'nin Ortadoğu üzerine yine yukarıda bahsini ettiğimiz nedenlerden dolayı sürekli varolan ilgisi bir yandan da emperyalizmi teşhir etmekte, gerçek yüzünü defalarca ortaya çıkarmaktadır. Emperyalizmin korkaklığını ve direnişçilerin, ezilen halkların intikam ruhunu Nefef'te Mukteda El Sadr'a bağlı savaşçılardan birinin “**Amerikalılar çok korkak, uçaklarından bile inemiyorlar. Yaklaşırlarsa onları öldüreceğimizi biliyorlar**” sözleri özetlemektedir.

Romanya'da yapılan son NATO toplantısı sırasında da tartışılan konuların başında da Irak vardı. “Irak savaşının kendileri için içinden çıkılmaz bir hal aldığı” burada da üstüne basa basa vurgulayan emperyalistler ayrıca Romanya'nın askeri operasyonlarda kullanılmasını da gündemlerine aldılar.

NATO'nun Haziran ayında İstanbul'da gerçekleşen Zirve'de alınan kararların ve belirlenen politikaların hayata geçirilmesi olarak da algılanabilecek bu toplantıların somut görüntülerini önümüzdeki dönem göreceğiz. NATO'nun hantal bir yapıdan çıkarılarak daha aktifleştirilmesi yönünde atılan bu adımlar dünya halklarına yönelik ciddi saldırıların hayat bulması anlamına da gelmektedir.

Bu gelişmelere paralel AB masalıyla ikna edilmeye çalışılan emekçi halka yönelik saldırılar da bu masala paralel boyut ve artış kazanmaktadır.

Tüm bunlar yaşanan olgularken, ülkemiz devrimci hareketi için özel ve önemli bir gelişme yaşandı. Proletarya Partisi'nin ideolojik-politik önderliği altında halk gençliğinin komünist öncüsü TMLGB'nin yapmış olduğu ikinci kongre sınıf mücadelesindeki coşku, azim ve umudumuzu çoğalttı. Kongrenin belirlediği yönelimin ve şiarın kavranarak hareket edilmesi önemlidir. TMLGB 2. Kongresi'nin, sınıf mücadelesindeki bu mütevazı adımının coşkusıyla cüreti kuşanıp, isyanı her tarafa yayalım!

Sümerbank işçisi hesap soruyor

SÜMERBANK İŞÇİSİ MÜCADELESİNDE KARARLI

Bir yıldır Bakırköy'deki fabrikalarının özelleştirmeyi protesto eden Sümerbank işçileri, satış kararının geri alınması ve fabrikalarında tekrar çalışmak için eylemlerine devam ediyor.

Nisan 2004 tarihinden beri direnişte olan Sümerbank işçileri ve sendikaları TEKSİF direnişe devam ediyor. 110 milyon dolarlık fabrikanın 44 milyon dolara Doğa Madencilik AŞ'ye satışını “peşkeş” olarak değerlendiren işçiler “**Biz emek sarfederek yaşıyoruz, ya siz?**” diye soruyor.

4 Ekim günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda basın açıklaması yapan Teksif Sendikası ve Sümerbank işçilerine BTS, Belediye-İş, TÜMTİS, Eğitim-Sen

gibi sendikalar da destek verdi. Burada kitle adına konuşan Teksif Sendikası Bakırköy Şube Başkanı Çetin Yelken yaz süreci boyunca eylemlerine somut nedenlerden dolayı devam edemediklerini, ancak bundan sonra eylemliliklerinin daha sık ve güçlü olacağını belirterek “bundan sonra da bedeli ne olursa olsun asla bu mücadeleden vazgeçmeyeceğiz” dedi.

4 Ekim'den sonra 10 gün boyunca fabrikalarının özelleştirilmesine karşı imza kampanyası yapan ve İstanbul'un pek çok yerinde topladıkları imzaları Ankara'ya götürülen işçiler tepkilerini burada da ortaya koydu.

Ankara eylemlerinden sonra konuştuğumuz işçiler ise tavırlarını gayet net olarak koymaktalar: “Fabrikamız yarı fiyatına satıldı. Daha satılma kararı açıklan-

madan tüm işçiler parça parça işten atıldı. Türk-İş bu konuda sesini bile çıkarmadı; tıpkı Castlclair işçisinde olduğu gibi. Biz yalnız tek şey diyoruz, ‘**İş, emek yoksa barış da yok!**’ ve işimizi geri alana kadar eylemlerimiz devam edecek.”

Doğa Madencilik'e peşkeş çekilen Sümerbank AŞ'ye ait işletmede çalışan 660 işçi de işten çıkarılmıştı. Özelleştirmeye karşı yaptıkları eylemlerle kamuoyunda tanınan Bakırköy işçileri, satışa karşı seslerini yükseltmek ve hesap sormak amacıyla Ankara'ya geldiler. 14 Ekim Perşembe günü 300 kişilik işçi grubu AKP Genel Merkezi önünde tepkilerini haykırdılar. Çevik kuvvet polislerinin yoğun yığınağı dikkat çekerken işçiler çok öfkeliydi. “**Tayyip başvekil, işçi-köylü aç**

sefil”, “**Hükümet istifa Tayyip Amerika'ya**” sloganları atan işçiler AKP binasını göstererek “İşte burası hortumcuların yuvası” şeklinde sloganlarına devam ettiler. Uzun bir süre slogan atan işçiler adına, TEKSİF Bakırköy Şube Başkanı Çetin Yelken bir açıklama yaptı. Yelken; 660 işçinin kış ortasında işten atıldığını söyleyerek sendikacıların hükümetlerle işbirliği yaptığını belirtti. Heyet oluşturulan işçiler AKP Genel Başkan Yardımcısı Nazım Ekren ile görüşürken dışardaki arkadaşları da AKP yazılı balonları patlattılar. İşçiler ertesi gün “**İşçiler sokakta ağalar koltukta**”, “Kahrolsun sendika ağaları”, “**Bakırköy işçisi hesap soruyor**” sloganları ile Türk-İş Genel Merkezi'ne geldiler. Burada uzun bir süre slogan atan işçilerin içinde kadınların öfkesi, hesap soruculuğu dikkat çekiciydi. Şube Başkanı Çetin Yelken burada da bir konuşma yaparak bir muhatap bulamadıklarını belirtti. (Ankara)

“Kaçak villalar değil, gecekonducular yıkılıyor, niye?”

-Bize yıkımların nasıl gerçekleştiğini anlatır mısınız?

-Ünal Kaya: Saat 8:30'da gelerek “evinizi yıkıyoruz, boşaltın” dediler. Biz ev bulamamıştık. Eşyalarımızı bir komşunun evine taşıdık. Taşıyamadıklarımız enkazın altında kaldı. Ev sahibiydim ama kiraya gittik şimdi. Evimiz 3 katlıydı. 3 kata karşılık 1 daire verdiler. Daireler 42 milyar lira, 3 katlı eve 51 milyar verdiler. Biz zaten daire almadık. Tapu tahsis belgesi olduğu için sadece bir kişi aldı. O bir kişi de taşınmadı. 38 milyar lira daireler yüzde 5 faiziyle 42 milyara çıkıyor. Biz de kiraya gittik, bizim alt katımızdaki de kiraya gitti, olay budur. Bize verecekleri para 51 milyar lira, parayı alamadık daha, mağdur olduk sonuçta. Benim evim çok gerideydi. Belki benim yıkılan evimin önünden yol da geçmeyecek. Benim arsam kalırsa ben müracaat edeceğim, oraya yine evimi yapmak istiyorum.

-İsmail Aydoğdu: 1971'den beri buradayım. Herşeyimiz varımız yoğunumuz bu gecekonduydum. Bize bir yazı geldi. Buranın yıkılacağına dair. Mahalle sakinleri de buna itiraz ettiler. Dediler ki “aşağıdaki dere boş yukarıda da müsait, yol için sağında solunda bir genişlik koyalım biz”. Ama mahalle sa-

kinleri kabul etmediler. İki kere tebligat geldi bize. Bir şekilde çıkardılar bizi buradan.

-Sadece yol genişletme çalışması için mi evinizi yıktıklarını söylediler?

-Ünal Kaya: Yol için dediler ama, bu şekilde yol olmaz. Çok plansız yapıldı. Benim evimin yolla ilgisi yoktu. Hem alttan hem üstten yıkıldı. Önde bir bina vardı. Onunla birlikte benim evimi de yıktılar, milleti perişan ettiler bu şekilde. Belki benim evimin önünden yol da geçmeyecek, U çıkışı yaptılar çünkü.

20 senedir buradayım. 20 senedir buradaki evler yıkılıyor. Burada mahallelerimizde bu yol yoktu. Müracaat ettik, hatta çalışmalarını kendimiz yaptık, bu yolu mahalle olarak biz açtırdık. Ondan sonra bu yol bizim başımıza sorun oldu. Artık yol mu geçecek başka bir şey mi yapacaklar onu bilmiyoruz.

-Hükümet “insanları evsiz bırakmadık, hiçbir sokakta kalmadı” dedi. Evleri yıkılan insanlar belediyenin gösterdiği dairelerde mi yaşıyorlar şimdi?

-Ünal Kaya: Misal veriyorum. 5 katlı bir binanız da olsa 1 daire veriyorlar. Altta kız oturuyor, üstte kendisi-damadı oturuyor. 5 aileye 1 daire veriyorlar. O da müsaitse kim gidiyorsa o oturuyor, öbürleri de başka yerde evi varsa evine gidiyor, yoksa kiraya çıkıyor. Yani daire karşılığı daire vermediler bize.

-Geçen hafta Alibeyköy’de bir yıkım gerçekleştirildi. Orada yaşayan insanların altyapı sorununu çözmek için evlerini yıktıklarını söylediler. Mahalle halkı da yaşadıkları yerlerin değerli olduğunu ve ranta açılması için çeşitli bahanelerle yıktıklarını söylüyorlar. Bildiğimiz kadarıyla Küçükarmutlu’da da böyle bir durum söz konusu?

-Ünal Kaya: Burası için kimisi blok yapılacak diyor, kimisi yol geçecek diyor, rant olayı yani buradaki 100 metre yer yıkıldı burada. Sahilde iki şerit var bir gidiş, bir geliş. Buranın önü de kapalı zaten 1 km yok. Artık yol için mi

onu da bilmiyoruz.

-Baltalimanı halkı olarak yıkımlara tepki gösterdiniz mi, insanların yıkımdan sonra tepkileri var mı?

-Ünal Kaya: Ben tepkiliyim, mağdur oldum çünkü. Biz 7 varisiz. 51 milyar verdiler 3 kata, kişi başına 7 milyar falan düşüyor. Bu parayla bir insan ne yapabilir? Eşyasını mı taşısın ne yap-sın, zaten bir ev tutsak 2-3 milyar öyle harcanyor.

-İsmail Aydoğdu: Biz 61 ev, avukat tuttuk, fakat içimizden 10-15 kişi satıldı. Hemen gitti belediyenin vermiş olduğu konutlara yerleşti veyahut da alacağı paraya talip oldu. Dedi ki “ben davacı değilim, yerimi heba ediyorum, memnunum”. Ama bizim hiç tutanağımız yok, 33 milyar lira para vermişler bana. Toplamda 240 m2 arsa ama 123 m2 parası vermişler. Önünde iki katlı betonum var, arkada da gecekondu var. Buna razı olmadık, bir avukat tuttuk, “gel bizi savun” dedik. Biz kuzu gibi insanız zaten, ne tepkimiz olacak? Bizim gibi insanlar karakola bir düşse bir daha çıkamaz, arkası önü yok yani. Arkamızda ne milletvekilimiz var ne bakanımız ne de elimizden tutan kimsemiz. Emekliyim ama bakmakla mükellef olduğumuz insanlar var. İçeri girsem hepsi mağdur olur.

-Mahalle berberi: Gelmiş buraya 4 bin polis ne yapacak halk, ne yapabilir? Burada tepki gösterecek insan ancak 100 kişi. Devlet büyüklerinin de kaçak binaları var. Onlarınkileri yıksınlar, ondan sonra gelip benimkini yıksınlar, o zaman bir şey demem. Zengin insanların bir sürü kaçak villası var. Ona değil de niye bana yani? Doğru olan bu değil.

-Neden böyle sizce?

-Mahalle berberi: Adaletli değil. Yuva yıkanın yuvası olmaz. Belki bazılarına ev verdi ama kiracılar çok mağdur oldu. Onlar ev de bulamadılar, akrabalarının yanında yatıyorlar şimdi.

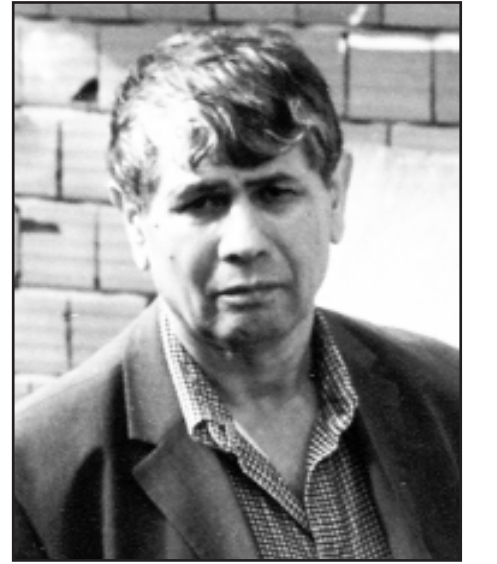
Gerçekten doğru değil bunlar.

-Ünal Kaya: Halk olmadan devlet olmaz. Tapudan bahsediyorlar, kimin tapusu var bu memlekette? Tapuyu kim verir, devlet verir. Bu insanlara tapu tahsis belgesi verilmiş. Bu nedir tapu örneğidir, ben bu arsayı size tahsil ediyorum demektir. Bizim tepkimiz büyük anlayacağımız.

-Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz, ortak bir tepki koymayı düşünüyor musunuz?

-Ünal Kaya: Ben tekrar mahkemeye vereceğim. Tepkimizi çok dile getirdik, kanuni yollardan her türlü hakkımızı istedik. Dava açtık halen devam ediyor. Biz yola karşı değiliz, yol olmadan zaten evlerin değeri olmaz, mahalleimizin zaten yolu var. Beyefendiler buradan rahat gelip gidemedikleri için bu şekilde yıkıyorlar. Beyefendiler rahatsız olmasın arabaları rahat geçebilsin diye.

-İsmail Aydoğdu: Biz hakkımızı arayacağız. Tekrar avukat tutacağız, sonuna kadar sürdüreceğiz. İnsan hakları buysa eğer biz hakkımızı savunacağız. Küfür etmiyoruz, birşey demiyoruz ama insan olarak haklarımızı arayacağız. (İstanbul)

Bursa'da olaylı yıkım

Bursa Mutlular Mahallesi'ndeki kaçak olduğu söylenen binalar halkın tepkisine rağmen yıkıldı. Sabah saatle-

rinde harekete geçen yıkım ekibi, biri temel aşamasında toplam 7 binaya müdahale ederken, ev sahiplerinin direnişiyle karşılaştı. Yıkım ekiplerini görünce sinir krizleri geçiren mahalleli isyan etti.

Osmangazi Belediyesi'ne bağlı mahalleye Robocop kıyafetli çok sayıda jandarmanın güvenlik çemberi içinde giden yıkım ekipleri, Mesut Sokak'ta yıkıma başladıkları sırada beklemedikleri bir direnişle karşılaştı.

Yıkım ekiplerine direnen mahalle halkı ayrıca ekipleri, gazetecileri ve görevlileri balkonlarından taş yağmuru tuttu.

Yıkım ekiplerine tepki gösteren kadınlar, bölgeden ancak jandarma tarafından uzaklaştırıldı. (Bursa)

Gecekondu yıkımlarına karşı direnişi örelim!

Kimi köydeki yokluktan, yoksulluktan kurtulma, birazcık olsun "rahatlama" umuduyla gelmişti büyük şehrin kenar mahallelerine, yani "ekmek derdine", kiminin köyü yakılmış, evi harabe olmuş "zorunlu göç"ün yollarında bulmuştu kendini... Kimi "üretmez" hale getirilmişti köyünde, üretse de "geçinemez" hale, kimi istemişti ki iyi bir eğitim görsün çocukları "kendisi gibi olmasınlar"... Kimi tedavi için, kimi ışıltılarına kapılarak kentin gelse de, buradaydılar hepsi ve vardılar. Bazı burjuvaların ve şehir yönetiminin gözünü "çevre kirliliği" oluşturarak rahatsız ettikleri söylendi. Hatta kimileri "şehirde yaşama vergisi" diye sözler söylediler, öyle ya "herşeyin bir fiyatı vardı" ve ne hakları vardı bu yoksulların şehrin her tarafını "kirliletmeye"? En uzak köşelerde, yoksul emekçi semtlerde, kentin kıyısında tutunmaya çalıştılar onlar da yaşama. Kira derdinin altından kalkılacak gibi değildi, onlar da derme çatma gecekondu sokağın başlarını ilk önce, sonrasında asgari ücretle yürütülmeye çalışılan yaşamlarına alışmaya çalıştılar. Ellere geçen üç-beş kuruştan artırıp daha güzel kılmaya çalıştılar evlerini, her yıl bir yerini güzelleştirmeye çalışıyorlardı ki, geldiklerinde onlara hiçbir çözüm sunmayan, ama evlerine su, elektrik verip onlardan vergi toplayan devlet yıkım için kapıda gözükmüştü.

Uzun bir süredir gündemde olan gecekondu semtlerinin yıkılmasına 11 Ekim 2004 tarihinde Alibeyköy Karadolap'ta 19 bina 56 evin yıkılması başladı. Hemen ertesinde hiç vakit kaybetmeden Küçükarmutlu Baltalimanı'nda 63 bina 210 ev yıkıldı, Bursa Osmaniye'de ise olaylı bir yıkım gerçekleştirildi. Görünüşleri, renkleri, katsayıları değişse de çehresi aynı kaldığı için gecekondu olmaktan kurtulamayan semtlerde evlerinden yaka paça dışarı atılan insanlar belediyenin sözde daha

konforlu, emekçilerin daha "rahat" yaşayabileceği yerlere taşınmak zorunda kaldı. Kendilerine enkaz bedelleri ödendi, alan memnun, satan 'memnun' kaldı.

Gerek burjuva basın, gerekse hükümetin bütün açıklamaları olumlu yönde. Yıllardır ısıtılıp ısıtılıp önümüze konur "halkın refahı için" devletin "geçici" rahatsızlıklar vermesi. Ancak bu geçici rahatsızlığın ne süresi vardır ne de sonu. Bir de yıkılması planlanan ya da yıkılan emekçi semtlerin İstanbul'un en gözde yerlere yakın olduğunu, her kare toprağının binlerce dolarlarla ölçüldüğünü düşündüğümüzde asıl hizmetin patron-ağalara sunulacağı gerçeği de çıkıyor karşımıza.

Hal böyle olunca yerlerinden, yurtlarından edilmiş emekçiler işsizlik, açlık, yoksullukla boğuşurken bir de başlarını sokabilecekleri evlerinin, gecekonduvarının ellerinden alınmasıyla boğuşmakla da karşı karşıya kalmışlar. Kimileri direnmiş tüm varı yoğu, tek dikili ağacı olan evini yıktırmamak; Aziz Yıldırım, Ali Dinçök (Akmerkez'in sahibi), Sabancı, Uransan Holding, Japon firmaları vb. peşkeş çekmemek için. O yollar şimdi Land Rover'ların ulaşımının kolaylaştırılması için doğalgaz tesisatları lüks villalarda oturanların üşümemesi için kullanılacak, üstelik mücadelesini verenlere benzer imkanları buralara taşıyanlara ihanet ederek.

Önce ortak hareket etmeye çalışmışlar. Ancak böl-parçala-yönet taktiği-

ne her daim başvuran "devlet baba" kimini parayla satın almış, kimini de ortada kalmayacaklarına, sahip çıkacaklarına inandırmış. Kış yaklaşıyor, gideceğiniz yerlerde ısınma sorunu yok, 24 saat sıcak su, çevre düzenlemesi, temiz havası, merkezi uydu sistem vb. şeyleri dile getirerek göz boyamış. Taşınanlar inandıklarından değil de sokakta kalmamak için taşınmışlar. Ancak karşılaştıkları tablo hiç de beklentilerini karşılamamış. Daireler henüz inşaat olmakla beraber depreme dayanıklı olup olmadığı belli değil şimdilik. Üstelik "15-20 milyardır en fazla" denilen daireler 60

milyar gösterilip şimdi de "sizi zor duruma düşürmemek için 40 milyara düşürdük" deniyor.

İstiklak için 3 trilyon ödenek ayıran Büyükşehir Belediyesi "samimiyetini, hizmet anlayışını", şimdiden yaklaşık 2 katı olan kârıyla göstermeye başladı. Enkaz masraflarını evi yıkılanlara verdiği bedellerden karşılayarak (enkaz bedelinin 2/5'i), yıkıma müdahale etmek isteyen avukatları engelleyerek, enkazı kaldırmadan imar planını bir an önce topograflara işbaşı yaptırarak gösterdi "samimiyet"ni. Kentsel Dönüşüm Projesi adı altında ranta açılması planlanan

Halkalı, Altınşehir, Bayramtepe, Gülsuyu, Aydos, Hisarüstü, Emirgan, Reşitpaşa, Sarıgazi, Dudullu vb. sıralanabilecek pek çok yerleşim birimi için "istiklak" hazırlığını tamamlamaya çalışıyor. Aydos Mahallesi halkının taşlı, sopalı barikatlar kurarak çatıştığı direnişin benzerlerinin yaşanmasını önlemek ve yoksullaştıkça devrim her geçen gün daha da yakınlaşan kitlelerin böylesi anlarda örgütlenmesinin önüne geçmek için binlerce çevik kuvvet, zabıta ve belediye çalışanlarıyla (İSKİ, Fen İşleri vs) beraber yıkıma hazırlanan devletin şimdilik refah, huzur, kamu hizmeti vb. kavramlarla birarada bulunamayacağını bildiğimizden Baltalimanı (Küçükarmutlu) halkı ve Karadolap (Alibeyköy) ve yine Baltalimanı'nda zoraki Büyükşehir Belediyesi Sosyal Konutları (Güzeltape)'na taşınan insanlarla röportaj yaparak hem yaşadıkları acıları, hem de yıkımların iç yüzünü öğrenerek esasta sisteme yönelik olan tepkilerini yazmaya çalıştık.

